life
PUBLISHERS

Continuarea cărții *Dulce sanctuar*

Sufletul meu cântă

Kim Vogel Sawyer

ROMAN

Cărţi de
Kim Vogel Sawyer
În aşteptarea întoarcerii lui Summer
Unde te poartă inima
Unde cresc sălciile
Amintirile inimii
Promisiunea primăverii
Tărâmul făgăduinţei
Şoapta împăcării
O nouă speranţă
Speranţele inimii
Cântul inimii mele
Când încolţeşte speranţa
Curtând-o pe domnişoara Amsel
Dulce sanctuar
Sufletul meu cântă
Continuarea cărţii *Dulce sanctuar*
Kim Vogel Sawyer

Oradea
2018
m life
PUBLISHERS

Originally published in English under the title: *My Soul Sings* Copyright © 22017 by Kim Vogel Sawyer All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediţia în limba română:
© 22018 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
şi Life Publishers România
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România
Tel.: 0359 177 636; 0771 746 787
E-mail: editura life@@gmail.com, Website: www.liferomania.ro Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicaţii nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace – electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare

altul – cu excepţia unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Amalia Poatcă Moldovan* Editarea: *Narcisa Ţiulete* Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean* Adaptare copertă: *Georgian Rădulescu*

Romanian Edition. Printed in România.

Pentru *Tamela Hancock Murray*,
care m-a ajutat să public cartea,
fiindcă nu şi-a pierdut niciodată speranţa
În ce va fi.

Domnul este tăria mea şi scutul meu;
În El mi se încrede inima şi sunt ajutat.
De aceea îmi este plină de veselie inima
şi-L laud prin cântările mele.

Psalmul 28: 7

1

Începutul lui august, 1945

— Hei, băiete, ai nevoie de ajutor?

Vocea răguşită îl trezi brusc pe Ieremia din moţăială. Autobuzul se oprise. Îşi aruncă privirea împăienjenită la geamul murdar. Scena de dincolo de fereastră nu era un peisaj rustic polonez. Pentru o clipă, se simţi cuprins de spaimă. Unde se afla? Miji ochii, concentrându-se pe o clădire mică, îmbrăcată în lemn.

Pe tabla de pe faţadă stătea scris „Oficiul Poştal din Shyler’s Point”. Bătăile inimii îi reveniră la un ritm normal. A, da… Arkansas. Totul era în regulă. Cu un mormăit în barbă îşi întinse picioarele pe culoar. Vibraţiile motorului în mişcare îi dădeau furnicături pe pulpele picioarelor, cum stătea pe o parte, pe scaunul cu vinil crăpat. Îşi prinse genunchierele protezelor de la picioare, apoi se forţă să se ridice în picioare. Ţinându-se de spătarul scaunului, răspunse în cele din urmă şoferului cu păr grizonant.

— Da. Mulţam de-ntrebare. Sunteţi amabil să-mi daţi cârja şi geanta, vă rog?

Şoferul trase de manetă zgomotos şi opri vehiculul, apoi se îndreptă cu paşi clătinaţi spre Ieremia. Scoase lucrurile de sub scaun mormăind. Bărbatul îi dădu cârja lui Ieremia, dar nu şi geanta.

— Ţin io asta-n locu’ tău. Ia-o numa’ înainte.

Se trase în locul dintre scaune ca să îl lase pe Ieremia să treacă. Ieremia simţea prezenţa şoferului în spate în timp ce mergea pe culoarul strâmt spre treptele autobuzului. Simţea că i se ridică părul de pe ceafă, dar îşi repeta că şoferul nu avea gânduri rele. Prinzându-se bine de bară cu mâna dreaptă, îşi ţinu echilibrul cu cârja la subsuoara stângă şi coborî încet cele două trepte până în strada plină de praf.

Se întoarse şi luă geanta. Şoferul zâmbi larg, pălăriei murdare.

— Drum bun, prietene. Să ai şedere bună în Shyler’s Point, auzitu-m-ai?

Ieremia aprobă dând din cap.

— Mulţam. Acum, la revedere.

Zgomotul asurzitor al motorului îi înăbuşi ultimele două cuvinte în timp ce şoferul băga maşina în viteză. Autobuzul se făcu nevăzut cu mare gălăgie după o curbă bruscă a drumului, lăsându-l pe Ieremia în picioare, dinaintea micului Oficiu Poştal cu mirosul de benzină umplându-i nările.

Aruncă o privire în susul şi în josul străzii. După cum fusese prevenit, Shyler’s Point nu era cine ştie ce oraş. Numai cinci-şase clădiri erau împrăştiate în jurul zonei verzi din centru, care trebuia să fie parcul orăşelului. Şi nu vedeai nici ţipenie de om. Liniştea de mormânt îi dădu lui Ieremia un fior de spaimă pe şira spinării, aşa că, fără să vrea, se uită în jur după soldaţi. Scutură din cap ca să alunge spaima cu de-a sila.

Nu mai era în Europa. În Shyler’s Point nu erau cazaţi soldaţi.

„Doamne, dă-mi pacea Ta”.

Rugăciunea îl ajută, dar unde să fie prietenii fratelui său? înţelegerea era să îl întâmpine la autobuz. Se uită la ceasul de buzunar. Puţin după şapte şi jumătate. Atunci înţelese. Autobuzul sosise mai devreme. Privi iar în jur, cu ochii furaţi de umbrele lungi ce cădeau spre răsărit.

Părea să fie mai târziu, pesemne din pricina munţilor care puneau stavilă razelor de soare în timp ce astrul cobora spre orizontul de la apus. Fie, avea destulă lumină ca să ajungă pe jos până la casa gazdelor. După indicaţiile pe care le primise în scrisoarea de la Holden Winters, care era doctorul orăşelului şi bunul prieten al fratelui său, locuinţa familiei Winters se afla pe o colină, dinapoia magazinului universal. Făcu încet un cerc, căutând clădirea cu pricina, şi o melodie ce venea dinspre parc îi merse la suflet şi îl umplu de sentimentul că se afla acasă.

Voi iubi vechea, *trista cruce*

Pân’ sfârşesc viaţa umană...

Melodia se înălţa pe patru voci, dar niciun instrument nu părea să acompanieze glasurile. Cu mâna strânsă pe mânerul genţii de călătorie, începu să înainteze în direcţia aceea, atras de cântarea veche pe care o ştia.

Stârnea praful în timp ce îşi târa papucii grei pe drumul şerpuitor şi nepietruit de ţară. În spatele unei clădiri masive din cărămidă, cu un balcon la etajul doi, el zări o bisericuţă îmbrăcată în şipci din lemn şi cu clopotniţă.

Căci cândva m-a chemat la locaşul ceresc
Unde-n glorie mă voi schimba...

Cântecul părea să îl atragă în timp ce trecea pe lângă o jumătate de duzină de automobile cu aspect învechit şi pe lângă încă pe atâtea căruţe trase de măgari, adunate care – cum, pe apucate, pe sub crengile stejarilor şi ale arţarilor înalţi. Trecu o pantă, acoperită cu iarbă deasă şi cu petice de panseluţe albastre, o imagine familiară copilăriei lui, până în pridvorul bisericii. Şase trepte duceau sus. Nu va reuşi în veac cu geanta în mână.

Lăsă geanta să cadă pe iarbă. Pe cine să încurce o geantă lăsată în pragul uşii unei biserici? Cu mişcări încete, urcă cu paşi grei în pridvor şi se opri în faţa uşii duble, deschise ca să îşi tragă răsuflarea. Cântarea îi mergea la suflet, făcându-l nerăbdător să ia parte la ce se petrecea înăuntrul clădirii.

O verandă închisă, poate de vreo doi metri, despărţea pridvorul de lăcaş. Îndreptând umerii, Ieremia traversă podeaua din scânduri, târşâind picioarele, şi intră în bisericuţă. Bănci fără spătar erau puse pe două rânduri. Aruncă o privire în jur, căutând un loc pe care să se aşeze, în timp ce ultimele cuvinte ale cântării îi încântau urechile.

Se alătură cu vocea lui gravă, de bariton, neputând rămâne tăcut.

Eu voi sta lângă vechea cruce
Şi-am s-o schimb cândva-ntr-o coroană.

Bărbatul înalt, cu părul închis la culoare, din spatele pupitrului simplu din lemn, ce era în faţă, păru să îl remarce pe Ieremia. Un zâmbet îi umplea faţa, care i se părea cunoscută, deşi Ieremia nu îl mai întâlnise niciodată. Văzând acest zâmbet, oamenii începură a se întoarce în scaune pentru a privi peste umeri. Se aşternu tăcerea în sală şi Ieremia se trezi sub privirile cercetătoare ale vreo cincizeci de locuitori ai oraşului.

Un băieţel cu părul ca paiul de grâu, ce se afla în partea dreaptă, se întoarse cu spatele la amvon cu totul, se puse în genunchi pe bancă şi arătă spre protezele lui Ieremia.

— Uite, mamă, crezi că omu' a fost lovit la război?

Ieremia îi făcu semn cu ochiul. Era limpede că fusese rănit în război, era unul dintre motivele pentru care voise să vină la Shyler's Point, ca să încerce să se refacă, însă nu războiul era cauza problemei de la picioare. Aflase o cale de a suporta durerea de picioare.

Oare şi durerea din inima lui se va vădi la fel de uşor de îmblânzit?

— Taci din gură, Jimmy!

Mama certă copilul cu o şoaptă şuierătoare, trăgându-l să se întoarcă la loc. Dar acesta rămase cu capul sucit, făcând ochii cât cepele la curelele ce susţineau picioarele şubrede ale lui Ieremia. Copilul nu era singurul care căsca ochii, dar Ieremia privea în faţă, încercând să nu ia seama la privirile curioase.

Bărbatul coborî de la amvon şi se îndreptă grăbit spre Ieremia. În liniştea ce urmă mustrării mamei, paşii acestuia făceau ecou, trimiţând un fior de spaimă pe spatele lui Ieremia. Ce mult îi displăcea zgomotul făcut de paşii apăsaţi…

Omul întinse mâna, cu un zâmbet ce îi lumina faţa.

— Ieremia Hatcher, bun venit în Shyler's Point!

Toată lumea se ridică deodată în picioare şi şoapte de

recunoaştere se auziră printre rândurile micii adunări.

Ieremia strânse mâna bărbatului cu păr negru şi mintea i se lumină pe loc. El trebuia să fie prietenul lui Mica, Holden Winters. Mica îi povestise că semănau de parcă erau fraţi. Cu constituţia sa robustă, cu părul închis la culoare şi cu ochii albaştri pătrunzători, Holden putea uşor trece drept un tânăr din familia Hatcher.

— Holden? întrebă Ieremia, doar pentru a fi sigur.

— Corect. Holden zâmbi întregii adunări. Oameni buni, vă prezint pastorul despre care v-am vorbit, Ieremia Hatcher. Să-i urăm bun-venit.

Urale de întâmpinare izbucniră în biserică, acompaniate de aplauze zgomotoase. O tânără măruntă, cu părul de culoare castanie, cu pântecul rotund de la sarcina înaintată veni cu paşi săltaţi pe culoarul din mijloc şi îl luă pe Ieremia de mână.

— Ieremia, cât de mult mă bucur să te cunosc! Eu sunt Callie, soţia lui Holden. Făcu o grimasă în semn de părere de rău. Dar ai sosit devreme, nu aşteptam autobuzul înainte de opt. Trebuie să fi crezut c-am uitat de tine.

— Nu, deloc. Ştiam că am ajuns devreme.

Ieremia se frământa, conştient de oamenii care se uitau la ei şi de ochii numeroşi ce păreau lipiţi de protezele lui de la picioare. Era limpede că Holden şi Callie nu le vorbiseră celor din congregaţie despre handicapul lui.

— Am auzit cântarea şi m-am simţit pur şi simplu acasă.

— Mă bucur c-ai făcut acest lucru. Holden arătă cu mâna spre un loc liber de la capătul unei bănci. Vrei să stai cu noi? Miercurea e, de regulă, o seară de studiu biblic, dar în seara aceasta cântăm imnuri religioase, devreme ce pastorul nostru e bolnav şi nu poate ţine predica.

O femeie cu faţa ridată, ce stătea pe culoar, bătu uşor cu mâna pe braţul lui Holden.

— Da’ omu’ ăsta o să facă serviciu săptămâna ce vine, aşa-i, doctore?

Pălăria femeii părea o oală de supă întoarsă cu dosul în

sus, împodobit cu nişte floarea-soarelui veştejite. Holden aprobă dând din cap.

— Aşa este, Flossie. Pastorul Hatcher va ţine predicile până ce pastorul McCleary se va pune iar pe picioare. Se întoarse către Ieremia. Dar, deocamdată, Ieremia, ia loc şi simte-te ca acasă.

Ieremia porni spre banca cea mai apropiată din spate, însă Callie îşi strecură mâna pe sub braţul lui. Îl conduse la banca din faţă unde se aşeză la rândul său toată un zâmbet. El îşi rezemă cârja de bancă, lângă piciorul lui Callie. Toţi ochii păreau a-l sfredeli.

După ce îşi petrecuse ultimele luni încercând să se ascundă, se simţea descumpănit în centrul atenţiei. Sudoarea îi curgea prin tot trupul. Se aplecă pentru a desprinde cataramele de la genunchi, dar ţăcănitul uşor semăna cu rafala unei puşti. Odată cataramele desfăcute, se aşeză repede, apucându-se de picioare cu palmele mâinilor, să nu cadă pe spate de pe bancă.

Se auziră câteva icnete înapoia lui, urmate de oftaturi de uşurare, iar el scrâşni din dinţi. Callie îi puse mâna pe braţ, iar el o privi. Zâmbetul ei îl linişti. Privind în ochii ei verzi, scânteietori, înţelese de ce fratele lui fusese atât de îndrăgostit de ea. Dar Dumnezeu avusese alte planuri, pe care Mica acum le vedea cu ochii lui.

Oare când îi va dezvălui Dumnezeu planul Său pentru el? Holden îşi reluase locul din spatele pupitrului.

— Cine mai ştie o cântare pentru noi?

Freamătul din jur trăda nerăbdare. Cu colţul ochiului Ieremia zări o mişcare delicată, ce semăna cu o lebădă. Curios, se aplecă uşor în faţă. O tânără zveltă care purta o rochie simplă, albastră, în carouri, ridică cu sfială mâna. Cu părul de culoarea mierii, tăiat drept până la umeri, se aplecă înainte. El nu îi vedea faţa.

Din motive pe care încă nu le putea înţelege, în momentul acela era importantă alegerea acelei fete. Ieremia întoarse repede privirea la Holden. Să îi fi surprins

gestul şovăitor?

Spre uşurarea lui, Holden zâmbea în direcţia fetei.

— Da, Tessy, ce cântec ţi-ar plăcea să cânţi?

„Tessy”, repetă Ieremia în gând. „Tessy”. Un glas dulce şi subţire ieşi de sub vălul de păr.

— „Cunosc o iubită capelă”, te rog, doctore.

Cineva în spatele lui Ieremia chicoti.

— Ştie cam multe despre păduri. De fapt, trăieşte în păduri ca o sălbăticiune.

Alte chicoteli veniră ca răspuns la vorbele răutăcioase. Din câte se părea şi fata auzise, fiindcă îşi lăsă mâna în poală şi puse capul în pământ. Ieremia se aprinse de mânie. Dar Holden luă cuvântul, distrăgându-le atenţia de la cârcotaşii nepoliticoşi.

— E o alegere minunată.

Holden ridică braţele şi începu.

Călătorule, *vino la ea*.
Aici vei afla fraţii tăi.
Cari la lucrul bun te-or îndemna:
Să slăveşti pe Domnul cu ei.

Ieremia cânta, dar nu îşi dezlipea ochii de la tânără. Pe măsură ce cântarea era intonată de mai mulţi, ea se îndreptă încet de spate, privind iar în faţă. Inima lui Ieremia bătea puternic de bucurie. Ea ridică o mână delicată şi îşi trecu şuviţele mătăsoase pe după ureche, descoperind un profil delicat. Ieremia simţi un nod în gât.

Era frumoasă, la fel de gingaşă şi cu trăsături la fel de fine ca o păpuşă de porţelan. Apoi, ea întoarse uşor capul şi îl surprinse sorbind-o din ochi. Făcu ochii mari şi obrajii i se aprinseră. Pentru o clipă buzele îi tremurară, cântecul se stinse şi Ieremia se întreba dacă nu cumva trebuia să privească în altă parte ca să nu o mai stânjenească.

În schimb, se trezi aproape vrăjit de expresia de pe chipul fetei luminat de zâmbet; ea întoarse capul ca să îl

privească fără teamă în ochi.

Cântarea părea a se pierde în fundal în timp ce Ieremia şi încântătoarea tânără se gândeau numai unul la celălalt. Strălucirea vie şi sănătoasă din obrajii ei contrasta atât de puternic cu tinerele pe care le întâlnise în trecut.

Inima îi bătea să îi sară din piept când ochii ei mari, de un gri neobişnuit, rămaseră privind lung în ai săi. O mulţime de emoţii năvăliră asupra lui asemenea valurilor care se lovesc de ţărm: admiraţie pentru frumuseţea ei, compasiune pentru vorbele răutăcioase care, fără îndoială, ajunseseră la urechile ei, apreciere pentru atenţia ei. O apreciere din străfundul inimii pentru atenţia ei.

Pentru că nici măcar o dată privirea ei nu lunecase la curelele argintii care captaseră într-o asemenea măsură atenţia celor care stăteau în spatele lui. Pentru prima oară, Ieremia avea sentimentul că o femeie îl privea mai curând ca pe un bărbat decât ca pe un infirm.

* * *

Lui Tessy McCleary abia îi venea a crede că pastorul cel arătos, care venise de peste mări şi ţări, o privea cu ochi buni. Şi ce ochi frumoşi pe deasupra. De un albastru intens ca cerul în orele târzii ale după-amiezii, când se pregăteşte de furtună ori ca nemţişorul când îşi deschide bobocul pentru prima oară.

Când îi auzise vocea alăturându-se la ultima cântare şi aruncase o privire curioasă peste umăr, ea crezuse că avea o vedenie. Niciun bărbat nu putea fi atât de frumos. Dar doctorul Winters îi vorbise, el îi răspunsese şi toată lumea se uitase la el. Cu siguranţă era un om în carne şi oase.

Şi în clipa aceea el se uita la ea ca şi cum… ca şi cum ea era cineva pentru el. Ei bine, nu îi va lua mult să o privească la fel ca toţi ceilalţi. Toată lumea de prin partea locului era de părere că era o pierde-vară. Şi aveau dreptate.

Simţea că o strânge inima la gândul că în curând omul acela se va depărta negreşit de ea. Dar nu în clipa aceea. Nu atunci. Îşi convinse buzele să dea glas cuvintelor din cântarea propusă de ea, termină de cântat odată cu credincioşii şi rămase în continuare cu privirea lipită de a pastorului.

Cunoaşteţi capela aceasta.
La care aşa mult doresc?

Doctorul Winters o invită pe Betsy Travers să înceapă alt imn, dar Tessy nu mai cântă. Nici pastorul Ieremia. Nu îşi lua ochii de la ea. Părul lui des, tăiat scurt şi un pic ciufulit, de parcă dormise pe el, era de culoarea cojilor de nuci uscate bine, un maroniu intens şi lucios ca lutul. Avea o gropiţă în obrazul stâng, ce îi apărea când colţurile buzelor i se arcuiau într-un zâmbet timid, aşa cum se întâmpla în clipa aceea. Sprâncenele negre erau bogate şi mai curând se desenau deasupra ochilor în loc să îi umbrească, cum erau ale altor bărbaţi.

Îi plăcea lucrul acesta. Îi dădeau un aer deschis şi onest. Bărbia cu pielea deschisă la culoare, presărată cu fire scurte de barbă, se vedea că era pătrăţoasă şi puternică, ca de om hotărât.

Pesemne trebuia să fie hotărât ca să meargă pe culoarul din mijloc al unei biserici, unde o grămadă de oameni căscau ochii la el de parcă nu mai văzuseră un străin până atunci. Tessy îşi stăpânea emoţiile. Acum şi ea avea gura căscată, la fel ca ei. Obrajii îi ardeau. Se cădea să îşi ferească privirea. Dar nu era în stare.

Ce să fie cu el de o atrăgea cum atrage forsiţia pasărea colibri? Dacă Pete o vedea în clipa aceea, ar fi avut ce să îi zică. Se pierduse cu firea în clipa când auzise vocea lui Ieremia Hatcher înălţându-se în cântec. Să o fi vrăjit? Bunica îi vorbise despre astfel de lucruri. Tatăl ei nu predicase niciodată despre aşa ceva la amvon, trebuia să

fie o nerozie. La fel ca poveştile pe care bătrânii le spuneau despre bântuiri şi semne aducătoare de ghinion. Toate erau nişte bazaconii, încerca ea să se convingă, chiar în timp ce inima îi bătea cu putere de teama unei asemenea realităţi. Şi totuşi, felul în care se simţea atrasă de el... Dacă nu erau farmece, atunci ce era? „Nu te mai holba, priveşte în altă parte”. Era greu, dar se întoarse cu faţa înainte. Se simţi deodată eliberată. Dacă reuşise asta, însemna că nu era vrăjită. Toată vorbăria aceea era o păcăleală, întocmai cum crezuse. Stând cu faţa înainte, se uita cu coada ochilor la el. Inima îi bătea să îi spargă pieptul. Pastorul Ieremia nu îşi întorsese faţa. Continua să o privească. Şi acest lucru o făcea să simtă o uşurare în suflet.

Ridică bărbia, dădu umerii în spate şi deschise gura să cânte şi ea. Un zâmbet îi umplea inima. Ştiu fără a se uita măcar. Pastorul o privea.

2

La ora opt, Holden rosti rugăciunea de încheiere. Mulţi orăşeni veniră la banca lui Ieremia, îi strânseră mâna şi îi urară bun-venit în Shyler’s Point. Mătuşile lui Callie, Vivian şi Viola, fură deosebit de amabile. Ieremia zâmbea şi mulţumea fiecăruia, dar îi era greu să fie atent.

Privirea lui voia să o urmărească pe tânăra încântătoare care stătea la capătul celălalt al băncii. Plecase pe nesimţite când auzise „Amin!”. Se simţea ciudat de singur. Când ultimul credincios din oraş ieşi pe culoar, Ieremia îşi prinse cataramele de la picioare, apoi îi urmă pe Holden şi pe Callie afară.

Spre fericirea lui Ieremia, tânăra care îi captivase atenţia atât de mult stătea în colţul pridvorului, privind spre cer.

Callie zâmbi.

— Bună, Tessy.

Tessy tresări. Întoarse ochii la Callie.

— Bună, Callie, doctore… Privirea ei trecu pe lângă Holden şi se opri admirativ asupra lui Ieremia. Numai în momentul acela schiţă un zâmbet care îi lumină faţa… domnule pastor, zise în şoaptă, de parcă se temea să fie auzită.

— Vrei să te conducem până acasă, Tessy?

Holden o luă pe Callie de braţ şi o ajută să coboare scările. Tessy dădu repede din cap, ca şi cum asta aştepta, cu mâinile împreunate în dreptul taliei.

— Da, te rog.

Ieremia se mişca stângaci făcând un pas după altul, punând cârja înainte şi ţinându-se bine de balustrada şubredă. El se dădu în lături şi Tessy coborî scările făcând salturi în picioarele goale, cu unghiile rupte şi murdare de pământ.

Se pare că ea văzu unde lunecase privirea lui, fiindcă îşi acoperi piciorul stâng cu dreptul şi îşi strânse degetele

dedesubt.

— Mi-a plăcut atât de mult să simt cum iarba îmi gâdilă tălpile, încât mi-am lăsat papucii acasă, pe prispă.

Ea îl privi curioasă pe sub genele dese, cu bărbia în piept.

Ieremia îi zâmbi.

— Îmi închipui că-i plăcut să fugi cu picioarele goale prin iarbă. Nu te condamn că ai profitat de ocazia asta.

Zâmbetul ei în semn de răspuns îl făcu să simtă un val de căldură până la degetele de la picioarele care erau la adăpost în pantofii negri, zdraveni, strânşi cu şireturi.

Privită de aproape, Tessy chiar era o fată deosebită-cu trăsături fine şi delicate, cu câţiva pistrui răsfiraţi pe nas. Ar fi fost o balerină frumoasă, atât de graţioase erau mişcările ei simple cu care porni la pas alături de el.

Holden îi luă geanta lui Ieremia şi merse prin iarbă fără să se grăbească.

— Se cade să vă fac prezentările. Ieremia, ea este Tessy McCleary, fata pastorului nostru.

Ieremia se gândea că fiica unui pastor ar avea mai multă încredere în sine. Şi picioare curate. Dar, cu toată frumuseţea şi graţia cu care Tessy se născuse, lăsa impresia limpede că era şi sfioasă, şi cu picioarele pe pământ.

— Ei bine, atunci, pesemne o să ajungem să ne cunoaştem destul de bine. Nici lui nu îi displăcea acest lucru. O să stau o vreme în preajma tatălui tău până ce îmi pregătesc cuvântările pentru biserică.

— Eu nu stau ziua pe acasă.

Ea aruncă o privire pe furiş spre el, apoi o feri iute, de parcă se temea să o întâlnească pe a lui.

— Cum? Ieremia încetini paşii când cărarea o lua la vale. Ai vreo treabă care te ţine departe?

— Nu.

Ea însă nu lungi povestea, aşa că el nu ştia cum să continue conversaţia. Holden se opri în faţa unei case

rustice din buşteni.

— Am ajuns, Tessy. Să ai o noapte bună.

Tessy dădu repede din cap şi o luă cu paşi sprinteni pe cărarea de pământ. Se aplecă să ridice o pereche de papuci maro, ce fuseseră lăsaţi în capătul treptei tocite, de sus, a unei prispe înguste, apoi se făcu nevăzută dinapoia uşii, fără să se mai uite îndărăt.

În mod straniu, Ieremia simţi un gol în stomac la plecarea ei bruscă. Stătea acolo, cu ochii la casa compusă din două construcţii pătrate, unite printr-un culoar închis şi construit tot din buşteni.

Casa nu avea verandă, numai o prispă cu două trepte, dar în faţa casei florile îmbobocite înveseleau aspectul mohorât al bârnelor roase de vreme.

— Ce aer aparte are locuinţa aceasta.

— E o casă din lemn, cu culoar.

Ieremia se uită la Callie unind sprâncenele.

— Pardon?

Ea zâmbi şi arătă spre căsuţă.

— Construcţia este o casă din lemn, cu culoar. Două camere legate de un hol sau „vizuină”. Primii locuitori au considerat-o cea mai încăpătoare şi răcoroasă locuinţă, construită din materiale aduse din pădure.

Ieremia se uită la casă cu atenţie. Da, înţelegea sensul explicaţiei lui Callie. Lungimea trunchiului de copac avea să dea dimensiunea camerei. Legând două încăperi, constructorul putea dubla dimensiunea clădirii.

— Am locuit într-o casă din lemn la munte, înainte să vin să stau cu mătuşile mele, povesti ea mai departe. Această casă e cea mai veche din Shyler’s Point, construită de Azariah Spencer, unul dintre cei doi bărbaţi care s-au stabilit primii prin locurile astea. Tot el a avut şi prima afacere din oraş, comerţ cu blănuri, care treptat a devenit magazinul nostru universal. Nepotul lui, Andrew, ţine afacerea acum.

Ieremia îi zâmbi şugubăţ lui Callie în timp ce înainta

târşâind picioarele cu cârja care i se afunda în cărarea de pământ.

— Eşti un ghid pe cinste, doamnă Winters.

Ea râse.

— E plăcut să am o persoană nouă căreia să-i spun poveşti. Cei mai mulţi din Shyler’s Point ştiu deja tot ce-i de ştiut. Dar, te rog, spune-mi Callie. Nu prea ţinem la formalism aici în munţi.

— Callie atunci.

Acceptarea uşoară din partea acestei femei îi dădu lui Ieremia sentimentul că putea aparţine acelui loc. Îşi lăsă privirea să cuprindă împrejurimile în timp ce se îndreptau fără grabă spre casa familiei Winters. Casele, unele construite din lemn, altele din scânduri, erau la distanţă unele de altele, cu cărări şerpuitoare ce duceau de la una la alta.

Câteva ferestre etalau un steag albastru cu stele, semn că un membru al familiei servise în forţele armate. Numai una dintre case avea o stea galbenă. Când ajunse în dreptul ei, Ieremia rosti o rugăciune scurtă pentru familia tânărului sau tinerei care căzuse la datorie. Steagurile îl întristară aşa că îndreptă privirea spre peisaj.

Deşi împrejurimile erau foarte diferite de locul copilăriei sale din Arlington, Texas, Ieremia aprecia frumuseţea simplă a acestei comunităţi restrânse, cocoţată în maiestuoşii Munţi din Boston. Amurgul dădea o nobleţe neobişnuită peisajului. Lumina blândă a lunii făcea să strălucească vârfurile copacilor. Ţipătul întrebător al unei bufniţe se auzi în depărtare, în vreme ce greierii ţârâiau la unison pe sub tufele în floare. Parfumuri dulci plutind pe o adiere uşoară gâdilau simţurile.

Era în Shyler’s Point de numai un ceas şi deja înţelegea motivul pentru care Holden şi Callie aleseseră să facă din locul acela casa lor. Frumuseţea naturii se cuibări în sufletul său. Trase aer adânc în piept, încercând să absoarbă parfumurile, priveliştile şi sunetele, folosindu-le ca pe un

balsam pentru rana pe care o purta în suflet.

Atâtea grozăvii la care fusese martor în Europa, atâta mânie, atâta durere şi atâta urâciune. „Doamne, Îţi mulţumesc că m-ai adus în locul acesta de pace şi frumuseţe. Deja inima mea şi-a aflat liniştea, setea mea de frumuseţe se astâmpără. Îţi mulţumesc…”

— Ei bine, uite c-am ajuns.

Şi iar vocea lui Callie îi întrerupse şirul gândurilor.

Holden deschise poarta strâmtă din gardul făcut din ţăruşi ce împrejmuia curtea mică şi Ieremia trecu peste pragul de piatră cu ceva efort. Lespezi mari de piatră, cu muşchi crescut printre ele, alcătuiau aleea. În umbrele asfinţitului îi venea greu să pună cârja în aşa fel încât să ferească crăpăturile dintre pietre. Oftă din greu când ajunse la verandă şi la treptele trainice din lemn.

Callie o luă cu paşi sprinteni înainte şi deschise uşa din faţă. Apăsă pe un întrerupător aflat lângă tocul uşii şi lumina se revărsă prin uşă, luminând podeaua verandei.

Ieremia o luă pe cărarea de lumină până ajunse în casă. Aruncă o privire în jur, încântat de mobilierul simplu.

— Aici chiar te simţi acasă.

— Îţi mulţumesc. Callie îi dărui zâmbetul ei generos. M-am mutat aici, cu mătuşile mele, de îndată ce am împlinit şapte ani aşa că, în cea mai mare parte a vieţii, am crescut în casa asta. Nu s-a schimbat mult în toţi anii aceştia, dar e plăcut să stai în ea.

— Toţi anii aceştia. Ieremia zâmbi larg. Faci să sune de parcă ai fi o doamnă în vârstă.

Callie râse.

— Vorbeşti la fel ca Mica.

Holden dădu din cap, zâmbindu-i lui Ieremia.

— Mă bucur că zăpăcitu’ de frate-tu a fost în stare să rezolve asta pentru noi. Întreaga comunitate se bucură că cineva vrea şi îi poate ţine locul pastorului McCleary. Să rămânem fără servicii religioase şase-opt săptămâni nu era o alegere vrednică de luat în seamă pentru nimeni, dar

nimeni nu s-a simţit pregătit să urce la amvon.

Ieremia ridică din umeri să mascheze un căscat.

— Şi eu mă bucur că s-a rezolvat. Momentul a fost perfect, întoarcerea mea s-a potrivit cu nevoia voastră. Mica mi-a povestit că pastorul McCleary a suferit o operaţie urgentă?

— I s-a rupt apendicele. E foarte norocos că e în viaţă.

— Tu ai făcut operaţia?

Ieremia ştia că Holden avea o sală mică de operaţii acasă, într-o cameră dar nu şi-l putea închipui făcând o operaţie de urgenţă în spaţiul lui rudimentar.

— Eu l-am operat, cu ajutorul lui Callie. Holden îşi împleti degetele cu ale lui Callie. Şi câţiva credincioşi s-au rugat. A supravieţuit.

Ieremia clătină din cap uluit.

— Sunt impresionat, domnule doctor Winters.

— Nu fi. Dumnezeu e vindecătorul adevărat. Eu fac tot ce îmi stă în puteri şi las restul în seama Lui.

— Îmi place cum vezi lucrurile. Cred că te voi imita din spatele amvonului bisericuţei de pe colină.

Pe atunci Ieremia se simţea foarte nepregătit să predice.

— Ne bucurăm că eşti aici, spuse Callie.

— Şi eu mă bucur de asta, în ciuda motivului trist care m-a adus aici. Deja am sentimentul tot mai puternic că sunt acasă în munţii voştri. E atâta linişte.

Callie şi Holden schimbară o privire ciudată. Soţul continuă.

— Hai să-i arătăm lui Ieremia camera.

Cei doi îl conduseră pe Ieremia pe un hol scurt, în sporovăiala veselă a lui Callie.

— Vei sta în camera mătuşii Viola, aşa că te rog să ierţi micile obiecte vechi care-s pe gustul femeilor.

Ieremia îşi târşâia călcâiele, copleşit de oboseală.

— Sper că n-am alungat-o.

— O, nu. Mătuşa Viola s-a mutat la mătuşa Vivian. Sunt câteva luni de când soţul mătuşii Vivian s-a îmbolnăvit.

Apoi, când el s-a prăpădit, mătuşa Vi a preferat să rămână la mătuşa Viv decât să se-ntoarcă aici. Callie aprinse veioza ce stătea pe un suport mic, plin de zgârieturi, lângă patul din fier. Au trăit aproape una de alta mai toată viaţa, aşa că-s mai mult decât fericite să fie împreună din nou.

Holden puse geanta lui Ieremia la capătul patului ce era acoperit cu o pătură.

— Callie a pus hârtie şi creioane în sertarul biroului. E o oală de noapte în dulăpiorul pe care stă veioza. Mai ai nevoie de ceva?

Îi lăsaseră oala de noapte ca să nu fie nevoit să se poticnească pe întuneric căutând dependinţa.

— Sunteţi la fel de îndatoritori cu toţi oaspeţii voştri?

Se auzi râsetul plăcut al lui Callie.

— Nu eşti un simplu oaspete. Deja eşti ca un membru al familiei, devreme ce-l iubim pe Mica atât de mult, iar tu semeni aşa de mult cu el. Sper să te simţi acasă alături de noi.

Ieremia se dojeni în sinea lui pentru întrebarea mai mult decât indiscretă. Deschise geanta şi începu să-şi scoată hainele.

— Sunteţi amândoi foarte amabili. Apreciez ospitalitatea voastră.

Callie se îndreptă spre uşă, cu mişcări surprinzător de graţioase, în pofida burţii greoaie pe care o purta în faţă.

— Ştiu că eşti obosit, te lăsăm să te faci comod. Dacă vrei să mănânci ceva înainte să adormi, bucătăria e pe hol, la stânga. Serveşte-te cu orice pofteşti din frigider. Laptele e proaspăt, avem şi bucăţi de carne rece dacă ai poftă să-ţi faci un sandviş.

Lui Ieremia îi plăcea să se simtă tratat ca un membru al familiei, decât onorat ca un oaspete.

— Mulţumesc, dar sunt prea obosit ca să mănânc. O să adorm repede, sunt sigur.

Îl durea şoldul drept. Îşi masă încheietura cu un gest involuntar. Privirea lui Holden alunecă pe şoldul lui şi grija îi

încreţi fruntea.

— Cărările noastre muntoase vor fi grele pentru tine.

Era mai mult o afirmaţie decât o îndoială, dar Ieremia răspunse oricum.

— La deal şi la vale e mereu mai anevoios decât pe drum drept, dar o să mă descurc.

Aprecierea îi lumină ochii lui Holden.

— Mica zicea că eşti un luptător. Chiar era foarte mândru de realizările tale. Mai cu seamă de cele din Europa.

Ieremia ridică sprâncenele.

— Ţi-a povestit?

Câteva linii fine apărură pe fruntea lui Callie.

— Nu trebuia? Aproape numai despre tine vorbeşte în scrisorile sale. Era foarte încântat că adopţia Justinei va fi oficială în curând, acum că el şi Lydia sunt căsătoriţi. Am fost uimiţi când ne-a povestit cum a ajuns fetiţa să stea la el.

Acum nici trei săptămâni, Ieremia fusese alături de fratele său, martor la bucuria din ochii lui Mica atunci când rostise jurămintele care îl legau de Lydia. Singurul regret al lui Mica fusese absenţa lui Callie şi a lui Holden. Callie nu putuse face o călătorie atât de lungă în luna aceea de sarcină.

Ea îşi puse vârfurile degetelor pe buze.

— Am trădat vreun secret?

Ieremia ştia că Mica spusese cuiva din afara familiei despre faptul că o adusese pe ascuns pe micuţa evreică poloneză în America, însă nu se miră dată fiind prietenia lor strânsă.

— Nu, n-ai trădat niciun secret. Numai că… Se opri, căutând cuvintele cele mai potrivite pentru a-şi formula cererea. Aş fi recunoscător dacă nu aţi vorbi oamenilor din Shyler’s Point despre ce am făcut în Europa. E încă atât de mult antisemitism… S-ar putea ca unii să nu înţeleagă.

Nu voia să îşi recunoască vinovăţia copleşitoare, de care

dorea atât de mult să scape. Callie puse mâna pe mâneca lui Ieremia.

— Cei din oraş ştiu că ai fost în Europa, dar tot ce ştiu e că ai lucrat pentru o biserică rusească. Mica ne-a spus că ar putea apărea probleme dacă oamenii nepotriviţi ar afla cum a transportat copii evrei echipajul de pe vaporul Crucii Roşii. Cei din oraş nu ştiu restul poveştii şi n-avem niciun motiv să le spunem, dacă tu nu vrei să le dezvălui.

Ieremia se îndoia că ziua aceea va veni vreodată. Dorea să uite de amestecul lui în încercarea de a ajuta evreii să scape de prigoana lui Hitler. Eşuase lamentabil în misiunea aceasta.

— Vă mulţumesc.

Holden îi cuprinse soţiei mijlocul cu braţul.

— Credeam că-l lăsăm pe Ieremia să meargă la culcare.

O mângâie pe Callie pe obraz şi îi zâmbi. Callie ridică din umeri.

— La fel şi eu, dar mă cunoşti, pălăvrăgeală, pălăvrăgeală, pălăvrăgeală!

Holden îi făcu semn din ochi lui Ieremia.

— Ar fi bine să te-nveţi cu guraliva mea. Callie turuie de ajung să umble catârii în două picioare de plictiseală.

Ea râse şi lovi uşor pieptul soţului.

— Nu-l lua în seamă, Ieremia. Spune asta la toată lumea, dar n-am văzut nici măcar o singură dată catâri care să umble în două picioare, aşa că mi-e greu să cred că-i adevărat.

Lui Ieremia îi plăcea cum se tachinau cei doi. Callie şi Holden aveau o relaţie pe care tânjea şi el să o aibă cu o tânără. Acum că Mica se căsătorise, Ieremia era singurul dintre cei cinci fraţi Hatcher care nu se aşezase la casa lui să îşi întemeieze o familie. Durerea din şoldurile lui îi aminteau că familia şi căsătoria puteau fi imposibile pentru el.

Ce femeie s-ar căsători cu un infirm? îi veni în minte Tessy McCleary. Amintirea privirii ei care nu se mai

dezlipea de chipul său îl făcu fericit. Frumuseţea ei gingaşă îl impresionase şi mai era ceva. Nu putea desluşi limpede, dar ceva îl punea pe gânduri. Se încruntă.

Holden îşi drese glasul.

— Gata cu vorbăria pe seara asta. Ieremia va fi aici cel puţin o lună, aşa că vom avea timp berechet pentru conversaţii. Holden o conduse pe Callie pe hol. Ieremia, ne vedem dimineaţă. Somn uşor.

El închise uşa. Şoaptele şi râsetele lor înfundate se stingeau pe măsură ce perechea se depărta. Ieremia se simţi singur. Oftă şi îşi rezemă cârja de perete, între pat şi dulăpiorul unde se ţinea oala de noapte. Trase la o parte perdeaua din dantelă care acoperea fereastra deschisă de deasupra veiozei cu picior. Spectaculoşii Munţi Boston se înălţau maiestuoşi şi impunători dinapoia casei, cu păduri învăluite în umbrele amurgului ce se aşternea.

„Îmi ridic ochii spre munţi… De unde-mi va veni ajutorul?”

Cuvintele îi trecură prin minte şi zâmbi.

— Da, Doamne, cred că priveliştea asta va fi un ajutor minunat pentru inima mea rănită. Îţi mulţumesc că m-ai adus aici.

Admiră muntele care se făcea nevăzut printre umbre, apoi se lăsă greu pe marginea saltelei şi desfăcu cataramele de la proteză cu mişcări încete. Le puse pe spătarul drept al unui scaun de lângă pat. Se rostogoli pe saltea, îşi trase pantalonii şi se descheie la cămaşă, apoi se întinse pe cuvertură.

Încăperea era călduţă, nu avea nevoie de pături. Se întinse şi apăsă pe butonul veiozei, cufundându-se în beznă. Avea curent electric, dar nu şi baie în casă. Electricitatea era un lux pe care nu îl avusese niciodată în Polonia.

Ridică pumnii şi îi apăsă pe pleoapele închise. Simţea nevoia să nu se mai gândească la Polonia. Dar îi tot veneau în minte spusele lui Callie despre faptul că Mica se mândrea

cu ce reuşise el în Europa, trezindu-i un val de amintiri. Făcuse foarte puţin, nu îndeajuns. Niciodată îndeajuns.

Oare Dumnezeu îl va ierta că nu făcuse mai mult? îi dădură lacrimile la amintirea copleşitoare a copiilor neajutoraţi, împinşi ca vitele de lângă părinţii lor înnebuniţi de durere. Strigătele înspăimântate, tulburate şi zgomotul făcut de mulţimea de picioare ce tropăiau pe pavaj îi vâjâiau în urechi atât de puternic de parcă erau aievea. Îşi apăsă nodurile degetelor pe ochi până ce o lumină puternică apăru dinapoia pleoapelor şi durerea fu mai usturătoare decât amintirile.

Ciuli urechea înadins la sunetele domoale ce veneau dinspre fereastra deschisă. Vântul lin ce murmura dinspre munte sufla perdeaua grea din dantelă, făcând-o să lunece uşor de-a lungul pervazului. Lăcustele cântau, iar orăcăitul gros al unei broaşte-bou le reduse la tăcere preţ de o clipă, după care îşi reluară cântul.

Trupul lui încordat începu să se destindă. Reluă în minte imaginile pe care le întâlnise în orăşelul de la munte: arţarii maiestuoşi, casele rustice, turla scundă, dar mândră a bisericii, florile cu parfum dulce, presărate prin curţi şi pe marginea cărărilor, zâmbetele binevoitoare ale oamenilor… şi ochii neobişnuit de cenuşii ai lui Tessy când privirile lor se întâlniseră, fără a luneca măcar o singură dată la protezele lui.

Cu ochii închişi, Ieremia zâmbi. Numai amintirea lui Tessy rămase în momentul acela. Cu imaginea chipului tinerei muntence bine întipărită în minte, îşi lăsă mâinile să cadă pe alături. Ce dar minunat îi făcuse că se uitase la el, nu la proteze. A doua zi avea să o caute, să îi mulţumească şi să îi spună cât de mult însemna pentru el să fie privit cu adevărat.

3

Tessy se uită să vadă dacă lampa avea ulei îndeajuns ca să ardă toată noaptea. Dacă se stingea înainte de zorii zilei, se va trezi cu coşmaruri. Împinse lampa cu ulei în mijlocul măsuţei de lângă pat, unde nu avea cum să o lovească din greşeală, dacă se întorcea în somn.

Odată lampa la loc sigur, se lăsă pe spate pe pernele umflate cu pene, şi rămase cu ochii la umbrele ce dansau pe tavanul tapetat cu motive florale. Mişcările dezordonate îi făcură inima să bată mai tare şi îşi şopti: „Doar se umflă perdelele. Nu e nimic de speriat. N-ai niciun motiv de teamă”.

Treptat, bătăile inimii se liniştiră şi căpătară un ritm normal. Tessy oftă recunoscătoare. Se întoarse pe o parte, strângând pumnii sub bărbie. Pastorul cel nou, Ieremia Hatcher, o privise insistent cu ochii lui albaştri în timp ce cânta. Zâmbi, amintirea făcând-o să se înfioare. Ce bărbat arătos! De ce o privise atât de stăruitor? Pesemne din pricină că vedea lucrurile nefaste care o înconjurau. Un pastor e în stare să desluşească asemenea lucruri.

Tessy tremura, deşi în cameră era cald. Închise ochii pentru o clipă, străduindu-se să îşi amintească faţa lui, trăsăturile lui plăcute. Dacă i-ar fi fost teamă de ea, şi-ar fi dat seama. Văzuse teama de atâtea ori pe chipurile localnicilor din oraş. Pastorul o privise, dar nu cu ochi bănuitori. Păruse să îi facă plăcere schimbul lor de zâmbete. Simţi iar fiorul acela pe spate, la urmă făcând-o să tremure. Îi era frig? îşi aruncă învelitoarea din petice peste picioarele goale. Venind pe jos, de la biserică spre casă, alături de Ieremia Hatcher, auzind zgomotul făcut de picioarele lui care înaintau greoi pe cale, Tessy se simţise în largul ei.

Cel mai adesea oamenii noi îi dădeau o stare de nelinişte. Dar nu şi pastorul cel nou. Ce îl făcea diferit? Poate stângăcia lui. Protezele şi cârja îl încetineau. Îl ajutau

oare să privească lucrurile altfel, devreme ce nu putea să alerge de colo-colo?

Se întoarse pe spate. Şi poate că ea se purta ca o nesăbuită, stând acolo, trează în noapte cu gândul la un bărbat, doar pentru că el îi zâmbise. Cei din oraş erau de altă părere, dar Tessy era la fel ca majoritatea tinerelor. Tânjea după iubire, familie şi o casă pe care să o numească a ei.

Bunătatea pastorului stârnise dorinţele acelea în sufletul ei. Oftă, îndreptându-şi iar atenţia la umbrele schimbătoare ce dansau deasupra ei. Bine ar face de nu şi-ar mai bate capul cu gândurile acelea. Un pastor ar vrea o persoană isteaţă, pe cineva care să îl ajute în misiunea lui. Tessy ar fi o pacoste mai mare decât puteau fi vreodată protezele acelea argintii de la picioarele lui.

L-ar încurca tot timpul. El îi spusese că avea să petreacă mult timp alături de tatăl ei. Atunci, bine ar fi să se asigure că va fi plecată când el avea să vină. Privitul în ochii lui Ieremia Hatcher îi dădea idei pe care nu avea niciun drept să le ia în serios. Se simţi cuprinsă de tristeţe.

Îşi dorea ca lucrurile să stea altfel, ca ea să fi fost altfel. Dar era o aducătoare de ghinion. Mereu fusese, mereu va fi. Nici măcar faptul că tatăl ei era pastor nu schimbase acest lucru. Şi deja îi plăcea pastorul acesta prea mult ca să vrea să îi provoace suferinţă. Simţea deja la el o tristeţe. Nu voia să i-o adâncească.

Pastorul va sosi negreşit către amiază, nu mai devreme. Se va trezi la prima oră şi va pleca. Poate îi va face o vizită lui Ol Gordy. O greutate îi apăsă pieptul. Durerea gândului de a se îndepărta de el. Dar era cel mai bine. Tessy prefera să fie ea cea care suferea, decât să pricinuiască o durere bărbatului care o privise cu atâta bunătate. Nu îi putea da niciun motiv să schimbe bunătatea aceea cu teamă şi nemulţumire.

Soarele trimitea dâre de lumină peste vârfurile copacilor când Tessy porni la drum, prin pădure, a doua zi dimineaţa.

În rucsac avea ceva mâncare pentru prânz, nişte pâine şi brânză, un urcior cu apă învelit într-o pânză, caietul de desen şi creioanele. Va merge până în valea lui Ol Gordy şi va petrece ziua alături de el, ca apoi să se întoarcă acasă, la ora cinei.

Va rata negreşit vizita lui Ieremia Hatcher dacă va fi plecată atâta timp. Oamenii erau mai feriţi de rele când ea era departe. Dorinţa de a proteja un om pe care abia îl întâlnise era ceva nou şi un prilej de bucurie pentru ea. Avea să facă tot posibilul ca să îl ţină la adăpost, chiar dacă îi venea greu să păstreze distanţa.

Ridică privirea, mijind ochii la razele ce străpungeau norii groşi şi luminau cerul dimineţii cu azuriul albăstrelei. Cerul îi aducea aminte de ceea ce tatăl îi citea din Biblie despre revenirea lui Iisus pe pământ. Îi plăcea să privească razele strălucitoare şi să şi-L închipuie pe Iisus într-o robă albă, cu falduri, cu braţele larg deschise, stând chiar în mijlocul norilor şi făcând semn tuturor copiilor Lui să se apropie.

Se opri din mers să admire pe îndelete privelişte a, lăsă capul într-o parte şi se gândi dacă şi ea va fi să meargă atunci când Iisus îi va chema pe ai Săi la El. Tessy spera ca El să îi vadă inima. I-o dăruise încă de pe vremea când era foarte mică, fusese botezată chiar de tatăl ei, în pârâul din spatele bisericii, dar câteodată o apăsa gândul că nu era destul de bună pentru a ajunge în Rai. Avea speranţa neclintită că Iisus nu o va părăsi. Nu existau prea multe lucruri pe pământ pentru care să trăiască…

Îşi continuă drumul, mişcând picioarele fără să se audă pe pământul acoperit cu muşchi şi cu frunze putrezite de-a lungul anilor de anotimpuri schimbătoare. O şopârlă verde şi dungată ţâşni de sub o piatră, o fixă cu nişte ochi ca nişte bobiţe, apoi se întoarse iute în ascunziş.

Tessy râse şi se lăsă pe vine.

— Haide, haide, creatură mică. N-o să-ţi fac niciun rău.

Dar şopârla nu ieşi, aşa că tânăra ridică ochii. Frunzele

colorate în roşu aprins al florii „foc de prerie”, care creştea prin apropiere, îi atrase privirea. Tessy zâmbi, dând din deget la planta făloasă.

— Nu mă poţi păcăli cu culorile tale. Ştiu că nu cu floarea te lauzi. Dar eşti frumoasă, nu-i tăgadă. Mă gândesc c-am să te răpesc pur şi simplu în caietul meu de desen.

Se puse cu picioarele încrucişate pe pământ şi îşi trase fusta peste genunchi. Scoase caietul şi creioanele colorate din rucsac. În doar câteva minute desenă un buchet de corole cu petale în culori vii. Adăugă o mică tijă şi câteva frunze verzi, apoi ţinu caietul la lungimea braţului.

Se încruntă, luă creionul roşu ca să dea o tentă uşor închisă zonelor mai întunecate de la baza de sus a frunzelor. Aruncă din nou o privire.

— Mai bine. Zâmbind mulţumită, puse la loc în rucsac caietul şi creioanele şi se ridică în picioare. Salută cu mâna. La revedere, frunze drăguţe. Creşte-ţi mai departe!

Tessy ştia că dacă lumea din oraş o auzea vorbind cu animalele şi plantele nu făcea altceva decât să le dea apă la moară ca să creadă că „avea păsărele” la cap. Dar ei nu îi păsa. Animalele şi plantele nu îi întorceau spatele, aşa cum făceau oamenii. Se gândea că Dumnezeu petrecuse tot atâta timp ca să creeze ce era în natură cât la crearea oamenilor.

De ce să nu se bucure şi ele de atenţie? Ceva mai departe, făcu o nouă oprire ca să deseneze flori de silur, de un albastru deschis, ce creşteau temerare pe un petic de pământ aspru. Îi luă mai mult până să dea formă bobocilor delicaţi, formaţi din patru petale, cu dungi complicate. Cu grijă deosebită, desenă numeroşi lujeri încărcaţi cu boboci şi petale, adăugă chiar şi fundalul arid din piatră zdrobită.

Orele treceau, dar Tessy desena, absorbită cu totul de opera ei. Când în cele din urmă înălţă fruntea, fu uimită cât de scurte erau umbrele. Soarele se înălţase pe cer.

Chiar şi negurile dimineţii se risipiseră, lăsând în urmă doar câteva dâre albe. Dacă nu se grăbea, nu mai ajungea

la casa lui Ol Gordy în ziua aceea. Luă o sorbitură din urcior, apoi îşi puse lucrurile înapoi în rucsac şi porni iar la drum, traversând cu paşi apăsaţi terenul mai accidentat ce ducea la casa pustnicului.

Deşi continua să admire frumuseţea naturii ce o înconjura, nu se mai opri până ce văzu coliba ascunsă în vale. Ca de fiecare dată, valea era învăluită în ceaţă, prea densă şi prea copleşitoare pentru a primi razele vesele ale soarelui. Nu va desluşi niciodată motivul pentru care OPG – ordy alesese să trăiască într-un loc atât de sumbru, în vreme ce munţii erau plini de splendoare în altă parte.

Îl întrebase cu mult timp în urmă de ce locuia în vale şi răspunsul lui o lăsase cu mai multe întrebări.

„Poporul, care umblă în întuneric, vede o mare lumină; peste cei ce locuiau în ţara umbrei morţii răsare o lumină”.

Ea trebuie să fi arătat la fel de nedumerită precum se simţea, fiindcă el zâmbise îngăduitor, cu o expresie care nu se potrivea cu faţa lui încadrată de favoriţi, murdară şi ciupită de vărsat, şi continuase pe un ton domol „Valea mea e întunecată ca moartea, dar ştiu unde să găsesc lumina dacă vreau”.

Vorbele lui nu aveau nicio noimă, dar deseori Ol Gordy nu era de înţeles. Lui Tessy îi era drag oricum. El nu se temea să fie în preajma ei. Se purta frumos cu ea, îi vorbea ca unei persoane care conta pentru el. Oarecum la fel ca pastorul.

„Acum, doar n-ai de gând să te gândeşti la Ieremia Hatcher”. Ea scutură capul să scape de gândul acesta, apoi îşi puse mâinile căuş la gură şi strigă cât putu de tare.

— Ol Gordy! Eşti acasă? Eu sunt, Tessy!

Vocea ei se lovi de peretele de granit din fundul văii, repetându-se într-un ecou răsunător. Aşteptă şi, după câteva clipe, OP Gordy îşi făcu apariţia în uşa colibei sale părăginite. Ridică ochii şi nasul ce semăna cu o pătlăgică, precum un copoi aflat în căutarea animalului hăituit, apoi ridică un braţ uscăţiv şi îi făcu semn cu mâna.

— Hai la vale, dom’şoară. Ceaiu’ e pe foc.

Ea zâmbi în semn de răspuns la invitaţia lui serioasă şi o luă cu paşi săltăreţi la vale, pe povârnişul muntelui cât de repede o ţineau picioarele, cu rucsacul sărind în spate. Când ajunse lângă Ol Gordy, el îi zâmbi bucuros şi clătină din cap.

— Ş-a trecut atâta vreme de la ultima ta vizită, am crezut că m-ai uitat.

Tessy râse şi îşi şterse sudoarea de pe frunte cu degetele.

— Nu tocmai, Ol Gordy. Doar am fost să cercetez crestele munţilor. Ca să mă bucur de cât de frumos înfloresc toate acolo.

Ochii mici şi căprui ai lui Ol Gordy se luminară.

— Îmi arăţi desene noi?

Tessy încuviinţă din cap. Îi făcea o plăcere deosebită să îi arate desenele lui Ol Gordy. Era singurul căruia îi îngăduise privilegiul de a arunca o privire peste lucrările ei de artă. Avea încredere că el nu va lua în derâdere preocuparea de a pune pe hârtie lucrurile ce plăceau simţurilor ei.

— Intră atuncea. Apa-i fierbinte pentru frunzele de sasafras şi lampa arde. Om sta, om lua o sorbitură ş-oi arunca o privire la desenele tale colorate.

Tessy îl urmă pe Ol Gordy în cotloanele întunecate ale colibei ce fusese construită pe deschizătura unei mici peşteri. Încăperea minusculă mirosea întotdeauna a mucegai şi a umezeală, dar compania de care se bucura alături de Ol Gordy făcea să merite asaltul mirosului înţepător asupra nărilor sale.

Ol Gordy arătă spre masa cioplită rudimentar şi agită o mână aspră şi îndoită de artrită.

— Aşază-te. Am să-ţi pregătesc ceaiu, apoi putem sta la poveşti.

Tessy scoase caietul de desen şi trase lampa cu ulei mai aproape, în vreme ce bătrânul zdrobea frunzele de sasafras

în două căni mari peste care turnă apoi apă clocotită. Gâfâind, se duse la masă şi puse cănile pe blatul acoperit de praf. Să respire aerul umed trebuia să fie o suferinţă pentru plămânii lui, dar ea ştia că bătrânul nu se va muta niciodată din locul acela.

— Ia poftim. El se aşează cu corpul lui osos pe scăunelul cu trei picioare aflat în faţa lui Tessy. Da cel mai nimerit ar fi să-l laşi să se liniştească un pic. Tare mai arde.

— Mulţumesc.

Tessy întoarse caietul de desen spre el. Îl urmări pe Ol Gordy cum înălţa sprâncenele, încântat pe măsură ce studia paginile.

Era un sentiment plăcut să se ştie admirată de el. Bunătatea lui o încălzea şi mai mult decât ceaiul de sasafras.

— Ei bine, dom'şoară, acuma toate-s faine da tre' să-ţi mărturisesc că floarea cea mov, saxifraga, mă-ncântă cel mai mult.

Tessy râse.

— Dar ai văzut deja desenul ăsta. Nu-i nou.

Râse şi el pe înfundate, un sunet răguşit, gutural ce semăna cu nişte pietricele scuturate într-o punguţă.

— O, ştiu, ştiu. Dar după cum ai pus laolaltă culorile roz şi violet, oarecum ca să poţi vedea fiecare floricică de pe fir ş-ai desenat şi scobiturile din piatră ce le adăposteau… Măi să fie, dom şorică, aproape că-mi vine să le miros, atâta par de adevărate. Chiar ai mână bună, asta da.

Tessy se bucura nespus că o lăuda, pieptul i se umplea de încântare.

— Îţi mulţumesc.

Bătrânul se rezemă cu cotul pe masă, privind în depărtare, dus pe gânduri.

— Da, chiar ai mână… Şi mama se pricepea să facă lucruri drăguţe. Doar că nu folosea hârtie şi creion. Avea îndemânare la pânze şi fire. Se cheamă broderie. Flori ş-albine şi vieţuitoare ale pădurii ca veveriţele mititele ori

gaiţele neobrăzate. Punea mâna pe ac şi pe fire şi făcea lucrurile să prindă viaţă pe un petic de muselină. El scutură din cap şi ceva îi umbri ochii. Tonul vesel al vocii se înăspri. Până ce degetele muncite i-au ajuns atât de pline de răni că nu mai puteau ţine un ac. Stătea şi ţinea gherghefu la piept şi lacrimile îi şiroiau pe obraji, dar nu scotea niciodată un sunet. Plângea amarnic… Sufletu' ei se tânguia…

Tessy avu sentimentul că ol Gordy evadase într-un loc anume, unul nefericit. Puse mâna pe braţul lui, iar el tresări, întorcând brusc ochii la ea.

— Ţi-e dor de ea, nu-i aşa?

El se ridică în picioare şi şterse luciul lacrimilor din ochi cu o mişcare nervoasă din încheietura mâinii. Ridică din umeri a nepăsare, dar firele din barbă îi tremurau.

— E plecată de atâta vreme că m-am învăţat. Nu mai sufăr atât.

Tessy nu îl credea. Bănuia că ol Gordy era pur şi simplu la fel de însingurat ca ea, izolat în valea aceea adâncă, departe de toţi şi de toate.

— Ţi-am adus nişte pâine şi brânză. Vrei să mergem să stăm pe malul pârâului şi să facem un picnic?

Chipul lui se lumină, tristeţea dispăru.

— O să strâng nişte frunze de mentă ca să le mestecăm. Or să ne primenească papilele gustative.

Tessy dădu din cap zâmbind.

— Ar fi perfect.

Ea abia aştepta să iasă afară. În ciuda negurilor dese, soarele se vedea undeva mai sus de culmile munţilor. Întunecimea jilavă din coliba lui Ol Gordy devenea din ce în ce mai dezgustătoare. Tessy îşi luă rucsacul şi ieşi la aer, urmată de bătrânul ce respira greu.

Răsuflă uşurată că scăpase la aer curat.

— Haide, Ol Gordy. Alege un loc.

Îl lăsă să meargă înainte. Starea apăsătoare pe care o avea în colibă dispăru la auzul susurului vesel al pârâului şi al adierii vântului dintre munţi.

Îi întinse o bucată zdravănă de brânză lui Ol Gordy. Ce servea mama ei la prânz? Oare pastorul rămăsese la masă cu mama şi tatăl ei? Oricât încerca din răsputeri să şi-l alunge din gând, mintea ei încăpăţânată continua să i-l aducă dinainte pe Ieremia Hatcher stând la masa din casa ei, zâmbind şi povestind cu mama, în vreme ce scaunul lui Tessy rămânea liber.

4

Conversaţia de un ceas cu pastorul McCleary, de care Ieremia se bucurase, păru să îl fi obosit pe bătrân. În timp ce pastorul sforăia de partea cealaltă a căsuţei din lemn, Ieremia stătea la o masă pătrată, într-un scaun incomod, făcut din lemn curbat, iar doamna McCleary zăngănea oalele pe sobă. Mirosurile aromate de supă de ceapă şi pâine proaspătă îi umpleau nările. Înghiţi în sec de poftă.

— E doar o mâncare simplă, zise doamna McCleary în timp ce îi turna supa cu polonicul, în farfuria adâncă, dar supa stă bine pe sobă şi e gata oricând am pe careva flămând.

Ieremia zâmbi.

— Sper că nu-i o scuză. Miroase delicios. Îmi închipui ce îmbietor trebuie să fie mirosul pentru cine intră pe uşă.

El aruncă o privire spre intrare, cu speranţa că Tessy ar fi venit atrasă de mireasma ademenitoare. Doamna McCleary puse zgomotos oala la loc, pe sobă, apoi merse la masă şi se aşeză de partea cealaltă, faţă în faţă cu Ieremia.

— Vreţi să spuneţi rugăciunea, domnule pastor?

Ieremia întoarse privirea la femeia ce stătea dinaintea lui. Clipi din ochi, dezamăgit.

— Fiica dumneavoastră nu va mânca odată cu noi?

— Nu, n-o aştept.

— Aha. Ieremia îşi drese glasul. Şi-a făcut alte planuri?

Doamna McCleary oftă.

— Tessy s-a dus în pădure. Rucsacul lipseşte, la fel ca jumătatea din pâinea pe care abia am copt-o. Nu m-aştept s-o văd mai devreme de-nserat.

Ieremia simţi că i se strânge inima, dar afişă un zâmbet pe faţă şi împreună mâinile.

— Ei bine, atunci, o să mă rog şi putem mânca.

Plecă fruntea şi rosti o rugăciune scurtă de mulţumire pentru masă. La „amin-ul” lui, doamna McCleary repetă cuvântul şi amândoi apucară lingurile cu mâna.

Ieremia suflă în supă înainte să o ducă la gură. Înghiţi şi arcui sprâncenele.

— Mmm. E la fel de bună la gust precum miroase.

Doamna McCleary radie de bucurie.

— Vai, mulţumesc, domnule pastor. Bănuiesc că e de la ingredientele proaspete care provin chiar din grădina mea.

Ea sorbi supa din lingură. Mâncară în linişte, timp de câteva minute, apoi Ieremia îşi aminti comentariul tăios făcut în biserică în seara cântărilor.

— Tessy merge des în pădure?

Doamna McCleary duse un şerveţel la gură să se şteargă.

— Tessy e o mare amatoare de hoinăreală. Se încruntă şi fixă cu privirea bolul cu supă. Se pare că-i singurul lucru la care se pricepe. Apoi ridică fruntea şi deschise ochii mari, de parcă se mira de propriile cuvinte. Nu vreau să spun că-i o pierde-vară. Tessy mi-e de mare ajutor, mai cu seamă de când tatăl ei e bolnav la pat. Doar că Tessy e... altfel... decât fratele ei.

— Aşa? Ieremia luă încă o înghiţitură, având grijă să nu lase prea mult interes să i se citească în tonul vocii. Nu voia să sperie femeia şi să o facă să tacă. Cum adică?

— Pete al nostru e profesor la liceu. A mers la Universitatea din Arkansas, în Fayetteville şi şi-a luat diploma în ştiinţe matematice. Nu puteai tăgădui mândria ce strălucea în ochii doamnei McCleary atunci când vorbea despre fiul său. Apăsa pe fiecare silabă. Acum predă la Liceul Harding din Searcy. Pete al nostru e un om foarte inteligent şi se-nţelege foarte bine cu oamenii. Aproape toată lumea îl place pe Pete.

Ieremia se simţi tentat să nu îl placă pe acest om şi nici măcar nu îl cunoscuse.

— Aşadar, dacă tessy e diferită de Pete, spuneţi că nu e neapărat inteligentă şi că nu se înţelege cu lumea?

Femeia în vârstă se albi la faţă.

— Ei bine, când doar puneţi lucrurile în lumina asta,

sună mult mai rău. Ea lăsă lingura pe masă şi mâinile în poală o clipă, privindu-l tulburată pe Ieremia. Vedeţi, domnule pastor, Tessy şi oamenii din oraş... Ei bine, n-au învăţat pur şi simplu niciodată să se cunoască unii pe alţii, bănuiesc. Venirea pe lume a lui Tessy a fost dificilă şi poate că am ocrotit-o un pic cam mult la început, am ferit-o de lume. Şi... au trăit pur şi simplu fără ea. Acum e o femeie în toată firea, a împlinit douăzeci şi doi de ani în aprilie trecut, şi nu îşi găseşte locul cu adevărat.

Ieremia puse lingura deoparte şi îi acordă doamnei McCleary toată atenţia.

— Doamnă McCleary, îmi permiteţi ceva?

— Ce?

Ieremia îşi împreună degetele şi rezemă încheieturile mâinilor de marginea mesei.

— Aş vrea să petrec ceva timp cu fiica dumneavoastră. Să fiu prietenul ei. Poate, dacă voi reuşi să mă împrietenesc cu ea, cei din oraş ar putea începe să o vadă cu alţi ochi.

Doamna McCleary îşi ţuguie buzele.

— Atunci, domnule pastor, n-am nicio problemă să-ncercaţi. Dar trebuie să-nţelegeţi că vorbiţi despre încercarea de a depăşi o viaţă-ntreagă de trăiri. Nu-i un lucru lesne de făcut.

— Dumnezeu nu ne-a făgăduit niciodată că viaţa va fi uşoară. Numai că El ne va da puterea de a merge mai departe.

Ea dădu aprobator din cap, cu o faţă gânditoare.

— Îmi închipui că ştiţi destul de multe despre asta, după cum văd că vă puneţi nădejdea în ajutor zilnic doar pentru a merge.

Ieremia zâmbi trist. Doamna McCleary vorbea despre actul fizic de a umbla pe picioare, numai că vorbele ei îi aminteau de drumul lui spiritual. Sigur se bazase mult pe Domnul ca să supravieţuiască greutăţilor din ultimii ani. Acum că anii aceia făceau parte din trecut, avea sentimentul că se poticnea mai mult decât oricând în viaţă,

încercând să îşi afle calea.

Doamna McCleary îl privea curioasă, cu capul înclinat, aşteptând răspunsul lui. El continuă.

— Aveţi dreptate, doamnă McCleary. Aţi putea spune că am învăţat să pot face totul prin Cristos, care mă întăreşte.

— E o lecţie bună, domnule pastor.

El oftă.

— Da, este. „Totul” ar trebui să-nsemne şi să-i conving pe cei din oraş să-şi deschidă braţele şi s-o accepte pe Tessy, nu-i aşa? El zâmbi şi luă iar lingura. Supa e delicioasă. Ştiu că-i de ceapă, dar mai e ceva în fiertură. Sunteţi amabilă să-mi daţi reţeta?

Chipul femeii se lumină de bucurie.

— Măi să fie, domnule pastor, gătiţi?

Purtară bucuroşi o conversaţie animată, în timp ce mâncau, despre priceperea limitată a lui Ieremia în bucătărie. După ce masa se termină, Ieremia se întoarse în camera pastorului pentru o după-amiază de studiu şi de conversaţie. Îl invitară să rămână la cină, dar el alese să plece în oraş.

Trecu la pas domol pe lângă poştă, oprindu-se pentru câteva minute să schimbe câteva vorbe cu doi bătrâni îmbrăcaţi în salopete cu dungi, care stăteau sub streaşina verandei şi ciopleau. Fâşii încolăcite desprinse din nuielele de cedru se aşterneau cu o mişcare lentă pe podeaua verandei, împrăştiind o mireasmă înţepătoare.

Salută cu mâna şi merse mai departe, îndreptându-se către magazinul universal impunător, deţinut de nepotul unuia dintre primii oameni care se stabiliseră în Shyler’s Point. Ieremia zâmbi în sinea lui, amintindu-şi mica lecţie de istorie a lui Callie. Mândria ei pentru Shyler’s Point era evidentă. Ieremia simţi un mic junghi de invidie.

Callie era atât de convinsă de locul unde trebuia să fie căminul ei. Şi-ar fi dorit să aibă şi el aceeaşi certitudine. Folosi cârja să îşi menţină echilibrul şi urcă pe singura treaptă ce ducea la o terasă largă, placată cu lemn, ce se

afla în faţa Magazinului Universal Spencer. Două uşi-paravan păzeau magazinul de insecte.

Ieremia o deschise pe cea din dreapta, făcând un clopoţel să scoată un sunet strident. Intră în magazinul spaţios. Mişcarea zumzăitoare a unui ventilator pus pe un frigider dinapoia tejghelei dădea o răcoare plăcută. O mulţime de miresme, de murături acre, de mere dulci şi de tutun, îi gâdilau nările.

O tânără îmbrăcată simplu, cu părul roşu strâns bine într-o coadă de cal, dădea o sacoşă mică, de culoare maro unui băiat desculţ, fără cămaşă, în schimbul unei monede. Când copilul se întoarse, Ieremia recunoscu băiatul căruia i se ceruse să tacă în biserică.

Privirea băiatului se lumină la vederea protezelor lui Ieremia, apoi lunecă până sus şi întâlni privirea lui Ieremia.

Pastorul zâmbi.

— Salut. Eşti Jimmy, aşa-i?

Băiatul dădu din cap că da. Părea să aibă opt sau nouă ani şi păr blond ce bătea spre alb ce îi stătea ridicat şi ţepos pe frunte. Avea câţiva pistrui de culoarea aramei răsfiraţi pe obraji.

— De unde aţi ştiut?

Ieremia ridică din umeri, afişând un aer serios.

— Pastorii-s destul de isteţi. Trebuie să ştie tot, nu-i aşa?

Jimmy scutură din cap.

— Nu pot şti tot. Numa Dumnezeu ştie tot.

Ieremia aprobă din cap, păstrându-şi aerul serios.

— Ai dreptate. Recunosc greşeala.

Jimmy arătă spre protezele lui Ieremia cu un deget strâmb.

— Cum de folosiţi cataramele acelea? Sclipesc de mama focului.

Femeia căscă gura fără să vrea, apoi se întoarse cu spatele. Ieremia se măsură de sus în jos, prefăcându-se a studia protezele.

— Vorbeşti de protezele mele?

Jimmy dădu repede din cap.

— Aşa le ziceţi? Proteze?

Femeia părea să tragă cu urechea la el, ascultând ce vorbea.

— Da, se cheamă proteze. Ieremia se abţinu să râdă cu poftă văzând curiozitatea femeii. Le folosesc fiindcă, altminteri, aş cădea. Muşchii picioarelor mele nu-s la fel de puternici ca ai tăi. Protezele îmi ajută muşchii de la picioare să mă ţină la verticală.

— Cum aşa?

— Am avut o boală pe când eram foarte mic, se numeşte poliomielită. Mi-a afectat muşchii picioarelor.

Jimmy dădu din cap cu un aer serios, făcând ochii mari.

— Chiar ai cădea din picioare?

Ieremia era impresionat că un copil părea îngrijorat, mai curând decât amuzat. Întâlnise alte atitudini în viaţă.

— Aş cădea.

— Şi eu pic câteodată, vezi? Băiatul îşi puse sacoşa pe tejghea, apoi se aplecă să ridice cracul peticit al salopetei până deasupra genunchiului drept. Scoase la iveală crusta de la o rană care se vindeca. M-am pricopsit cu ea când am luat-o la vale pe dealu din spatele casei. M-a durut rău de tot.

Ieremia se uită la genunchi cu toată atenţia cuvenită.

— Hmmm, îmi închipui c-aşa a fost.

Apoi pocni din deget şi se îndreptă de spate, prefăcându-se că i-a venit o idee bună.

— Cred că am un tratament pentru buba asta. Oare un suc de struguri ar face să te doară mai puţin piciorul?

Jimmy lăsă cracul salopetei să cadă şi ajunse în salturi lângă Ieremia, lingându-se pe buze.

— Un suc de struguri?

— Da. Aveam de gând să beau. Ţi-aş face bucuros cinste şi ţie.

Băiatul ţopăi până la frigiderul dintr-un colţ şi gemu încercând să deschidă capacul greu. Un abur gros se ridică

din fundul cutiei mari şi albe. Jimmy se ridică pe vârfuri şi se aplecă înăuntru, iar sticlele zăngăniră. Scoase una şi o agită în aer.

— Uite una de căpşuni, domnu' pastor! O vrei?

Ieremia se apropie cu paşi zgomotoşi şi cu cârja sunând pe podeaua din lemn.

— Nu, mi-ar plăcea unul de struguri. Găseşti un suc de struguri pentru mine?

— Sigur! Băiatul se aplecă iar, de data aceasta scoţând un suc de struguri. Ia poftiţi!

— Mulţumesc, Jimmy. Ieremia luă sticla. Acum ia una pentru tine.

Din nou Jimmy îşi întoarse atenţia la frigider şi când se întinse, sună clopoţelul de la intrare. Copilul se ridică să se uite la uşă. Se miră şi sări de lângă frigider. Capacul se trânti răsunător. Băiatul se lipi cu spatele de frigider, făcând ochii mari, plini de spaimă.

Nedumerit, Ieremia privi spre uşă, dar nu văzu niciun motiv de panică. Tessy McCleary, cu rochia şifonată şi cu părul despletit, trecu pragul şi stătu pe loc. Jimmy se furişă repede în direcţia uşii cu sită, ocolind-o de departe pe Tessy.

— Jimmy, ţi-ai uitat bomboana! strigă femeia din spatele tejghelei, băiatul însă o tuli pe uşă fără un cuvânt. Uşa cu sită se trânti în ţâţâni dinapoia lui. Femeia ridică din umeri, trântindu-i sacoşa mică undeva sub tejghea.

— Bănui că s-o-ntoarce.

Reacţia băiatului nu păru să o mire pe Tessy. Stătea acolo, cu privirea lipsită de expresie aţintită asupra lui Ieremia. Vânzătoarea şterse tejgheaua cu o cârpă.

— Ce doreşti, Tessy McCleary?

Tonul ei răstit îi zbârli lui Ieremia părul pe ceafă. El făcu încet un pas către Tessy.

— Îi ofeream micului Jimmy un suc, dar a plecat înainte să-l poată lua. Ţi-ar… ţi-ar plăcea un suc?

Tessy scoase limba şi îşi linse buza de sus. Se vedea că

îi era cald şi sete. El ridică sticla. Picături de pe sticla aburită se prelingeau pe sub degetele lui şi cădeau pe podea.

— Care îţi place? Mie îmi place cel de struguri cel mai mult.

Un zâmbet timid înveseli obrazul fetei.

— Cel de căpşuni îmi place.

Ieremia radia.

— Ne-am înţeles, atunci. Căpşuni pentru tine.

Îşi puse sticla pe tejghea, fără a lua seama la încruntătura femeii ce stătea în picioare, cu mâinile încrucişate şi merse la frigider. Deschise lada şi îi zâmbi lui Tessy. Ea se apropie destul ca să poată să scoată o sticlă de suc decăpşuni. Îşi trecu sticla umedă peste frunte şi scoase un oftat uşor. Îi mai dărui un zâmbet timid.

— Mulţumesc, domnule pastor.

Ieremia voia să o roage să îi spună pe nume, dar nu de faţă cu martora încruntată din spatele tejghelei.

— Cu plăcere.

El lăsă capacul lăzii frigorifice, apoi merse la tejghea şi se scotoci prin buzunar după monede ca să plătească sucurile. Femeia luă banii fără a scoate un cuvânt. Arătă cu mâna spre capătul tejghelei. Niciun zâmbet nu i se vedea pe faţă.

— Desfăcătoru e colea. Serviţi-vă.

Ieremia agăţă capacul sticlei cu deschizătorul din metal şi îl desprinse. Capacul sări pe podea scoţând clinchete uşoare. El se lipi cu coapsele de tejghea, duse sticla la gură şi se desfătă sorbind lung.

— Ahhh…

Tessy se apropie cu sfială. Dar când capacul de la sticla ei se desprinse, sucul ţâşni spumegând şi dădu pe afară. Depărtă brusc sticla de corp şi sucul de căpşuni curse pe cracul pantalonului lui Ieremia, lăsând o pată roz pe ţesătura cu dungi cafenii, apoi se prelinse pe podea. Groaza se întipări pe chipul lui Tessy.

Vânzătoarea sări de după tejghea.

— Naiba să te ia, Tessy McCleary, uite ce-ai făcut! înadins ai făcut asta!

Ieremia ridică mâna.

— Domnişoara McCleary trebuie să fi luat sticla pe care a avut-o Jimmy. L-am văzut cum agita una.

Femeia se răsti la Ieremia.

— Dintre toate sticlele din frigider ea o alege tocmai pe aceea care-i gata să se împrăştie peste tot? Zi-mi că n-a fost un lucru intenţionat!

Tessy lăsă capul în jos.

— Îmi pare tare rău.

Ea trânti sticla pe tejghea şi ieşi fugind din magazin, lăsând clopoţelul de la intrare să sune nervos dinapoia ei.

— Cale bătută! Vânzătoarea se lăsă pe genunchi şi începu să frece podeaua cu o cârpă. Aş vrea să nu mai vină pe aici dacă tot ce face e să-mi aducă necazuri pe cap.

Ieremia se muşcă de limbă să îşi ţină vorbele. Fierbea de indignare şi în acelaşi timp inima lui suferea pentru umilinţa pe care Tessy o îndurase. Ce ghinion, să aleagă tocmai sticla ce fusese agitată de mâini nepricepute. Oare ce ar fi făcut vânzătoarea dacă el ar fi vărsat sucul? Ar fi folosit tonul acela acuzator şi în cazul lui?

Cum stătea pe podea, femeia ridică privirea.

— Bine ai face să mergi să-ţi clăteşti pantalonii, domnule pastor, ori pata aia nu mai iese-n veci.

Ieremia se uită iar la cracul pantalonului. Femeia avea dreptate. Vru să mai bea, dar sucul nu mai avea gust. Puse sticla pe tejghea, lângă cea lăsată de Tessy, şi se întoarse către uşă. Îşi simţea inima mai grea decât picioarele în timp ce ieşea cu paşi grei pe terasă.

Rămase nemişcat pentru o clipă, cu privirea în direcţia casei lui Tessy. Cuvintele mamei fetei îi tot veneau în minte: „Tessy şi oamenii din oraş… Ei bine, n-au învăţat pur şi simplu niciodată să se cunoască unii pe alţii, bănuiesc”. Erau mult mai multe de înţeles în povestea aceea decât

faptul că nu se cunoşteau. Părea să existe o adevărată duşmănie faţă de Tessy. Ba chiar frică, în cazul micului Jimmy.

Martor ocular respingerii tinerei, era hotărât să afle o cale de a repara legătura ruptă dintre Tessy şi comunitate. Pentru a face acest lucru, trebuia să descopere rădăcina problemei. Coborî treptele cu paşi zgomotoşi şi se îndreptă spre casa familiei Winters. Ştia unde va afla răspunsuri. De la ghidul lui prin Shyler’s Point, doamna Callie Winters.

5

Ieremia păstră tăcerea în timpul cinei, întrebându-se care să fie motivul pentru care Jimmy o luase la fugă de spaimă, în momentul când Tessy intrase în magazin. Lipsa de politeţe a vânzătoarei era un lucru obişnuit. Altfel, s-ar fi purtat atât de urât în prezenţa unui pastor?

Iar Tessy păruse a răbda în tăcere tratamentul lipsit de menajamente. După ce spălă vasele şi le puse la locul lor, Callie se întoarse către Ieremia cu un zâmbet binevoitor.

— Mie şi lui Holden ne place să stăm seara pe terasă să aşteptăm prima stea. E mai răcoare acolo. Ţi-ar plăcea să stai cu noi?

Ieremia dădu din cap, arzând de nerăbdare să pună în sfârşit întrebările care nu îi dădeau pace. Callie şi Holden stăteau amândoi pe un leagăn susţinut de nişte lanţuri groase, iar Ieremia alese să se aşeze pe un balansoar din nuiele ce se afla în preajmă.

Holden îşi întinse braţul de-a lungul spătarului leagănului şi o strânse protector pe Callie lângă el. Ea se cuibări, ridicând privirea la soţul ei şi zâmbind, iar el îi dădu o sărutare uşoară pe frunte.

Privind la ei, Ieremia simţea cum îl roade invidia. Oare va avea el vreodată bucuria unei soţii şi a unei familii? Ar fi nevoie de o persoană deosebită care să îl accepte cu un asemenea handicap şi care să fie pregătită să accepte slujirea ca soţie de pastor.

Exista o asemenea femeie? se întrebă oftând.

— Ai fost cam dus pe gânduri în seara asta, Ieremia. Vocea lui Holden îi întrerupse firul gândurilor. N-a mers bine întâlnirea cu pastorul McCleary?

Ieremia scutură din cap.

— Vizita a decurs bine. L-am asigurat că voi păstra ritualul obişnuit pentru serviciile religioase cât mai strict posibil, astfel încât oamenii să se simtă în largul lor cu mine la amvon. Mi-a dat câteva pasaje pe care le-a folosit la

predici de curând, ca să nu repet ce s-a spus şi mi-a dat binecuvântarea de a predica după cum voi socoti de cuviinţă. El tăcu, încruntând fruntea când îşi aminti conversaţia purtată la prânz cu doamna McCleary. Nu, întâlnirea cu pastorul a decurs bine…

Callie lăsă capul pe umărul lui Holden, îngândurarea citindu-se în ochii ei.

— Dar ceva te pune pe jar. Ţi-e dor de familie?

Ieremia râse.

— Callie, stau departe de casă de vreo câţiva ani. Deşi nu îmi uit niciodată familia, nu mi-e dor de casă, dacă asta-ntrebi. Apoi, el deveni serios. Dar e drept, ceva nu-mi dă pace. Poate m-ai putea ajuta să-nţeleg.

În câteva cuvinte le povesti cele întâmplate în magazin. Totul părea atât de ciudat, teama copilului şi mânia femeii chiar înainte ca Tessy să verse sucul de căpşuni. Cu toate astea, Tessy se purtase de parcă nu se întâmplase nimic neobişnuit. Ce făcuse ca să merite un tratament atât de prost?

Callie şi Holden se uitară unul la altul, apoi ea se îndreptă de spate şi îl privi pe Ieremia cu un aer grav.

— Ieremia, nu-i uşor de explicat aceste lucruri, aşa că o să-ţi vorbesc pur şi simplu pe şleau. Oamenii din partea locului zic că Tessy e o piază rea.

La orice se aştepta Ieremia, dar nu la asta. El clipi de două ori, apoi scutură din cap să se deştepte.

— Ai zis că Tessy e o „piază rea”?

Callie se încruntă.

— Ştiu că pare ciudat, dar, din păcate, asta cred oamenii. De când mă ştiu, oamenii din Shyler’s Point s-au uitat la Tessy ca la o persoană care poartă ghinion.

Ieremia ar fi vrut să poată râde, să se convingă că prietena lui se ţinea de glume, dar expresia de pe chipul ei era prea serioasă.

— Chiar eşti sinceră, aşa-i?

— Mă tem că da. Holden puse leagănul în mişcare. Şi eu

am observat ce ai povestit când am venit prima oară aici şi nu mi-a picat bine nici mie. Dar cum să aduci lucrurile pe calea bună?

— Oare nu trebuia pusă întrebarea asta cu ani în urmă?

Indignarea se tot aduna în sufletul lui Ieremia. Cum putea fi comunitatea atât de crudă? Şi cum puteau oameni de felul lui Callie şi Holden, evident buni şi evlavioşi, să o îngăduie mai departe?

Callie oftă.

— Îţi înţeleg frustrarea, dar nu-i atât de uşor precum crezi să schimbi atitudinea celor din oraş. Mulţi oameni care trăiesc la deal cred cu tărie în superstiţii. Credinţele lor s-au transmis din generaţie în generaţie, zise ea ridicând uşor din umeri. În familia mea nu li s-a dat niciodată prea multă crezare, pesemne datorită faptului că bunicii mei erau creştini foarte devotaţi, dar e greu să convingi pe cineva să renunţe la o credinţă înrădăcinată de iubita străbunică.

Holden continuă.

— De fapt, multe superstiţii sunt pur şi simplu banalităţi, ca de pildă să nu treci niciodată pe sub o scară. Oamenii de la deal sunt de părere că o scară rezemată face un triunghi când se ia în calcul peretele şi pământul şi mersul pe dedesubt înseamnă să întrerupi legătura Trinităţii Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh, lucru ce ar atrage un blestem asupra ta. Dar logica te învaţă că găleata cu vopsea atârnată în capul scării ar putea cădea şi te-ar pocni al naibii de tare în cap!

El şi Callie râseră amândoi.

Ieremia dădu braţele în lături.

— Dar, Holden, aici nu-i vorba despre a nu merge pe undeva anume. E vorba despre purtarea rea în mod voit faţă de o persoană nevinovată.

Politica lui Hitler de prigonire a evreilor îi veni brusc în minte ca un junghi.

— Ideea superstiţioasă că-i o piază rea… Şi s-o mai aleagă şi pe fiica pastorului din oraş! De ce ar face asta? Şi

de ce părinţii lui Tessy nu s-au opus?

— S-au împotrivit, deşi nu cred că destul de mult. Compasiunea se citea în ochii verzi ai lui Callie. Ei chiar sunt oameni foarte blajini.

— Blajini au ba, să îngădui unei comunităţi întregi să se poarte prost cu odrasla ta, din pricina unor bazaconii superstiţioase şi ridicole…

Ieremia simţi cum i se strânge inima. Callie suspină.

— Sunt convinsă că ţi-e greu să înţelegi. Sinceră să fiu, nici eu nu pricep prea multe. Dar în ochii oamenilor ce trăiesc prin părţile astea sunt motive sănătoase să creadă că Tessy poartă ghinion.

— „Motive sănătoase?” o întrebă Ieremia pe Callie făcând ochii mari. Cum poţi pune cuvintele „motive sănătoase” şi „piază rea” în aceeaşi propoziţie? Chiar şi ideea unei persoane care aduce ghinion e una foarte nesănătoasă.

Callie se apropie mai tare de Holden.

— Să văd dacă pot lămuri asta. Eram foarte mică atunci când Tessy s-a născut, aşa că ştiu doar ce au vrut mătuşile să-mi povestească şi nu e mult fiindcă, la fel ca tine, cred că toate-s nişte prostii. Dar, din ce am fost în stare să prind de ici, de colo, Tessy a avut ghinionul să se nască într-o zi de vineri, pe treisprezece aprilie. După cum umblă zvonurile, o cioară singuratică s-a tot plimbat de-a lungul frânghiei de rufe, în timp ce Anna era în travaliu, până ce copila a scos primul strigăt, apoi cioara a croncănit şi a zburat.

— Iar asta-nseamnă…?

Callie râse cu amărăciune.

— O cioară înseamnă, fără greş, ghinion. Adaugă asta la toate superstiţiile legate de ziua de vineri, treisprezece şi Tessy a fost osândită de la naştere.

Ieremia ridică o sprânceană.

— Doar nu credeţi în toate astea cu adevărat.

Holden pufni.

— Noi nu, desigur. Dar problema e că mulţi din oraş cred. Puse un picior peste celălalt şi îl legănă. Sentimentul meu e că agitaţia lor în preajma lui Tessy a dus la ce ei numesc „un duh rău”. De câte ori ea se află în preajmă, ei se aşteaptă să se petreacă ceva rău, aşa că fără să vrea scapă lucruri, varsă lucruri, se împiedică de diverse lucruri... Chiar nu-i vina lui Tessy, dar ei pretind că e doar vina ei.

Ieremia încrucişă braţele pe piept.

— Ridicol.

Holden dădu din cap.

— Foarte. Dar cum să schimbi starea asta a lucrurilor? Am învăţat ceva de când sunt aici: pot încerca să mă ocup de problemele lor fizice, dar numai dacă nu mă împotrivesc remediilor pe care ei le folosesc în casă. Superstiţiile au rădăcini foarte adânci.

Ieremia îşi dădu ochii peste cap.

— Eu tot cred că-i o nerozie.

Callie se uită la Holden cu un zâmbet ironic, apoi se întoarse la Ieremia.

— Nerozie ori ba, au fost multe care au ţinut aprins focul ăsta de-a lungul anilor. Acum, ţine minte că nu dau vina pe Tessy, e pur şi simplu întâmplare, dar chiar se pare că e urmărită de ghinion. Îmi amintesc că a ieşit odată din magazinul universal şi un cal a rupt-o la fugă chiar pe mijlocul drumului şi aproape a călcat în picioare două doamne în vârstă. Bineînţeles, e la mintea cocoşului că apariţia ei bruscă a speriat pesemne calul, dar orăşenii înţeleg mai mult de atât din povestea asta. Ca să-nţelegi, în ziua de dinainte, una dintre doamnele acelea o certase pe Tessy că rupsese nişte flori din grădina ei. Lumea din oraş a crezut că Tessy a speriat calul anume ca să se răzbune pe doamnă.

Ieremia se încruntă.

— Tessy pare atât de sfioasă şi bună la suflet, nu ar căuta răzbunarea.

Callie încuviinţă din cap.

— Nu trebuie să mă convingi pe mine. Lămureşte-i pe ei, zise ea arătând cu mâna în direcţia oraşului. Acesta-i doar un exemplu. Ţi-aş putea da mai multe.

— Nu vreau să mai aud.

Ieremia oftă. Dacă ar fi fost o persoană superstiţioasă, poate ar fi găsit mai multe înţelesuri în sucul agitat care se vărsase.

— Mama lui Tessy zice că ea şi lumea din oraş n-au învăţat niciodată să se cunoască aşa cum sunt de fapt. Ce a ţinut-o pe Tessy departe de oraş?

— Nu sunt sigură ce anume a vrut să spună doamna McCleary, dar Tessy a fost un copil bolnăvicios. A lipsit mai multe zile de la şcoală decât a mers. Apoi, în vara anului ’30 ori ’31, nu-mi amintesc sigur care, a fost o epidemie de febră tifoidă. Au fost nişte vremuri groaznice. Au murit oameni, printre ei şi bunica lui Tessy. Ea şi mama ei s-au îmbolnăvit. După ce urgia a trecut, Tessy nu s-a mai întors la şcoală. Părinţii au zis că era încă slăbită. Dar lunile treceau, iar noi o vedeam întorcându-se din plimbările prin păduri când noi ne întorceam de la şcoală după-amiaza. Aşa ne-am dat seama că se făcuse bine, dar nu s-a mai întors la şcoală. După o vreme, nu ne-am mai făcut griji din pricina ei. Tessy şi şcoala pur şi simplu nu făceau casă bună, cred.

— Nu făceau casă bună…

Ieremia se gândi la purtarea timidă a lui Tessy, la dificultatea ei de a privi în ochi pe cineva. Un gând nedorit îi veni în minte.

— Credeţi că are vreo… problemă… ce o împiedică la învăţătură?

Callie strâmbă din nas.

— Nu cred că-i înceată la minte, dacă asta vrei să spui, dar s-ar putea simţi aşa, comparându-se cu fratele ei. Peter McCleary e unul dintre cei mai deştepţi oameni pe care i-am întâlnit. Râse uşor, dând mâinile în lături. Desigur, dacă

ne comparăm cu Pete, cei mai mulţi ne-am simţi mai puţin isteţi. El chiar are o minte strălucită.

Ieremia râse şi el, chiar dacă subiectul conversaţiei îl făcea să nu se simtă în largul lui.

— Acest Pete trebuie să semene mult cu fratele meu mai mare, Ioel. Băiatul acela era mai dezgheţat la minte decât noi toţi ceilalţi puşi laolaltă şi mama spunea mereu că nu existau minţi încete printre odraslele ei. Cu toate astea, profesorii se aşteptau ca şi Iona şi Amos, care au venit după Ioel, să fie la fel de isteţi ca el. Le venea greu să trăiască în umbra lui Ioel.

Pastorul ridică din umăr.

— Desigur, profesorii cam aveau o „părere formată” când a apărut Mica, aşa că nu existau aşteptări nerealiste de la el, cât despre mine... Se sili a râde, ca să ascundă suferinţa ce îi apăsa în piept în urma amintirilor. De obicei, profesorii aruncau o singură privire la protezele mele şi trăgeau concluzia că eram la fel de schilod la minte precum eram la picioare. N-aveau deloc aşteptări de la mine. Şi era de bine, fiindcă, indiferent ce făceam, era un lucru strălucit.

Îşi continuă povestea cu accentul său texan.

— Am profitat de asta o dată sau de două ori până ce mama s-a prins. Avea un fel de a inspira pe cineva să dea tot ce avea mai bun în orice împrejurări.

Îşi trecu mâna în sus şi în jos pe unul din buzunarele din spate ca să îşi susţină vorbele. Callie şi Holden izbucniră în râs.

Callie răspunse.

— Să ştii că, după spusele tale şi ale lui Mica, mama ta trebuie să fie o doamnă pe cinste.

Ieremia nu putea tăgădui.

— Mama e o persoană deosebită. Dacă nu era ea, pesemne n-aş fi pe picioare, în stare să merg. După boală, picioarele mele erau atât de slăbite încât mă dureau când mă ridicam. Mă văicăream şi ridicam braţele la oricine trecea pe lângă mine, nu făceam decât să mă rog de ei să

mă care. Desigur, fraţii mei mai mari, cum erau grijulii şi voiau să mă facă fericit, mă ridicau şi mă cărau peste tot. Într-una din zile mama i-a înşirat pe toţi lângă mine, care stăteam ca o broască râioasă în iarbă, şi a spus pe un ton foarte tăios. „Gata cu căratul. Dumnezeu i-a dat fratelui vostru picioare şi trebuie să-nveţe să le folosească. Aşa că, ăl de l-o mai duce-n spate a sfeclit-o”. Trebuie să fi părut o cruzime, fiindcă i-au spus mamei că n-ar fi cinstit să mă lase-n urmă, nu era vina mea că aveam picioarele slăbite. Dar ea le-a spus: „Dacă vrea să fie cu voi îndeajuns de mult, va găsi un mod să vă ajungă”.

El clătină din cap, zâmbind cu gândul la acele vremuri.

— Îmi amintesc cum zbieram cât mă ţinea gura în timp ce fraţii mei fugeau pe drum fără mine. Şi se uitau înapoi la mine foarte mâhniţi, dar niciunul nu cuteza să iasă din cuvântul mamei după ce dăduse porunca aceea. Aşa că au început să mă înduplece cu vorbe. Şi mi-au trebuit câteva zile, dar, când în cele din urmă mi-am dat seama că ei chiar nu aveau de gând să mă care în spate, am început să-mi folosesc picioarele. Iar acum pot să ajung cam oriunde în zilele cu soare. Mama ne-a dat nouă, băieţilor, o lecţie bună.

Holden dădu din cap, cu o expresie gânditoare.

— E o lecţie bună pentru noi toţi.

Dumnezeu ne înzestrează pentru planul pe care-l are pentru noi şi tot El ne dă curaj, dar de noi depinde să îl ducem la îndeplinire şi să mergem pur şi simplu pe calea pe care ne-a ales-o. Luă mâna lui Callie şi o strânse. Şi nu suntem noi toţi cu atât mai fericiţi atunci când urmăm paşii Lui?

Ieremia îşi feri privirea când cei doi îşi zâmbiră drăgăstos. Deşi Callie şi Holden erau căsătoriţi de aproape patru ani, încă se purtau ca nişte proaspăt căsătoriţi, amintindu-i de Mica şi de Lydia. Ghimpele invidiei împunse iar adânc în inima lui. Oare va afla el vreodată acea dragoste pe care cele două perechi o împărtăşeau?

Îi veni în minte Tessy, cu părul ei ca mierea ce îi flutura pe obraz, cu ochii ei gri care îl priveau cu nesaţ şi cu buzele ei dulci arcuite într-un zâmbet timid. Era o tânără frumoasă, chiar dacă ceva părea să îi tulbure sufletul. Oare ce vedea când se uita la el? Ieremia, bărbatul, sau Ieremia, omul cu handicap?

Voia să creadă că era prima variantă. Aprecia că nu păruse să îşi piardă răbdarea cu el fiindcă mersese mai încet când veniseră de la biserică, în seara de dinainte. Ea nu păruse să se uite la protezele lucioase care îl ţineau pe picioare. Când se uitase înspre el, îl privise în ochi. Deseori ochii ei priviseră în jos, dar el era convins acum că nu evitase să se uite la proteze, ci îşi evitase propriile nesiguranţe.

Inima lui ardea de dorinţa ca ea să se vadă o fiinţă frumoasă şi merituoasă. Cum putea ajunge la sufletul ei să o convingă că era o persoană valoroasă? Singurul lucru la care se putea gândi era să schimbe părerea oamenilor din oraş. Dacă ei nu ar mai trata-o ca pe o persoană ce poartă ghinion, atunci şi ea ar înceta să se mai privească în felul acela. Totuşi, după spusele lui Callie şi Holden, misiunea aceasta se putea dovedi imposibilă. Apoi, la fel de limpede de parcă ar fi fost lângă el, auzi glasul mamei mustrându-l.

„Căci nimic nu este imposibil la Dumnezeu”.

Ea îi cita versetul din Luca ori de câte ori se simţea descurajat de slăbiciunea picioarelor şi se adeverise că mama avea dreptate. Ieremia ajunsese să facă lucruri pe care doctorii le considerau cu neputinţă.

„Nimic nu e cu neputinţă la tine, Doamne”, se ruga el în gând, în timp ce lanţurile leagănului scrâşneau şi un greier singuratic îşi făcea simţită prezenţa de sub podeaua din scânduri a terasei. „Îmi pun nădejdea-n Tine că mă vei ajuta să găsesc o cale să scap oraşul acesta de superstiţii. O încredinţez pe Tessy în mâinile Tale”.

— Ieremia? îi întrerupse Callie şirul gândurilor lui tainice.

— Da?

Fără un cuvânt, Callie arătă spre poarta de la capătul cărării ce ducea spre casă. Ieremia se uită şi, pentru o clipă, inima îi stătu în loc. Zâmbi.

— Bună, domnişoară McCleary.

6

— Bună seara, domnule doctor Winters, Callie… zise Tessy înghiţind în gol, devenind deodată sfioasă… domnule pastor.

Doctorul şi soţia rămaseră aşezaţi, numai Ieremia Hatcher se aplecă şi făcu să pocnească ceva la picioare, apoi se ridică sforţându-se. Zâmbi şi candoarea pe care ea o văzuse în ochii lui, ceva mai devreme în ziua aceea, se citi din nou. Inima începu să-i bată nebuneşte. Ridică mâna, fără voie, şi o lăsă pe pieptul rochiei.

— Bună seara şi ţie, Tessy. Doctorul făcu avânt leagănului de pe terasă cu picioarele. Scârţâitul uşor al lanţurilor ajunse până la ea. Ce vânt te aduce pe la noi? Sper că nu se simte nimeni rău. Tatăl tău e bine?

— Tata se odihneşte niţel după o cină copioasă. Tessy cuprinse cu mâinile vârfurile ascuţite din gard. Pare să se simtă bine.

— Mă bucur s-aud asta. Spune-i mamei tale că trec să-l văd mâine dimineaţă.

— Vă mulţumesc, zise ea scăpând un chicot de emoţie. Eu, ăăă, am trecut pe aici ca să vorbesc cu… domnu’ pastor.

Deşi pastorul stătea în umbră, sub acoperişul terasei, Tessy era sigură că faţa lui se luminase. Un fior ciudat îi şerpuia pe spate. El merse la marginea terasei, punând cârja în faţa piciorului drept care era urmat de stângul.

— Da, domnişoară McCleary? Ce pot face pentru dumneata?

Tonul lui aşezat, atât de prietenos şi de plin de bunăvoinţă, o făcu pe Tessy să simtă o căldură din creştetul capului până în vârful degetelor de la picioare. Ea strânse şi mai tare mâinile pe poartă.

— E… e vorba despre azi, când am vărsat sucul acela de căpşuni…

Pastorul clătină din cap şi ea tăcu. Oare îi cerea să tacă?

El coborî cele trei trepte ale terasei şi o luă pe pietrele de pavaj către poarta din spatele curţii. Când fu aproape, ea nu văzu nicio răutate în ochii lui, doar blândeţea pe care o văzuse înainte. Îşi muşcă obrajii pe dinăuntru ca să nu zâmbească.

— Nu te condamn deloc pentru cele petrecute în magazin. El vorbea încet, păstrând cuvintele doar pentru ei doi. Înainte să ajungi acolo, un băiat luase o sticlă cu suc de căpşuni pe care a agitat-o. Era fericit. Nu încerca să fie rău. Apoi a pus-o la loc fiindcă voiam unul de struguri. Ai avut pur şi simplu ghinionul să pui mâna pe aceeaşi sticlă pe care a scuturat-o Jimmy. N-a fost vina ta.

Cuvântul „ghinion” sună mai tare decât oricare altul. Plecă privirea, cuvântul făcând ecou în mintea ei. Ghinionul păruse să o urmeze mereu.

— Ei bine, din vina mea ori ba, îmi pare rău că ţi s-au pătat pantalonii. M-aş simţi mult mai bine dacă aş putea îndrepta lucrurile.

Pastorul îşi drese glasul.

— Domnişoară McCleary?

Ea nu ridică privirea, temându-se să vadă ce putea luci în ochii lui.

— Tessy?

Auzindu-şi numele mic, ea ridică brusc capul şi privirile li se întâlniră. Numai bunătate se citea în ochii lui albaştri. Uşurarea pe care o simţi că nu vedea nicio urmă de mânie era imensă.

— Da, domnule pastor?

— Două lucruri. El ridică două degete, zâmbind binevoitor, întâi de toate, nu-i nimic de îndreptat pentru că n-ai greşit cu nimic. A fost un accident.

Mesajul rostit pe un ton blând o învălui pe Tessy asemenea uleiului de măsline, ce o împresura cu o căldură vindecătoare.

— În al doilea rând, chiar aş fi bucuros să-mi spui Ieremia, nu domnule pastor. El zâmbi larg, o singură gropiţă

apărându-i pe obrazul stâng. Mai puţin, desigur, când suntem la biserică. Ai vrea să faci asta?

Inima ei bătea cu atâta putere încât era sigură că el o auzea. Rosti numele lui, lăsând silabele să se reverse pe limbă.

— Ieremia... îi plăcea cum sună. E un nume frumos.

— Măi să fie, mulţumesc. El făcu o plecăciune în glumă ce o îndemnă să râdă în hohote, dar fata se abţinu. Din întâmplare şi eu cred că ai un nume frumos. Mi-ai îngădui să-l folosesc în loc să-ţi spun domnişoara McCleary? Trebuie să recunosc, Tessy e mult mai uşor de zis.

Lui Tessy îi plăcea nespus cum suna numele său pe buzele lui Ieremia. El avea un mod frumos de a vorbi, de a rosti cuvintele încet, de parcă le savura.

— Aş... aş fi încântată dacă mi-ai spune Tessy. Vocea îi suna firavă şi fără putere. Îşi apăsă mâinile pe burtă.

— Dar, domnule pastor, eu...

— Hm!

Ea se roşi la faţă.

— Ieremia...

Zâmbetul lui îi dădu curaj.

— Mi-ar plăcea să-ţi spăl pantalonii. Mâine e ziua de spălat aşa că n-ar fi un deranj să îi spăl odată cu rufele familiei. Ea voia atât de mult să repare greşeala, nu conta dacă el o învinovăţea sau nu. Se condamna singură. Vrei să mi-i dai?

Ieremia încreţi fruntea. Tessy îşi dădea seama că el ducea o luptă cu sine însuşi, încercând să se hotărască dacă era lucrul cel mai bun de făcut. Nu o condamna pentru cele întâmplate.

O făcea să fie şi mai hotărâtă să îi facă un bine, în schimbul privilegiului de a-i arăta bunătate.

În cele din urmă el dădu din cap.

— Bine, Tessy, dacă ţii neapărat să-mi speli pantalonii, o să-i aduc dimineaţă. Dar, el ridică un deget prevenind-o, nu fiindcă cred că ai vreo vină. Fac asta din pricină că spălatul

hainelor e una dintre treburile care-mi plac cel mai puţin.

În ochii lui strălucea o lumină. O tachina! Râsetul care o îmboldise mai devreme izbucni şi, spre încântarea ei, Ieremia i se alătură cu un râset satisfăcut. Ce bine se simţeau! Când râsetul se potoli, rămase zâmbetul. Ea îl simţi întins pe toată faţa şi nu făcu nimic să îl umbrească.

— Mulţumesc, Ieremia. Eu... păi ne vedem mâine dimineaţă atunci.

Ea făcu un pas îndărăt, ţinând ochii lipiţi de ai lui.

— Pe mâine dimineaţă.

El păru la fel de încântat ca Tessy la gândul acela. Ea ridică o mână, nedorind să plece, dar simţind că nu mai avea niciun motiv serios ca să rămână la poartă.

— Rămâi cu bine acum, Ieremia.

— Cu bine, Tessy.

Ea se depărtă în grabă, căldura râsetului de care se bucuraseră amândoi umplându-i încă pieptul. „Îmi place de el, Doamne”, recunoscu ea, rezistând pornirii de a se uita înapoi ca să vadă dacă mai era la poartă şi dacă se uita după ea. „E un om atât de cumsecade”. Se încruntă şi încetini paşii pe măsură ce gândurile o năpădeau. „Te rog fereşte-l de rău”. Ea ştia că Dumnezeu va înţelege că voia să spună de fapt: „nu mă lăsa să îl rănesc”.

*

— Bună dimineaţa!

La auzul salutului, Tessy ridică privirea din fundul albiei de rufe şi inima începu îndată să bată de două ori mai tare la vederea lui Ieremia Hatcher şi a doctorului Winters care tocmai intrau în curte. Doctorul flutură mâna în semn de salut şi intră în casă fără a se opri să stea de vorbă, dar Ieremia veni şi se puse de partea cealaltă a albiei de rufe. Ţinea un sul de material umed, de culoare cafenie, în mâna cealaltă. Părea că se simte foarte comod într-o pereche de pantaloni albaştri, lejeri, o cămaşă din stofă în carouri, alb

cu albastru, în pantofii lui negri de zi cu zi şi protezele argintii.

Lui Tessy îi plăcea felul în care albastrul hainelor îi scotea în evidenţă albastrul ochilor. Şi mama ei se îndreptă de spate, îşi şterse sudoarea de pe frunte şi zâmbi larg în semn de bun-venit. Mama se arătă la fel de încântată să îl vadă pe Ieremia precum Tessy.

— Ei, bună dimineaţa, domnule pastor, îl întâmpină mama. Aţi picat tocmai la ţanc.

— Mă bucur s-aud.

Schiţă un zâmbet celor două femei. Tessy îşi dorea să se mai uite la ea măcar un pic, dar ar fi fost o impoliteţe să o evite pe mama ei. Ieremia nu părea omul care să fie vreodată nepoliticos.

El întinse pantalonii.

— I-am pus la muiat aseară, sperând să scot ceva din suc. Zâmbi şi se uită la Tessy. Nu ştiu ce folosesc de îi dă culoarea aceea roşie, dar sigur e eficient. A lăsat o urmă roz. Clar că bărbaţii nu apreciază pantalonii roz.

Obrajii lui Tessy se aprinseră la auzul acestor cuvinte. El nu avea de gând să o certe pentru neîndemânarea din urmă cu o zi, dar stânjeneala tot îi ardea pieptul. Întoarse faţa ca el să nu citească în ochii ei.

— Desigur, rozul din obrajii unei fete frumoase e cu totul altă poveste. Glasul lui se auzea încet în spatele ei. Tessy o auzi pe mama ei chicotind. Nu sunteţi de acord cu mine, doamnă McCleary, că o tânără cu bujori în obraji e una dintre cele mai încântătoare privelişti de pe pământul lăsat de Dumnezeu?

Tessy se uită pe sub gene la zâmbetul până la urechi al mamei.

— O, sunt întru totul de acord, domnule pastor. Îmi închipui că Dumnezeu le-a dat femeilor capacitatea de a roşi doar pentru a mai înveseli puţin atmosfera.

Răspunsul glumeţ al mamei era ceva neobişnuit pentru felul ei rezervat de a fi zi de zi. Ce fel de efect avea omul

acesta asupra oamenilor? Privirea lui Tessy lunecă la Ieremia şi îl descoperi aşteptându-i privirea. Zâmbetul lui luminos aproape îi topi inima.

— Da, aş spune că-i adevărat cu siguranţă. Nimic mai frumos pe pământul lui Dumnezeu…

Cuvintele lui o făcură pe Tessy să se simtă de parcă plutea deasupra ierbii. Ştia ceva despre flirt, din ce văzuse la alţi tineri, dar ea nu avusese niciodată pe cineva care să o atragă în jocul acesta. Atenţia lui Ieremia o umplea de emoţii, dar îi şi dădea ameţeli de cap să fie subiectul unui lucru atât de serios. Îşi dorea să ştie cum să se poarte.

Dar nu putea decât să stea prosteşte ţintuită locului, cu obrajii în flăcări, în timp ce mama ei părea la fel de îndrăgostită de Ieremia ca ea.

— Gata, acuma, tinere, dă-mi pantalonii să-i pun în apa de spălat.

Mama întinse mâinile crăpate. Tessy sări între cei doi şi apucă pantalonii din mâna lui Ieremia.

— Ahhh. Propria-i cutezanţă o făcu să simtă un nou val de căldură. Eu i-am murdărit, eu îi curăţ.

Apoi, văzându-i pe cei doi, uluiţi, şovăi. Un zâmbet însă se strecură în obrajii lui Ieremia, făcând să îi apară gropiţa, şi Tessy îi răspunse cu un zâmbet.

— Asta dacă ai încredere în mine că nu ţi-i fac praf.

Ieremia ridică o mână şi atinse cu vârfurile degetelor braţul lui

Tessy. Atingerea uşoară a degetelor lui pe pielea ei o făcu să simtă un fior pe loc.

— Am încredere-n tine, Tessy.

Cuvintele acelea, rostite cu atâta sinceritate, o atinseră pe Tessy mai profund decât orice i-ar fi spus. Simţea că nu era vorba doar de grija pentru pantaloni. Lacrimile i se opriră în gât.

Nimeni nu îşi mai pusese vreodată încrederea în Tessy McCleary. Nimeni. Mai puţin Ol Gordy, care în ochii orăşenilor nici măcar nu se punea la socoteală. Dar Ieremia

conta.

— O să… o să-i aduc diseară. După ce se usucă şi după ce îi calc cu fierul.

Ieremia râse atât de zgomotos că inima lui Tessy sfârâia ca untura în tigaie.

— Nu-i nevoie să-i calci, Tessy. După ce prind curelele în partea de sus a pantalonilor, o să se şifoneze oricum. Mă mulţumesc să fie curaţi.

Tessy dădu din cap, apreciind uşurinţa cu care accepta pantalonii. Ieremia se plăcea exact aşa cum era, iar ea descoperi că i-ar plăcea la rându-i să se simtă la fel de bine în propria piele cum părea că se simte el.

— Atunci o să ţi-i aduc în seara asta după ce-i spăl.

Ieremia dădu iar din cap şi zâmbi mamei lui Tessy.

— Rămâneţi cu bine acum, doamnă McCleary. Mulţumesc din suflet că mă ajutaţi cu asta. Întoarse privirea la Tessy şi ochii i se îndulciră. Mulţumesc şi ţie, Tessy. Ne vedem mai târziu.

Tessy îi răspunse cu un zâmbet, neputând să îşi afle glasul, pierdută din nou în adâncul ochilor lui albaştri şi duioşi. El se întoarse şi se depărtă cu binecunoscutu-i şchiopătat, pe care Tessy ajunsese să-l îndrăgească în timpul scurt de când se cunoşteau.

— Acum iată un tânăr foarte cumsecade, zise mama. Tessy se întoarse brusc şi dădu de privirea bănuitoare a mamei. Şi pare destul de atras de tine, fata mea.

Tessy lipi pantalonii de piept.

— E un sentiment plăcut, mamă, că un om asemenea lui se poartă frumos cu mine, dar asta mă şi-nspăimântă.

— Te sperie? Mama freca un şorţ pe spălător, cu sprâncenele încruntate. Acuma ce anume te-ar putea speria la pastorul Ieremia Hatcher?

— Totul.

Nu îi spuse mamei mai mult, dar înăuntrul ei inima striga. Îi era drag Ieremia Hatcher mai mult decât orice alt om pe care îl întâlnise în viaţă. Şi, desigur, cu cât îţi place

mai mult ceva, cu atât suferi mai mult când acel ceva dispare deodată. Nu peste mult timp Ieremia va pleca.

Se afla acolo numai pentru a împlini misiunea tatălui ei, câtă vreme acesta era la pat. Chiar dacă nu îi întorcea spatele, la fel cum făcea tot oraşul, el nu era acolo ca să rămână. Va pleca. Teama pentru durerea sufletească pe care era convinsă că avea să o simtă la plecarea lui era cea mai mare dintre toate.

Ieremia petrecu aproape toată după-amiaza pe terasa familiei Winters cu Biblia în poală, pregătind predica de duminică. Studiul era întrerupt de câte ori se oprea să salute pacienţii care veneau şi plecau. Cabinetul lui Holden mergea destul de bine şi, fiind chiar pe terasă, până la sfârşitul zilei, Ieremia ajunse să ştie fiecare junghi şi durere pe care le simţeau localnicii. Aproape fiecare pacient îi ceru o rugăciune de vindecare şi el nu refuză pe nimeni.

Ieremia râse când Holden, auzindu-i fără să vrea cererile, îi spuse zâmbind confuz:

— Nu prea au încredere în tratamentele mele dacă-ţi cer să te rogi pentru ei când ies din cabinetul meu.

Ieremia răspunse şugubăţ.

— Gândeşte-te că aşa mă fac ei să mă simt de folos.

Simţea nevoia să fie util. În anii petrecuţi în Rusia şi în Polonia în timpul războiului suferise mult, simţind permanent că nu putuse face destul. Apoi, se îmbolnăvise şi îl trimiseseră acasă, înainte să termine treaba. Chiar în clipa aceea, peste ocean, se duceau lupte aprige în care sufereau copii şi mureau familii.

Şi Ieremia stătea acolo, pe balansoarul de pe terasă, neputând să facă nimic ca să îi ajute. Povara copleşitoare a vinovăţiei că nu reuşise să ajute mai mulţi evrei să scape de nebunia lui Hitler era o greutate ce ameninţa câteodată să îl răpună. Faptul că stătea acolo, ascultând problemele acelor munteni, care îşi puneau nădejdea în el că le va purta de grijă înaintea Tatălui Ceresc, alină inima greu

încercată a lui Ieremia. Să se roage pentru ei era o vindecare pentru el însuşi. Îşi afla bucuria în asta.

Se apropia ora cinei când auzi ţâţânile porţii scârţâind. Ieremia ridică ochii din Biblie şi o văzu pe Tessy McCleary păşind cu sfială în curte. Ţinea o legătură învelită într-o hârtie maro şi înfăşurată cu un şnur alb, iar părul îi era strâns la spate, într-o coadă simplă, cu o bucată din acelaşi şnur simplu. Ieremia zâmbi. Frumuseţea naturală a lui Tessy nu avea nevoie de podoabe.

Inima îi sări în piept la vederea ei.

— Bună, Tessy. Închise Biblia şi îi luă pachetul când urcă pe terasă. Ai terminat mai devreme decât mă aşteptam. Îţi mulţumesc.

— Cu plăcere, Ieremia, zise ea arătând spre legătură. A ieşit tot rozul. Nimeni nu va şti vreodată că a curs suc de căpşuni pe pantalonii tăi.

Ieremia bătu uşor cu mâna pachetul, făcându-l să foşnească.

— O, dar de fiecare dată când o să-i port, o să-mi amintesc cum am încercat să-ţi fac cinste cu un suc şi-n schimb am căpătat un duş. Îi zâmbi şi îi făcu semn cu ochiul, arătându-i că glumea. Şi că încă îţi sunt dator cu un suc de căpşuni.

Tessy făcu mari ochii ei gri.

— Nu-mi datorezi nimic.

— N-ai apucat să-l bei pe acela aşa că, după cum văd eu lucrurile, încă-ţi sunt dator. Ea scutură uşor din cap, dar, înainte ca ea să apuce să mai zică ceva, el continuă. N-ai vrea să iei loc un pic?

— Să iau loc?

Ea clipi şi ochii ei gri nu trădau nimic. Muşchii obrajilor lui Ieremia se strângeau la efortul pe care el îl făcea să nu râdă.

— Da, să iei loc. Ştii doar, îndoi genunchii şi te pui pe scaun... Ea rămase în picioare şi îl privi fix, cu aceeaşi expresie nedesluşită. Măi să fie, oare la ce se gândea? El

continuă. Asta dacă nu cumva, bineînţeles, mai ai rufe de spălat.

În cele din urmă, ea scutură din cap, părând a-şi reveni din stupoare.

— Am spălat toate rufele.

Îşi trecea degetele mari peste toate buricele degetelor. Un tic nervos, era convins. Ce ar fi putut face ca să o ajute să se simtă în largul ei?

— Atunci, hai, ia loc lângă mine. Simt un parfum minunat şi nu-mi pot da seama ce e. Poate-mi spui ce e.

Tessy luă loc cu sfială pe marginea balansoarului, îşi puse picioarele goale unul lângă altul şi îşi netezi fusta albastră cu carouri peste genunchi. Trase aer pe nas, lăsă capul într-o parte, apoi recunoscând parfumul, zâmbi.

— Adierea e dinspre soare-răsare. Simţi mirosul florii de nu-mă-uita. O tufă mare creşte în curtea de lângă casa doctorului şi a lui Callie. Se întoarse cu spatele şi arătă cu mâna. Ieremia se aplecă la rândul său şi privi la curtea de alături. Vezi toate floricelele acelea ce au un punct galben în mijloc?

Ieremia zări tufe de flori albastre care variau de la albastru deschis la albastru închis şi care creşteau pe tulpini fragile ce abia se înălţau deasupra firelor de iarbă cosită.

— Da, le văd.

— Se numesc pitice, pentru că-s cele mai mici din soiul de nu-mă-uita, doar că mărimea nu pare să conteze când vine vorba de parfum. Au o mireasmă puternică, nu crezi? Un zâmbet îi luminã faţa. Cele albe cresc pe înălţimi şi, chiar de nu le vezi, le simţi mirosul cu mult înainte s-ajungi la ele. Nu-s multe parfumuri care să îl întreacă pe cel răspândit de un covor de nu-mă-uita.

Ieremia se lăsă pe spate în balansoar, făcând lanţurile să scârţâie.

— Flori de nu-mă-uita... El dădu din cap, stăpânindu-şi un zâmbet în timp ce încerca să îşi compună o mină

serioasă. Cred că pot ţine minte asta.

Tessy se înroşi toată. Se ridică brusc în picioare.

— Cel mai bine ar fi să mă-ntorc acasă s-o ajut pe mama să pregătească cina. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu dumneata, domnule pastor… ăăă, Ieremia.

Înainte ca el să poată răspunde, ea coborî val-vârtej scările, ieşi pe poartă şi dispăru pe cărare. Ieremia se uită nedumerit în urma ei, mirat de plecarea ei atât de impetuoasă. Apoi zgomotul făcut de cineva care îşi dregea glasul îi atrase atenţia şi se întoarse dând cu ochii de un bărbat voinic, în pragul vârstei de cincizeci de ani, care stătea la capătul celălalt al gardului cu ţăruşi.

Borul unei pălării maro de cowboy îi ascundea toată faţa, mai puţin bărbia, care era scoasă în afară provocator.

— Tu eşti pastoru ăl nou?

Vocea bărbatului avea greutatea autorităţii. Ieremia încuviinţă din cap, îndreptă picioarele şi întinse mâna să prindă curelele de la genunchi. Omul intră în curte neinvitat şi merse cu paşi mari spre trepte. Puse un picior mare pe treapta a doua şi lăsă mâna pe genunchiul ridicat.

— Nu te deranja să te ridici. Sunt Colt Murphy, primaru' din Shyler's Point. Am serviciu şi ca poliţist.

Pieptul păru să i se umfle peste măsură la ultimele cuvinte. Ieremia se aplecă în faţă cât de mult putu, întinse mâna şi i-o strânse hotărât pe a lui Colt Murphy.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Murphy.

— Zi-mi Colt. Era să îi zdrobească degetele lui Ieremia cu strânsoarea sa puternică.

— Colt. Ieremia se aşeză la loc în balansoar. Ce pot face pentru dumneata?

Colt îşi luă pălăria de pe cap, scoţând la iveală un smoc des de păr cărunt şi o lovi de coapsă.

— Îmi poţi zice cât timp a stat fata aia, McCleary, aici cu tine?

Dar ce treabă avea el cu asta, chiar primar să fie? Ieremia se scărpină în barbă.

— Nu prea mult. Mi-a adus nişte haine curate. Bătu uşor cu mâna pachetul ce stătea pe scaunul leagănului de alături. De ce-ntrebaţi?

Colt Murphy trase aer adânc în piept, îşi puse pălăria pe cap şi trase de bor în jos. Se uită la Ieremia mijindu-şi ochii.

— Din pricină că acu un ceas, dom’şoara Nancy Kirby a anunţat că i s-a furat o sacoşă din răchită de pe tejgheaua din bucătărie, în dosul uşii din spate. Şi zice că Tessy McCleary a luat-o.

7

— Regret, Ieremia.

Callie puse porţii mari de musaca de cartofi pe farfurii chinezeşti, alb şi albastru şi îi servi pe toţi cei aflaţi la masă.

— Eu şi Holden ar fi trebuit să pomenim de furturile care au fost prin oraş în ultimele luni. Dacă aveam habar că primarul va trece pe aici şi-ţi va pune problema în cârcă, aş fi pomenit negreşit de asta.

— A fost un şoc. Ieremia încă îşi revenea după conversaţia scurtă pe care o purtase cu poliţistul oraşului. Pesemne m-am bâlbâit ca un idiot, dar nu aveam nimic să-i spun decât că nu, n-am văzut nicio sacoşă şi că da, Tessy a părut tulburată. Când i-am spus că nu o cunosc pe Tessy foarte bine, dar că am sentimentul că e mereu stresată, n-a părut să îi prea pese.

Holden oftă.

— Îmi închipui că tot oraşul ştie de întâlnirea lui Nancy cu Tessy de la magazinul universal de ieri. Oamenilor le place să vorbească. Sunt convins că Nancy a presupus că Tessy a luat sacoşa, ca să se răzbune pentru că s-a luat de ea când a vărsat sucul.

Ieremia clătină din cap.

— Eu tot cred că Tessy e prea timidă să caute răzbunarea. I-am văzut reacţia la magazin. Nu a părut nicidecum mânioasă, mai degrabă plină de regrete. Recunosc, îmi venea să-i zic vânzătoarei ce gândeam pentru felul în care o trata pe Tessy, dar Tessy i-a cerut iertare şi a plecat. Tăcu pentru moment, căzut pe gânduri.

Doar nu crezi că Nancy a văzut-o de fapt pe Tessy luând sacoşa, nu-i aşa?

— Nu contează că n-a luat-o. Callie îl luă pe Holden de mână în timp ce se aşeza pe scaun. Nimeni n-a *văzut-o* pe Tessy luând ceva. Dar, e straniu că de fiecare dată când se petrece un furt, urmează un soi de răfuială între Tessy şi proprietarul lucrului furat. Cealaltă parte ciudată e că

lucrurile nu sunt niciodată valoroase în bani, ci au o valoare sentimentală. Iar părerea locuitorilor de prin părţile astea e că au dovada. Dacă ceva lipseşte, ei dau vina pe Tessy, fiindcă numai o piază rea ar lua ceva, cu gândul să provoace o suferinţă sufletească acelei persoane mai curând decât contului din bancă.

— Lucrurile se înrăutăţesc pe zi ce trece. Ieremia încrucişă braţele scârbit. Mai întâi poartă ghinion, acum e o piază rea şi o hoaţă? Oamenii ăştia înguşti la minte n-au nimic mai bun de făcut decât să arunce cu pietre?

Callie şi Holden schimbară o privire cu înţeles. Ieremia puse capul în pământ.

— Vă rog să mă iertaţi. Am judecat şi m-am purtat foarte necreştineşte. Doar că sunt copleşit în clipa asta.

În parte era furios din cauza a ceea ce văzuse în ultimii ani. Tratamentul lipsit de omenie a lui Hitler faţă de evrei era o rană ce continua să doară. Acum părea să retrăiască totul, într-o măsură mai mică, fiind martor la o comunitate ce stigmatiza în mod nedrept un membru al său, ca fiind o paria.

Deşi purtarea lor răutăcioasă faţă de Tessy nu era nici pe departe la fel de brutală ca cea a lui Hitler faţă de evrei, nu o merita şi acest lucru rănea inima sensibilă a lui Ieremia. Callie îl bătu uşor pe mână.

— Eşti iertat. Ieremia, îţi admir dorinţa de a o apăra pe Tessy. Asta spune multe despre caracterul tău.

El avu sentimentul că ea voia să spună mai multe.

— Dar…?

Ea zâmbi trist.

— Dar ai grijă de tine, te rog! Superstiţiile nu sunt tratate ca ceva lipsit de importanţă prin părţile astea şi s-ar putea ca lumea să nu răspundă cu gânduri bune unui străin care dă buzna şi îi calcă pe bătături pentru lucruri în care ei cred încă din copilărie. Ai grijă ce faci, bine?

Ieremia se trase îndărăt, mirat.

— Îmi spui să am grijă când urc la amvon?

Callie se făcu roşie în obraji, dar ridică numai din umeri.

— Nu-ţi pot spune ce să predici. Dacă Dumnezeu te îndeamnă să vorbeşti despre superstiţii, n-o să-ţi stau în cale. Dar, te rog, să nu foloseşti amvonul ca pe câmpul tău de bătaie împotriva lor. Muntenii aceştia sunt tenace, au fost nevoiţi să supravieţuiască pe dealuri, unde să-ţi croieşti un drum în viaţă nu e deloc floare la ureche. Sunt înclinaţi să fie la fel de tenace şi-n credinţele lor. Chiar dacă eşti un om al lui Dumnezeu, lucru care te face respectat, îţi poţi face duşmani dacă te mişti prea repede, dacă vorbeşti prea direct. Măcar la început. Ea suspină. Bănuiesc că lucrul pe care ţi-l cer e să te mai rogi pentru ce ai de gând să faci, înainte de a trece la fapte.

Ieremia aprecia sinceritatea lui Callie.

— Totdeauna mă rog pentru predicile mele, înainte să vorbesc.

— E bine. Callie întoarse privirea spre Holden. Acum, spune rugăciunea înainte să se răcească mâncarea.

Holden făcu ce îi cerea şi conversaţia se îndreptă către alte subiecte. Dar lui Ieremia îi venea greu să îşi ţină mintea adunată. Se tot gândea la convingerea lui Colt Murphy că Tessy luase sacoşa lui Nancy Kirby. Îşi aminti comportamentul agitat al lui Tessy şi plecarea ei intempestivă atunci când primarul îşi făcuse apariţia. Să fi fost ea emoţionată din pricină că se făcea vinovată de furt? Ea nu avea o geantă la ea, dar ar fi putut să o ascundă înainte de a-i aduce pantalonii. Se mustră în sinea lui. Nu voia să se lase atras în nerozia aceea. Legile omeneşti considerau că o persoană era nevinovată până i se dovedea vinovăţia. Până când nu avea o dovadă care să i se pună dinainte, va crede că Tessy era fără vină.

Niciodată până acum nu se înşelase în privinţa caracterului unui om. Această calitate îi prinsese bine când îşi alegea oamenii care să îl ajute la muncă în Europa. Instinctul îi spunea în clipa aceea că Tessy nu era o hoaţă, în ciuda credinţei membrilor comunităţii. Până să aibă o

dovadă palpabilă, care să dovedească altceva, va apăra ferm nevinovăţia lui Tessy.

Trebuia să existe un om cu capul pe umeri în orăşelul acela înţesat de oameni fără minte.

*

În dimineaţa zilei de duminică, Ieremia îşi ocupă locul din spatele amvonului simplu din Mountainside Bible Church. Când cuprinse cu privirea credincioşii şi văzu feţele lor înălţate şi luminoase, îi veni greu a crede că oamenii aceia puteau fi atât de atenţi şi de receptivi în biserică, dar puteau respinge fără menajamente pe unul de-al lor în momentul în care serviciul religios lua sfârşit.

Alese 1 Ioan, capitolul patru, pentru textul din ziua aceea. În timp ce citea versetele cunoscute „... copilaşilor, sunteţi din Dumnezeu; şi i-aţi biruit, pentru că Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume... Preaiubiţilor, să ne iubim unii pe alţii; căci dragostea este de la Dumnezeu. Şi oricine iubeşte este născut din Dumnezeu şi cunoaşte pe Dumnezeu... Preaiubiţilor, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim şi noi unii pe alţii... Şi aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubeşte pe Dumnezeu iubeşte şi pe fratele său...”, inima lui bătea cu speranţa că mesajul transmis printre rânduri va pătrunde în inimi, fără ca el să ridice măcar degetul acuzator.

Mesajul prevenitor al lui Callie apăsa greu pe umerii lui. Nu avea de gând să îşi facă duşmani în locul acela, voia să unească acea comunitate într-un singur trup. În timp ce Ieremia dezvolta versetele, luând fragmente din capitol şi transmiţând mesajul pe care Dumnezeu i-l insuflase în inimă, era foarte captivat de prezenţa lui Tessy în acelaşi loc, în care o văzuse în prima seară, la capătul primului rând, aproape de perete. Ea ţinea închisă în poală o Biblie ponosită. Stătea cu privirea aţintită asupra lui, părând a

sorbi fiecare cuvânt. Iar lui îi venea greu să nu îi acorde o atenţie deosebită, atâta de arzători erau ochii ei. Îşi mută privirea cu un gest de voinţă, ca să cuprindă întreaga adunare, uitându-se în ochii fiecăruia în parte, la un moment dat, în timpul cuvântării. Păreau a asculta cuvintele lui şi inima i se umplu de speranţă.

Pe măsură ce vorbea, în sinea lui se ruga ca ei să îşi dea seama că greşeau şi să o primească pe Tessy necondiţionat în mijlocul lor.

— Şi, astfel, odată ce am devenit membri ai familiei lui Dumnezeu, am devenit cu adevărat fraţi şi surori în ochii Domnului. Suntem urmaşi înfiaţi alături de Iisus Cristos, copii ai Tatălui Ceresc. În felul acesta, aflăm în versetele 20 şi 21 un mesaj de la Tatăl nostru pentru noi: „Dacă zice cineva: «Eu Iubesc pe Dumnezeu», şi urăşte pe fratele său, este un mincinos; căci, cine nu iubeşte pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede? Şi aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubeşte pe Dumnezeu, iubeşte şi pe fratele său”. Am rugămintea să purtaţi cuvintele acestea în inimile voastre şi să vi le amintiţi când vă întâlniţi unii cu alţii pe străzile din Shyler’s Point. Să arătăm Domnului nostru dragostea pe care I-o purtăm ţinând unii la alţii fără oprelişti. Ce ziceţi să ne rugăm?

După rugăciunea de încheiere, Holden veni în faţă şi conduse adunarea în cântarea unui imn. Odată ce cântarea luă sfârşit, Ieremia se îndreptă către uşile duble ale bisericii să strângă mâinile şi să salute credincioşii la plecare.

Chiar dacă cele mai multe comentarii erau cele obişnuite: „Mulţumim, domnule pastor, pentru cuvântul de învăţătură” sau „Aveţi o voce frumoasă, domnule pastor”, el tot spera că va vedea o schimbare în atitudinea câtorva oameni măcar. Tessy se număra printre ultimii care ieşeau. O zări stând în uşă, părând să aştepte ca toţi ceilalţi să iasă.

Ieremia se gândea că era deosebit de frumoasă, îmbrăcată în rochia ei galbenă, cu guler alb, cu părul de

culoarea mierii ce îi era strâns la spate şi prins cu o fundă albă de satin. Purta încălţările de duminică, pantofi uşori de lac cu o bretea care se închidea la scobitura gleznei. Tocurile o înălţau puţin şi păreau să îi sublinieze silueta zveltă. Ieremia era convins că zâmbetul lui devenise mai generos când ea se apropie şi îi strânse mâna.

— Ai făcut o treabă pe cinste, domnule pastor. Ea lăsă capul într-o parte şi îl fixă cu o privire pătrunzătoare. Ai părut că te simţi la locul potrivit sus, la amvon. Îmi închipui că Dumnezeu a ştiut ce făcea când te-a chemat să ţii cuvântarea.

Cuvintele ei îl umplură de bucurie mai mult decât ale oricui.

— Îţi mulţumesc, Tessy. Ce spui înseamnă mult pentru mine.

Ea închise ochii pentru o clipă, mâna rămânându-i nemişcată într-a lui.

— „... dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim şi noi unii pe alţii”. Ea suspină şi deschise ochii gri, întâlnind iar privirea lui.

— Cuvinte puternice.

— Nu eu le-am scris, doar ştii. Le-am citit pur şi simplu.

Tessy zâmbi.

— Şi te-ai descurcat de minune. Îşi trase mâna tresărind uşor. Eu... eu mai bine merg spre casă acum. Ea se răsuci pe călcâie şi coborî în grabă scările. Dar pe la jumătatea drumului se opri şi privi peste umăr, cu o expresie gânditoare. Să ştii, Ieremia, că-i mare păcat că cei care conduc lumea nu ţi-au auzit predica. Poate că dacă toţi ar putea împlini ce Dumnezeu a scris în Cartea Sa, războiul s-ar opri îndată.

Ieremia încuviinţă din cap, chinuit de un nod în gât. Ea traversă curtea cu paşi grăbiţi, iar părul ei prins în coadă păru să îl salute în semn de rămas-bun. El rămase cu ochii după ea până ce Callie şi Holden îşi făcură apariţia. În timp ce se îndreptau fără grabă spre casa familiei Winters,

Ieremia se uită la Callie.

— Oare am supărat pe careva, ce crezi?

Callie zâmbi cu un aer atotştiutor.

— Ah, Ieremia, eşti diplomat. Ţi-am recunoscut şiretlicul, dar ai fost foarte înţelept la cuvântare, sunt sigură că nimeni altcineva n-a surprins mesajul de dincolo de cuvinte.

Ieremia se încruntă.

— Adică, nimeni n-o să meargă acasă, n-o să se privească în oglindă şi n-o să se întrebe dacă ar trebui să facă nişte schimbări?

— Nimeni. Callie îl bătu uşor pe braţ. Dacă au ascultat cu adevărat, desigur, îşi vor cerceta inimile să vadă dacă le lipseşte felul acela de dragoste despre care ai vorbit în dimineaţa asta. Dar ai pus lucrurile într-o lumină atât de plină de dragoste şi de atrăgătoare, încât nimeni n-a putut afla vreo jignire ascunsă în mesaj.

— Bănuiesc că-i un lucru bun.

Dar fusese el oare destul de convingător astfel încât să facă o schimbare? Atâtea lucruri trebuiau schimbate în Shyler’s Point. Pufni uşor. Multe trebuiau schimbate peste tot în lume. Deşi Hitler se sinucisese şi domnia terorii lui se terminase, japonezii continuau să fie în război cu Statele Unite. Lucrurile nu se liniştiseră, indiferent cât de paşnică părea lumea în care el se găsea la vremea aceea.

Holden ţinu deschisă poarta pentru ca Ieremia şi Callie să intre în curte, iar Callie gemu uşor în timp ce urca scările. Se opri în capul scărilor, apucându-se de pântece cu mâinile amândouă şi lăsând capul pe spate. Holden trecu repede pe lângă Ieremia şi o cuprinse cu braţul pe după mijloc.

— Ce se-ntâmplă?

Lui Ieremia i se zbârli părul pe ceafă simţind îngrijorarea din tonul lui Holden. Callie zâmbi soţului ei.

— Copilul tău foarte poznaş îşi face simţită prezenţa. Câteodată aş vrea ca bebeluşul să nu lovească atât de tare. Doare!

— E doar o lovitură? se încruntă Holden. Nu e o contracţie?

Callie cuprinse în palmă obrazul lui Holden.

— Nu e o contracţie, Holden. Doar o pălitură. Nu-ţi mai face griji. Ea dădu din deget în joacă în direcţia lui Ieremia. Şi tu. Ajunge un prăpăstios în casă. Haideţi. O să pun cina pe masă.

Holden o apucă de mână.

— Lasă-ne pe noi să facem asta.

Callie scutură din cap.

— O să vă las să faceţi de toate pentru mine după ce se naşte copilul, dar până atunci, lasă-mă-n voia mea. O să-mi ia gândul de la picioruşul care încearcă să treacă printre coastele mele.

Ea intră cu paşi hotărâţi în casă, lăsându-i pe cei doi bărbaţi pe terasă. Holden pufni oţărât.

— Femeile. Ascultă vorbele mele, Ieremia, când ai să tensori, găseşte o femeie care n-are vână de încăpăţânare în trup. Viaţa ta are să fie mult mai uşoară.

Ieremia nu îşi putu stăpâni zâmbetul ce i se întindea pe faţă. Văzuse destule lucruri în relaţia dintre soţii Winters ca să ştie că Holden iubea totul la Callie, chiar şi înclinaţia ei de a fi încăpăţânată şi independentă.

— Îmi închipui că încăpăţânarea din firea lui Callie e precum condimentele într-o tocană. Ar fi destul de ştearsă fără ea.

Holden puse mâna pe umărul lui Ieremia.

— Ai dreptate, prietene. Îmi retrag cele spuse mai devreme. Sper să găseşti o femeie exact cum e Callie a mea. Îţi garantez că vei primi fericirea la pachet.

Holden intră în casă, dar Ieremia se duse cu paşi zgomotoşi spre leagăn. Îşi desfăcu curelele de la genunchi, se lăsă pe scaunul din lemn şi îi dădu puţin avânt. Trase aer adânc în piept, inhalând parfumul dulce al florilor de nu-mă-uita, îngăduind ochilor să se închidă în timp ce se gândea la vorbele lui Holden.

„Doamne, care e planul Tău pentru mine în ce priveşte familia? Am deja douăzeci şi nouă de ani. Cât timp va mai trebui să aştept?”

Deschise ochii şi văzu o lumină puternică. Razele soarelui se strecurau printre stinghiile terasei şi se reflectau în proteza din argint ce îi proteja piciorul. Strânse ochii la lumina strălucitoare, ferindu-se puţin să nu fie orbit. Se împăcase cu handicapul său cu ani în urmă. Deşi era încet din punct de vedere fizic, reuşise să îşi împlinească chemarea de a deveni pastor. Chiar călătorise în părţi ale lumii pe care niciunul dintre fraţii lui nu le văzuse.

Atunci, de ce amintirea acelor proteze argintii îl făcea să se întrebe dacă putea deveni soţ şi tată? Simţea o apăsare în piept la gândul sacrificiului pe care o femeie l-ar face ca să devină soţia lui. Rolul bărbatului era acela de a-şi ocroti soţia, de a fi cel care merge în faţă, iar Ieremia credea că aceasta însemna că bărbatul trebuia să fie cel mai puternic atât din punct de vedere spiritual cât şi trupesc.

Se lovi supărat peste proteza de la picior. Să fie căsătoria de neatins pentru el? Dacă era aşa, Dumnezeu va trebui să îi dea pacea, să scoată dorinţa de a avea o familie din inima lui şi să îl ajute să vadă misiunea de pastor ca fiind de ajuns.

Cântecul unei păsări cardinal se auzea de undeva din nişte tufe de spirea care crescuseră peste tot, pe lângă casă. Fluieră ţinând isonul păsării, amintindu-şi motivul pentru care se afla în Shyler’s Point. Venise ca să predice şi să îşi recapete puterile.

Iar acum se părea că Dumnezeu îi dădea o misiune în plus, aceea de a o ajuta pe Tessy.

Un zâmbet îi înflori pe buze, întrerupându-i fluieratul. Tânăra fusese atât de atentă la predica din dimineaţa aceea. Imaginea nu se potrivea cu cea a unei persoane care ar fura de la vecini şi ar face pagubă în mod intenţionat vecinilor săi. Cum ar putea el să o elibereze pe Tessy de legăturile bănuielilor şi resentimentelor în care

oraşul o ţinea captivă?

„Dovedeşte că e nevinovată”.

Tresări la gândul acesta. Dacă putea dovedi fără putinţă de tăgadă că nu Tessy fura lucrurile, atunci locuitorii oraşului ar trebui să recunoască faptul că se înşelaseră bănuind-o hoaţă. Apoi, putea să îi convingă şi că se înşelaseră să o creadă purtătoare de ghinion. Emoţia era tot mai puternică în pieptul lui. Dacă punea mâna pe hoţul adevărat sau găsea măcar un alibi onorabil pentru Tessy, acest lucru ar infirma acuzaţiile.

După aceea ar putea începe lucrarea de desfiinţare a superstiţiei ridicole că Tessy era o piază rea. Strânse degetele pe marginea scaunului, gata să treacă la fapte. Soarele se reflecta iar în proteză. Pe cât de iute prinsese curaj, pe atât de grea îşi simţi atunci inima, ca o piatră în stomac. Pe cine încerca să păcălească? Cum să facă pe detectivul cu picioarele lui neascultătoare?

Chiar credea că putea prinde un hoţ asupra faptului ori să se ţină pe urmele lui Tessy în plimbările ei lungi, ca să vadă dacă nu cumva ea îşi chinuia concetăţenii? Nu se mai plânsese de proteze de când avea doisprezece ani şi nu fusese băgat într-un joc de baseball din curtea şcolii, dar în clipa aceea ar fi dat orice să le arunce şi să umble cu paşi hotărâţi şi iuţi ca orice alt bărbat.

— Ieremia? Prânzu-i gata, se auzi vocea lui Callie din casă.

— Vin. Îşi îndreptă picioarele, prinse curelele la loc şi apoi se ridică cu greu. Vin… încet, dar sigur.

Când ajunse la uşa cu sită, un gând îi veni pe loc în minte, încet, dar sigur… Dumnezeu nu îl părăsise niciodată atunci când se ruga şi îi cerea ajutor ca să îşi împlinească ţelurile pe care şi le fixase. De ce l-ar împiedica Dumnezeu de data asta? Nimic nu era cu neputinţă la Dumnezeu, nici măcar prinderea unui hoţ de către un bărbat infirm.

Ieremia lucra de partea binelui. Cu siguranţă, Dumnezeu îi va da izbânda. În pieptul lui inima prindea iar aripi.

Mergând pe hol spre bucătărie, încrederea lui creştea. El şi Dumnezeu puteau face asta. Îşi va începe munca de detectiv a doua zi, la prima oră.

8

Tessy trecu pe lângă o grămadă de cauciucuri uzate care se găsea în spatele Magazinului Universal Spencer. Oare când va urca maşina de gunoi muntele ca să strângă grămada de cauciucuri vechi?

Mirosul de cauciuc încins de soarele dimineţii îi înţepa nările şi o făcu să strâmbe din nas. Prefera mireasma florilor de câmp, aşa că grăbi paşii, nerăbdătoare să ajungă pe dealuri, unde aerul era încărcat de parfumuri plăcute. În ziua aceea se îndrepta spre Pârâiaşul Noroios, un afluent destul de mare al Râului Bivolilor.

Sudoarea îi curgea pe şira spinării şi Tessy era nerăbdătoare să îşi afunde picioarele în apa rece ca gheaţa şi să îşi ţină planşa de desen în poală ca să deseneze o familie de castori construind un baraj pe malul dinspre nord.

Arţarii o adăposteau sub crengile lor generoase, iar razele soarelui se strecurau printre ele, făcând dâre oblice de lumină. Tessy zâmbea şi se învârtea printre raze. Firicele de praf sclipeau asemenea unor fulgi de aur. Se trezi fredonând uşor, în timp ce picioarele ei călcau aproape fără zgomot pe pământul moale, acoperit cu muşchi.

Erau cărări bătătorite de căprioare, fâşii înguste şi netede de pământ golaş, dar Tessy prefera să îşi croiască propriul traseu prin pădure. Era o aventură să caute poteci noi pe care să le străbată ca să ajungă la locurile preferate şi cunoscute.

Privirea îi lunecă de la delicata iarbă galbenă a fluturilor la smocurile de brumărele mov şi de lobelii albastre. Ferigi de un verde intens creşteau în jurul plantelor în floare, oferind fundalul perfect petalelor colorate. Tessy se minuna la vederea bogăţiei de plante ce înfloreau la umbra pădurilor.

Cu siguranţă Dumnezeu şi-a folosit creativitatea când a alcătuit munţii aceştia. Ochii i se delectau cu fiecare

culoare a curcubeului şi cu fiecare nuanţă a acesteia. Ieşi dintre copaci şi făcu salturi peste pietre şi muşchi spre malul Pârâiaşului Noroios. Se îndreptă către o piatră mare şi netedă, aflată pe malul dinspre sud, un loc perfect de observaţie a stăvilarului de pe malul opus. Se aşeză pe suprafaţa călduţă, îşi scoase încălţările şi apoi îşi cufundă picioarele în apă.

La primul val de apă rece peste tălpile goale, râse de încântare, afundându-şi apoi picioarele până la glezne în apa cristalină. Orhidee sălbatice, într-o mulţime de culori, înfloreau de-a lungul malului, cu petale galbene, franjurate, şi mov simple, înălţându-şi capetele regale în sus pe firul apei. Corolele de un mov-sângeriu îi smulseră de pe buze un oftat de încântare.

Întinse mâna după rucsac, scoase creioanele şi hârtia, vorbind în tot acest timp cu florile.

— O, voi corole pline, purpurii, după ce termin cu castorii, o să vin să vă desenez. Dar nu ştiu cum voi putea aşterne vreodată pe hârtie frumuseţea voastră adevărată. Suspină din nou şi întoarse privirea de la orhidee la grămada de beţe şi de noroi făcută de castori. Chicoti. Domnule Castor, îmi vine greu să zic că ai o casă frumoasă, dar îţi admir priceperea la construit.

Se aplecă asupra hârtiei, cu creionul în mână şi începu să deseneze. Stând cu bărbia în piept, ridica ochii să privească digul, apoi întorcea repede privirea la hârtie, recreând ceea ce vedea cu mişcări dibace de grafit. Din când în când se oprea să ascută creionul cu briceagul, cu mişcări iuţi şi hotărâte, nemulţumită de întrerupere, apoi mijea ochii când privea spre dig şi continua să deseneze.

Râul bolborosea vesel. Castorii intrau şi ieşeau din apă, vociferările lor morocănoase ajungând peste râu până la urechile lui Tessy. Soarele era arzător şi neclintit deasupra capului ei. Se pierduse în plăcerea de a mişca creioanele colorate pe hârtie, unde încetul cu încetul se încropea imaginea în detaliu a barajului construit de castori.

Tocmai întindea mâna după creionul negru ca să facă nişte umbre la baza digului când castorul mascul masiv lovi deodată apa cu coada şi toate cele trei animale se cufundară în adânc. Tessy ridică privirea, tulburarea făcându-i pielea de găină pe braţe. Oare ce speriase animalele? Apoi, undeva dinapoi, auzi trosnetul unei crengi subţiri care se rupea.

Picioarele scoase repede din râu făcură un evantai de picături. Creioanele se împrăştiară şi căzură de pe piatră pe muşchiul de sub ea când Tessy se întoarse brusc să vadă ce era în spatele său. Deodată, spaima fu înlocuită de uşurare, dar obrajii îi luară foc. Îşi lipi planşa de desen de corsajul rochiei.

— Ieremia. Inima îi bătea atât de tare încât îi veni greu să îi spună numele. Am crezut că e un urs negru ce mă atacă pe furiş.

Zâmbetul lui atât de drag o încălzea mai tare ca soarele. El parcurse distanţa rămasă între ei, cârja agăţând muşchiul în timp ce se căznea să înainteze pe pământul denivelat. Când ajunse lângă ea, îşi lipi palmele de suprafaţa dură a pietrei, apoi se lăsă pe ea, ţinând picioarele întinse în faţă. Aşeză cârja pe pământ lângă piatră şi scoase un oftat lung.

— Ufff! Ce drum pe cinste! Privirea îi luneca în susul şi în josul râului, pe chip citindu-i-se încântarea. Şi a meritat din deplin. Ce loc frumos. Vii des aici?

Ea stătea privindu-l prosteşte, tot cu planşa lipită de piept. Dar ce făcea el acolo?

— Eu… Ăăă…

O tulbura să fie singură pe munte cu pastorul cel arătos.

— Doar n-ai crezut sincer că sunt urs, nu-i aşa? El făcu ochii mari, de parcă găsise răspunsul fără ca ea să îi dea glas. Îmi pare foarte rău, Tessy. N-am vrut să te sperii.

Într-un sfârşit, Tessy îşi recăpătă graiul.

— E în regulă. Eram cu gândul în altă parte. Şi nu m-aşteptam să vină cineva până aici aşa că, atunci când

castorii au sărit în apă… Dându-şi seama că o lua gura pe dinainte, se opri şi înghiţi cu greu, apoi termină pe un ton şovăitor. Cel mai adesea, sunt singură pe aici.

„Cel mai adesea” era singură? Era tot timpul singură, dacă nu dădea peste Ol Gordy. Să fie în compania lui Ieremia era la fel de bine. Sau poate şi mai bine.

— Ce faci aici?

Ea se trase puţin să îi facă mai mult loc pe piatră. El ridică uşor din umeri.

— M-am plimbat aproape prin tot oraşul. Voiam s-arunc o privire prin împrejurimi. Stai într-o zonă frumoasă.

Ea aprobă dând din cap, cuvintele lui aproape făcând ecoul gândurilor sale de mai devreme pe când se îndrepta către Pârâiaşul Noroios. Ieremia lăsă privirea pe braţele încrucişate ale lui Tessy şi încruntă curios din sprâncene.

— Ce ai acolo?

Tessy plecă ochii la planşă. Ce avea să facă dacă el îi cerea să se uite la desen? Ol Gordy era singurul care îi văzuse desenele, îşi umezi buzele.

— Doar caietul meu de desen.

Ieremia înclină capul, privirea lunecându-i la creioanele împrăştiate în buza pietrei. Un zâmbet larg îi lumină faţa.

— Un caiet cu desene făcute de tine?

Ea dădu din cap, strângând instinctiv braţele pe planşă. El se întoarse şi arătă cu mâna spre dig.

— Ce realizare remarcabilă a acelor creaturi blănoase!

Tessy zâmbi uşurată, mulţumită că el schimbase subiectul.

— Castorii sunt foarte… laborioşi.

Ea se simţi înţeleaptă fiindcă rostise un cuvânt pe care l-ar fi folosit Pete.

— N-am mai văzut un dig făcut de castori de când eram mic şi era mult mai mic decât acesta.

Tot cu ochii la dig, Ieremia îşi trecu palmele pe suprafaţa pietrei. Mâna dreaptă ajunse foarte aproape de genunchiul ei stâng. Lui Tessy i se frământă stomacul de parcă un

fluture monarh fusese eliberat acolo.

— E unul dintre lucrurile mele preferate din pădure.

Glasul îi tremura.

Voia să se liniştească, să se bucure de compania lui, dar în stomacul ei se întâmplau lucruri ciudate când el se afla prin preajmă. Sporovăia ca să îşi ascundă stânjeneala.

— Mă bucur să văd că se-ntorc castorii. Shyler's Point a luat fiinţă când primul domn Spencer a construit pe culme un centru de comerţ cu blănuri. Cel mai mult el făcea negoţ cu piei de castor, dar şi cu cele de urs, vidră şi vulpe. Vânătorii francezi care au pus capcane aproape au şters castorii de pe faţa pământului ca să facă pălării la modă. Dar câţiva castori au supravieţuit şi negustorii au plecat, aşa că acum animalele sunt libere să-şi construiască digurile în linişte. Asta dacă nu cumva, zise ea ridicând din umeri, cineva ca tine sau ca mine vine să-i tulbure.

— Nu cred că i-ai deranjat. Ieremia îi zâmbi din colţul gurii. Păreau tare în largul lor în prezenţa ta. Stângăcia mea i-a speriat şi s-au întors în apă. Se încruntă, privind iar spre dig. Că veni vorba, crezi că vor apărea în curând? N-aş vrea să se-nece.

Tessy râse.

— Sunt cuibăriţi la ei în bârlog acum, nu stau deloc în apă. Se lasă pe fund şi ascultă, iar când se simt în siguranţă, ies iarăşi. Dacă nu zicem nimic, o să avem şansa să-i vedem.

Ieremia răsuflă uşurat.

— O, bun. Nu mi-aş ierta să fiu vinovat pentru dispariţia celor câţiva castori rămaşi în Shyler's Point.

Lui Tessy îi bătea inima în piept, găsind încă un motiv pentru care să îl îndrăgească pe Ieremia Hatcher. Adora vietăţile pădurii, dar nu crezuse că un bărbat putea să îndrăgească mai mult un animal decât valoarea blănii. Îşi dorea să îi poată oferi ceva în dar. Părea deschis să îi vorbească despre castori, aşa că îi împărtăşi ceva mai mult din ce ştia.

Arătă cu mâna spre malul din spatele digului.

— Vezi locul acela întunecat de pe mal? Ceva ce seamănă cu o mică peşteră?

Ieremia se aplecă în faţă, punându-şi mâna streaşină la ochi.

— Da.

— Uneori, când apa-i prea adâncă, castorii se cuibăresc pe malul râului şi nici măcar nu construiesc digul. Acolo au trăit castorii înainte să-şi construiască digul aici, pe Pârâiaşul Noroios. Are să fie un bârlog frumos în mal, cu încă o ieşire pe sub apă. Ea lăsă capul într-o parte, se apropie puţin de el, indicând cu o mână în timp ce ţinea planşa de desen cu cealaltă. Ei construiesc pe sub apă, făcând un tunel în sus şi apoi făcând loc pentru bârlog înainte să sape spre deschiderea pe care o vedem. În felul acesta nu rămân fără adăpost. Suspină, amintirea smulgându-i un zâmbet. E plăcut să priveşti o faţă cu mustăţi ce iese din mal cum iese puiul din ou. Zâmbetul lui Ieremia o încurajă să continue. Isteţe vietăţi, nu-i aşa? Iar acum că şi-au terminat de construit barajul, alte animăluţe vor veni şi se vor muta în cuibul părăsit.

El o privea insistent cuprins de uimire. Tessy îşi umezi buzele.

— Ce… ce nu-ţi place?

— N-are ce să nu-mi placă. El scutură din cap, dojenindu-se pentru ceva. Ştii multe despre castori.

Ea ridică din umeri.

— Ştiu despre multe feluri de vietăţi. Bunica m-a învăţat tainele pădurii şi despre vieţuitoarele ei sălbatice. Şi Ol Gordy…

Îşi acoperi gura cu mâna. Lui Ol Gordy nu îi plăcea să vorbească despre el altor oameni.

— Old Gordy…?

Tessy se întoarse într-o parte. Ochii negri ai unui castor, ca nişte bobiţe, se iţeau deasupra apei, în faţa digului. Ea arătă cu mâna fără să scoată un sunet. Ieremia se uită şi un

zâmbet larg îi lumină chipul. Întoarse privirea la ea, îi aruncă o ocheadă, apoi se uită iar la castor.

Rămaseră câteva minute să privească animalele care se întorceau la treabă. Castorii o duceau pe Tessy cu gândul la nişte pitici când se împleticeau peste movilă târându-şi cozile întinse după ei, folosindu-se de labele dibace din faţă pentru a împinge şi suci crengile subţiri ce dădeau formă zăgazului.

După câteva minute, Ieremia se aplecă spre Tessy şi îi şopti:

— Desenai barajul castorilor când am venit şi te-am speriat?

Degetele ei se strânseră pe marginea planşei de desen. Cu ochii la dig, ea încuviinţă încet din cap. Pândi cu coada ochiului. Privirea ochilor albaştri a lui Ieremia se aţintise asupra ei. Buzele lui se arcuiră încântător.

— Pot să-l văd?

Ea îşi ţinuse desenele cu peisaje secret, de teamă că ceilalţi ar lua-o în derâdere. Inima îi spunea că putea avea încredere în Ieremia, însă anii în care se ascunsese erau greu de depăşit.

— Dacă ai prefera să nu mi-l arăţi, o să-nţeleg.

Vocea lui domoală şi sinceră era la fel de plăcută ca răpăitul unei ploi de vară. Ştia că el nu se va supăra dacă îl refuza, dar, deodată voia să îi vadă desenul. Voia să îi împărtăşească această latură secretă a ei, să îi arate că exista ceva bun înăuntrul ei. Foarte încet ea dezlipi planşa de piept. Se uită la ea mai întâi, o măsură cu privirea de sus în jos. Nu era gata-mai avea nevoie de nişte umbre, dar desenul era aproape de final.

Înghiţi în gol, trase o gură bună de aer şi întoarse planşa către el. Ieremia plecă privirea la desen. Deschise ochii mari. Un zâmbet de încântare îi apăru pe chip.

— Tu ai desenat asta?

Întinse mâna şi ceru planşa fără cuvinte. Ea i-o dădu cu inima bătând cu putere. Îşi ţinu respiraţia când el puse

planşa în poală şi studie desenul cu atenţie, trasând cu degetul forma zăgazului şi făcând o dâră invizibilă până la locul întunecat al malului aflat în spate.

— Tessy, e nemaipomenit de frumos. Ce mai, parcă te-ai uita la o fotografie. Nu ştiam că eşti atât de talentată.

Tessy răsuflă cu un şuierat. Cuvintele lui erau şi mai laudative decât ale lui Ol Gordy. Tessy se simţea ca şi cum cineva aprinsese o lumânare şi i-o aruncase în sân, luminând-o din interior.

Plăcerea o făcea să tremure. Se cuprinse cu braţele, savurând triumful acelui moment.

— Ai putea vinde desenul ăsta. Până în cele mai mici detalii, e la fel de bun ca ilustraţiile pe care le-am văzut în enciclopedii şi în alte cărţi publicate.

— Cărţi publicate? întrebă ea cu voce sugrumată. Inima lui Tessy se zbătu deodată de o ruşine amestecată cu teamă.

— Da. Ieremia studia desenul în continuare. Absolut uimitor… Tessy nu putea vinde desenul. Ieremia trebuia să ştie motivul, înainte să se lase dus de val la gândul acesta. Dar cum să îi spună? Greutatea aceasta îi apăsa pieptul, se simţea foarte ruşinată. Oare ce va crede el despre ea când va afla? Dar trebuia să îi spună. Atunci el va renunţa la idee.

Ea îşi frângea degetele în poală.

— Dacă… dacă desenul ăsta ar apărea într-o carte adevărată, ce s-ar scrie pe pagină? Mereu stă ceva scris în josul paginii, sub desenele din cărţi.

— Care-i numele râului acesta?

— Pârâiaşul Noroios.

Ea dădu scurt din cap.

— Atunci pesemne că s-ar scrie dedesubt cam aşa ceva „Zăgaz de castor la Pârâiaşul Noroios”. Ea ridică unul dintre creioanele căzute şi i-l întinse. Tremura. Tot trupul ei era umed de sudoare. Ieremia, eşti bun, te rog, să scrii cuvintele jos de tot pe pagină, în locul meu?

El ridică brusc capul, încruntând din sprâncenele groase. Apoi descleştă uşor maxilarul, semn că înţelegea. Tessy îşi dorea să se poată furişa sub stânca pe care stătea. Acum aflase şi el.

9

Când Ieremia o zărise pe Tessy trecând prin spatele magazinului universal în dimineaţa aceea, o urmărise ca să se convingă că nu se furişa acasă la careva să ia un obiect ce nu îi aparţinea. Din vreme ce picioarele ei erau mai zdravene decât ale lui, făcuse eforturi ca să se ţină după ea.

În două rânduri crezuse că îi pierduse urma. Uşurarea îi fusese mare când o văzuse pe stânca aceea, la soare. Cunoştinţele vaste ale lui Tessy despre castori îl surprindeau. Cuvintele ei simple şi modul familiar de a vorbi lăsau să se înţeleagă un mod simplu de gândire, dar acum ştia că nu era adevărat.

Era limpede că Tessy avea un bagaj mare de cunoştinţe despre plantele şi viaţa animalelor din pădure. Planşa de desen îi mai rezervă o surpriză. Îi venea greu a crede cu câtă migală era desenat pe hârtie fiecare detaliu fin al digului. Probabil putea număra nuielele din zăgaz, să le compare cu desenul şi ar fi o reprezentare exactă. Dar ultima revelaţie îl surprinse cel mai mult.

Tessy nu ştia să scrie. Asta însemna că nu ştia nici să citească. Un frate mai mare strălucit, care era profesor la liceu, în vreme ce Tessy era analfabetă. Îl durea inima pentru ea. Cât de neînsemnată trebuia să se simtă. Şi ea îi împărtăşise secretul. Ce privilegiu să fie complice la durerea ei tainică.

— Da. O să-l scriu în locul tău.

Vocea lui suna ciudat, goală, aşa că îşi drese glasul încercând să îşi înghită nodul de tristeţe ce ameninţa să îl sufoce. Luă creionul şi cu mare grijă scrise cuvintele de-a lungul marginii de jos a paginii. Când îi întinse planşa, ea o luă cu mult respect, o întoarse şi îşi trecu degetul pe sub cuvinte. Buzele ei formară propoziţia, dar nu scoase niciun sunet.

— Tessy? O aşteptă până ce ea ridică privirea spre el.

Tristeţea din ochii ei gri îl sfredelea. Ţi-ar face plăcere să-nveţi să scrii cuvintele singură?

Chipul ei se lumină de curiozitate, dar apoi, la fel de iute pe faţa ei citi disperare. Puse bărbia în piept.

— N-aş putea învăţa niciodată.

— De ce nu?

Ea scutură din cap, părul ei ca aurul fluturând precum o perdea de mătase ce îi încadra obrajii.

— Tessy, uită-te la mine.

Ea ridică ochii şi îl ţintui cu o privire plină de tristeţe.

— De ce nu?

— Pentru că sunt prea neroadă. Lacrimi străluceau în ochii ei. N-am putut învăţa când eram mică, sunt prea mare să-nvăţ acum.

Lui Ieremia, inima începu să îi bată mai tare. Pe de-o parte din compasiune, pe de alta de mânie. Cu siguranţă, comportamentul celor din oraş jucase un rol în a o convinge pe Tessy că nu era capabilă să înveţe. Îşi dorea să poată închide răni ce erau deschise de multă vreme şi să o ajute pe femeia aceasta să vadă ce fiinţă minunată era în realitate.

El trase aer adânc în piept, trimiţând spre cer o rugăciune în gând, prin care cerea înţelepciune.

— Dacă-ţi pun o întrebare, vei fi sinceră cu mine? El aşteptă ca ea să dea din cap. Noi doi nu ne cunoaştem foarte bine, dar trebuie să ştiu dacă ai încredere în mine.

Tessy se făcu roşie la faţă, ochii se făcură mai mari şi îndreptă umerii mirată.

— Eşti pastor, Ieremia. Sigur că am încredere în tine.

El scutură din cap.

— Nu te-ntreb dacă ai încredere în mine ca pastor. Te-ntreb dacă ai încredere în mine ca prieten.

— Ca… prieten?

Ea păru să apese pe cuvânt, ca pentru a-i încerca sunetul şi gustul. Lăsă capul într-o parte, privi peste umărul lui o clipă, părând să acorde o atenţie deosebită întrebării.

În cele din urmă, întoarse iar privirea la el, cu o expresie serioasă.

— Da. Cred că am încredere-n tine ca… prieten.

Date fiind lipsa evidentă de prieteni în oraş şi motivul îndreptăţit de a nu avea încredere în oameni, Ieremia se bucură că Tessy găsise curajul de a-i oferi încrederea. Îşi făgădui că nu îi va da niciodată vreun motiv să regrete acest dar.

— Atunci vreau să mă crezi când îţi spun ceva. Nu eşti neroadă. Poţi învăţa. Este vorba despre cât de mult vrei.

El privi în ochii ei, vorbind pe un ton convingător. Ea puse capul în pământ.

— Dacă-s în stare să-nvăţ, de ce nu m-am descurcat când eram copil, ca toţi ceilalţi?

Ieremia îşi aminti ce îi spusese Callie despre absenţele dese ale lui Tessy de la şcoală. Nu ar fi vrut ca Tessy să ştie că voise să afle lucruri despre ea, putea să o sperie. Îi acoperi mâinile cu mâna sa.

— Ai mers la şcoală în fiecare zi, când erai mică, la fel ca ceilalţi copii?

Faţa ei se crispă.

— Mama mă ţinea mult acasă, din pricină că răceam des şi tuşeam mult. Se temea să mă lase, tot timpul se temea să nu mă îmbolnăvesc grav. Aşa că nu am mers tot timpul.

— Înţelegi? Ieremia îi strânse mâna. Cred că ai lipsit atât de multe zile, încât ai rămas în urmă cu învăţătura, asta s-a întâmplat. Învăţarea cititului şi a scrisului cere perseverenţă. La privirea ei nedumerită, el o lămuri. Trebuie să-nveţi aceste lucruri într-o ordine anume. E la fel cum ai urca scările. Nu poţi trece de la prima treaptă la a zecea, aşa-i?

Ea zâmbi.

— Nu, ar trebui un salt mare şi probabil ai cădea şi te-ai lovi.

Ieremia râse.

— Adevărat. Trebuie să faci fiecare pas la timpul lui. Aşa

înveţi să citeşti şi să scrii, pas cu pas. El se aplecă în faţă. Tessy, cred că poţi învăţa. Şi mi-ar plăcea să te-nvăţ. Nu-s profesor, dar mi-ar plăcea să încerc. Vrei să mă laşi?

Ea se muşcă de buză şi încruntă fruntea. Ridică din umeri şi în ochi i se citi îngrijorarea.

— S-ar putea chiar să te dezamăgesc, Ieremia.

El ridică planşa de desen şi o ţinu sus ca ea să vadă.

— Uite ce ai făcut pe pagina asta. Uite ce tablou frumos ai creat. Îl vezi? Ştii cât de puţini oameni au o asemenea pricepere la desen? El scutură din cap. Nu, n-ai să mă dezamăgeşti. Acum, s-ar putea ca eu să te dezamăgesc. Ai putea descoperi că sunt un profesor jalnic. Dar există o singură cale de a afla, iar aceea e încercarea. Ce părere ai?

Tessy luă planşa, o închise şi o puse în poală. Îşi lipi palmele pe coperta netedă, cu o faţă ce trăda că era adâncită în gânduri.

— Îmi place să stau în biserică, să ascult Cuvântul lui Dumnezeu citit cu voce tare. Mesajul ajunge în inima mea, îmi aduce pace şi împlinire sufletească.

Ieremia îşi aminti expresia ei concentrată şi vrăjită din timpul serviciului religios de duminică. Văzuse pacea oglindită în ochii ei.

— Dacă aş învăţa să citesc, atunci aş putea lua Cartea Domnului cu mine ori de câte ori aş vrea, să citesc ce spune. Aş putea să mă bucur de ea singură, nu s-aştept zilele când merg la biserică.

Ieremia simţi că îi dau lacrimile la sinceritatea cuvintelor ei. În clipa aceea, dorea ca Tessy să înveţe să citească mai mult decât să înveţe el însuşi să umble din nou. Voia să o înveţe să citească la fel de mult cum îşi dorea să salveze evreii din Europa din calea distrugerii. Nu avea de gând să dea greş în misiunea aceasta.

Tessy ridică fruntea, cu o lucire în ochi.

— Mi-ar plăcea să mă-nveţi, dacă crezi că ai vreme. Apoi îngrijorarea îi înăspri trăsăturile. Cât timp ai să fii în Shyler’s Point?

— Cât timp tatăl tău are nevoie de mine. Până ce se pune iar pe picioare.

Ieremia se aştepta ca şederea lui să nu dureze mai mult de opt săptămâni. Deodată, timpul care îi rămânea alături de tânăra aceasta specială părea prea scurt.

— Nu mult, zise Tessy gânditoare, privind iar în depărtare. Crezi că ne-o ajunge timpul?

— Ne vom întâlni în fiecare zi, îi făgădui Ieremia. O să ştii să citeşti în curând.

— În fiecare zi…

Ea se muşcă iar de buză. Ieremia se încruntă. Ce o tulbura oare?

— Spune-mi, ce te frământă?

Vorbi pe tonul lui de pastor cel mai ales, liniştitor, dar hotărât.

— Vreau să-nvăţ să citesc, Ieremia. Chiar vreau. Şi cred c-ai fi un profesor bun. Numai că… Bărbia îi tremură. Să petreci timp cu mine… nu-i totdeauna… de bine.

Ea rosti ultimele cuvinte în şoaptă. Ieremia ştia ce voia să spună, dar avea nevoie ca ea să fie sinceră, pentru a putea deschide subiectul.

— De ce nu?

Ea strânse din dinţi o clipă, îndreptă umerii, apoi răspunse repede.

— Pentru că-s o piază rea.

Simţi că îl cuprinde iar mânia. Înghiţi în sec, împingând emoţia înapoi în măruntaie, ca să poată vorbi pe un ton aşezat.

— Eu nu cred în astfel de superstiţii, că oamenii aduc ghinion. Mă simt în totală siguranţă alături de tine. Şi vreau să-ncerc să te învăţ să citeşti. El îşi frecă palmele ca să arate că subiectul era încheiat. Uite planul meu. Vom folosi Biblia drept cartea noastră de studiu. Eu pot studia pentru predicile mele, în timp ce tu înveţi să citeşti. Cum îţi sună?

Tessy se întoarse cu faţa la el, recunoştinţa amestecată cu încântare luminându-i ochii.

— Mi-ar plăcea. Îţi mulţumesc.

Ochii ei gri scânteiau, părul de culoarea mierii lucea la soare, faţa radia de încântare. Inima lui stătu în loc la atâta frumuseţe.

Braţele lui tânjeau să o cuprindă. Dar să o strângă în braţe însemna să treacă de graniţele trasate de convenţia ce despărţea profesorul de elev şi pastorul de enoriaş. Îşi lipi palmele de coapse şi zâmbi.

— Cu plăcere. Să batem fierul cât e cald şi să ne apucăm de treabă… Băgă mâna în buzunarul de la cămaşă şi scoase Noul Testament în format mic. Ţi-ar plăcea o lecţie acum?

Ea încuviinţă din cap arzând de nerăbdare. Deşi Ieremia nu avusese timp să conceapă un plan de predare pentru Tessy, ştia instinctiv că nu putea ţine lecţiile ca pentru un copil de şase ani. Acest lucru ar stânjeni-o şi mai mult. Trebuia să afle alte mijloace de a o face să înţeleagă, ceea ce presupunea o cercetare din partea lui. Dar, pentru moment, să citească împreună, să îi atragă atenţia la diferite litere şi combinaţii de sunete, ar fi un mod de a o ajuta să înţeleagă faptul că fiecare literă avea un înţeles.

Astfel, el deschise Noul Testament la prima pagină, Matei unu, şi făcu o grimasă.

— E ceva în neregulă? întrebă Tessy.

Ieremia scutură din cap.

— Ei, aveam de gând să-ţi citesc chiar din prima carte, dar am uitat că e o listă genealogică. Ascultă.

El începu să citească.

— „Cartea neamului lui Iisus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam. Avraam a născut pe Isaac; Isaac a născut pe Iacov; Iacov a născut pe Iuda şi fraţii lui; Iuda a născut pe Fares şi Zara, din Tamar; Fares a născut pe Esrom…” El se opri şi ridică ochii să o privească. Nu vrem să pornim de aici.

Dar Tessy luă Biblia din mâinile lui, cu faţa strălucind de încântare.

— Nu, Ieremia! Uite! Cu un deget tremurând, ea arătă

spre două cuvinte. Le ştiu pe astea, Iisus Cristos. Înălţă capul şi faţa îi radia. Fiul lui Dumnezeu… Cuvintele cele mai frumoase din toată Cartea, cred. Şi acum, uite aici.

Începu să cerceteze nerăbdătoare cu privirea, atingând verbul *a născut* care se repeta, ori de câte ori îl vedea.

— Vezi? Aici e cuvântul acela născut… şi iar… şi aici. Acum îl ştiu şi eu. Ştiu literele *n* şi a şi *t*. Îmi aminteşti şi de celelalte, rogu-te?

Ieremia nu şi-ar fi închipuit vreodată că Tessy va fi o elevă atât de însetată de cunoaştere. Emoţia lui deveni şi mai puternică văzând răspunsul ei plin de entuziasm la lecţia lui simplă de început.

— Născut se scrie n-ă-s-c-u-l. El spuse fiecare literă separat şi o arătă, apoi rosti iar cuvântul. Născut.

— Năăăscuut, repetă Tessy, trecând degetul pe sub fiecare literă în timp ce rostea cuvântul. Zâmbi. Născut. Chicoti şi faţa i se înveseli şi mai mult decât îi fusese dat lui Ieremia să vadă până atunci. Ce cuvânt ciudat. Cine vorbeşte aşa? Se uită iar la Biblie. Mai citeşte ceva, Ieremia.

Atunci el citi mai departe despre naşterea lui Cristos şi despre creşterea lui până la maturitate, până la venirea lui Ioan Botezătorul şi botezul lui Iisus. Ajunse la capitolul patru şi când citi „Este scris: Omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”. Tessy îl întrerupse punând mâna pe braţul lui.

— De asta am nevoie. Vreau să ştiu totul. Fiecare cuvânt. Tot ce le-a spus Dumnezeu acelor oameni să scrie, vreau să aflu tot. Atunci o să pot trăi.

Ochii lui Ieremia se umeziră. Nu cunoscuse niciodată un suflet atât de însetat. Acest lucru îi deschidea inima din nou la privilegiul de a-L cunoaşte pe Dumnezeu. Fără a sta pe gânduri, Ieremia închise Testamentul şi o îmbrăţişă uşor pe Tessy. La început ea se încordă, părând surprinsă, dar în clipa următoare se relaxă. Nu îi răspunse la îmbrăţişare, rămase doar nemişcată şi dreaptă la pieptul acestuia, cu obrazul pe umărul lui. Braţele lui o strânseră pentru câteva

momente, apoi el o dezlipi uşor de la piept, privind-o zâmbind în ochii de culoarea cenuşii.

Ea înclină capul, cu o întrebare întipărită pe chip.

— De ce m-ai strâns în braţe?

— Pentru că, Tessy McCleary, eşti un dar.

Buzele ei se arcuiră în sus, chiar dacă fruntea îi rămânea încreţită a nedumerire. Era limpede că nu avea habar ce anume făcuse ca să fie pe placul lui, dar nu conta. El ştia. Şi era de ajuns.

Ieremia deschise Biblia din nou.

— Hai să ne uităm iar şi să vedem câte alte cuvinte poţi recunoaşte, vrei?

Petrecură altă jumătate de ceas în care Tessy trecea cu privirea peste textul cu litere minuscule, aflând numele lui Dumnezeu şi Iisus şi citind Ioan 4: 1 iar şi iar, ca să îl ţină minte.

— O să le caut în Biblia mea după ce ajung acasă şi o să mă lămuresc. Asta-mi va da curajul să-ncerc mai departe.

— E o idee bună. Ieremia zâmbi larg. Iar eu o să-ţi dau o temă.

— O temă?

Tessy se trase îndărăt, cu groaza întipărită pe chip. Ieremia râse.

— Păi, negreşit. Profesorii de la şcoală dau teme, nu ştiai lucrul ăsta?

Un zâmbet abia schiţat atârna pe buzele fetei.

— Bănuiesc că nu.

— E adevărat. Aşa că uite-o pe a ta. Până mâine vreau să copiezi versetul Ioan 4: 1 pe o foaie de hârtie. Scrie cuvintele întocmai cum le vezi în Biblie şi vom vorbi despre punctuaţie şi scriere. Ne-am înţeles?

Tessy aprobă din cap, dar tot părea nedumerită.

— Eşti sigur că pot face asta? Pot să-mi scriu numele, dar n-am prea scris altceva.

Ieremia luă planşa de desen şi o deschise, scoţând la iveală zăgazul castorilor.

— Dacă poţi desena cu atâta atenţie la detaliu, poţi scrie şi litere.

Tessy privi desenul. Se muşcă de buza de jos, dar încuviinţă din cap.

— De acord. O să-mi dau toată silinţa.

— Ştiu că aşa ai să faci.

Tessy ridică faţa să privească cerul.

— Soarele-i sus. Trebuie să fie vremea cinei. Se uită la el. Ţi-e foame?

El dădu din cap.

— Da. Ne întoarcem în oraş?

Tessy zâmbi şiret.

— Nu-i nevoie. Nu dacă ai încredere-n mine.

Ieremia se uită pieziş la ea.

— Ce ai de gând?

— Rămâi aici şi uită-te la castori. Mă-ntorc.

Ea puse mâna pe rucsacul gol şi se depărtă cu paşi grăbiţi, făcându-se nevăzută printre copaci. În loc să facă ce îi ceruse fata, el închise ochii şi se rugă. „Doamne, Îţi mulţumesc că m-ai adus în Shyler’s Point. Nu-mi pot închipui un loc mai bun în care să aflu pacea pentru inima mea suferindă. Să o învăţ pe Tessy va fi o plăcere pentru mine, ştiu. Ajută-mă să aflu calea de a-i deschide uşa spre citit şi scris. Vrea să afle mai multe despre Tine, admir asta. Doamne, te mai rog să deschizi o uşă şi pentru mine. Timpul meu în Shyler’s Point se va scurge repede şi atunci va trebui să mă mut în alt loc pentru predicare ori pentru orice altceva ai pregătit pentru mine. În clipa asta nu pot să mă gândesc atât de departe, aşa că te rog să-mi deschizi ochii şi inima pentru locul unde vrei să merg mai departe. Îţi mulţumesc, Doamne…”

Rămase în tăcere, bucurându-se de priveliştile şi de sunetele naturii. Pe parcursul ultimilor doi ani petrecuţi în Rusia, dormise pe timpul zilei şi umblase pe furiş noaptea, ducând mâncare şi îmbrăcăminte celor care erau destul de curajoşi să găzduiască evrei. Ce minunat era să stea pe

afară în miezul zilei, cu soarele sus, deasupra capului, să privească la cer şi să vadă norii curgând domol în loc de smoala nopţii. Să îşi umple plămânii cu parfumurile îmbătătoare ale florilor, în loc de duhoarea prafului de puşcă şi a fumului.

Privind la apa înspumată a Pârâiaşului Noroios, îşi dorea să îşi poată da jos pantofii şi să îşi afunde picioarele în apă, la fel cum făcuse Tessy. În schimb lunecă de pe piatră şi se aplecă să ia apă în căuşul palmelor cu care se stropi, având grijă să ferească protezele. Îşi udă cămaşa până picură apa din ea, dar soarele avea să o usuce în cel mai scurt timp.

Castorii se scufundară iar în apă şi el şi-i închipuia în bârlog mâncând cu poftă un prânz ce consta în scoarţă de copac. Stomacul îi dădea ghes şi privi peste umăr, dorind să o vadă pe Tessy înapoi. Păduricea deasă de pini îl făcea să simtă un fior prin tot trupul. Dar nu aveau să iasă soldaţi din pădurile acelea.

Se lăsă captivat de păsările cântătoare şi de veveriţele certăreţe, alungând amintirea focului de puşcă şi a exploziilor. Într-un sfârşit, Tessy ieşi din pădure, legănându-şi rucsacul acum plin. Sudoarea îi umezea fruntea şi părul îi atârna în şuviţe dezordonate, însă zâmbetul ei radios îl invita şi pe el să zâmbească larg.

— Am adus prânzul pentru noi. Ea se lăsă pe genunchi lângă piatră şi răsturnă conţinutul rucsacului pe suprafaţa netedă a pietrei. Mure şi fragi, măcriş, nişte frunze de tătănească şi usturoi sălbatic. Le spăl pe toate-n pârâu şi-apoi putem face un picnic în pădure.

Ieremia simţi cum i se taie foamea. Frunze de tătănească şi usturoi sălbatic? Cum să fie el în stare să mănânce lucrurile pe care ea le împrăştiase pe piatră? Tessy ridică privirea spre el şi zâmbetul i se mai şterse.

— Eşti bine?

— Poate că nu mi-e atât de foame precum credeam mai devreme.

Ieremia nu voia să îi rănească sentimentele, dar nici nu

avea de gând să bage în gură ceva ce tocmai crescuse în pădure. Ochii lui Tessy scânteiau poznaş.

— Crezi c-am să otrăvesc un pastor? E modul cel mai sigur de a-mi închide porţile Raiului.

— Nu-i tocmai otravă, dar...

Trebuie să fi sunat caraghios. Existau multe plante comestibile în păduri. Mama lui îi pregătea salate din frunze de păpădie, culese din grădina lor şi umplea oala de supă cu felurite frunze verzi şi rădăcini pe care le găsea crescând prin locurile pe unde el şi fraţii lui se jucau. Dar mâncaseră lucrurile acelea la el în bucătărie, unde putea fi sigur că fuseseră spălate temeinic.

Acolo nu aveau nici măcar farfurii. Pe ce vor pune mâncarea înainte de a o duce la gură? Tessy oftă.

— Dacă preferi, ne întoarcem în oraş şi poţi mânca la prânz cu doctorul Winters şi cu Callie.

O dezamăgise. Avea să mănânce prânzul ei din pădure. La urma urmei, îi spusese că avea încredere în ea. Participarea lui avea să o dovedească.

— Nu, e-n regulă. Să speli... tot... în Pârâiaşul Noroios.

El se strâmbă. Cum putea ieşi ceva curat dintr-un râu numit Pârâiaşul Noroios? Tessy izbucni în râs.

— Ieremia, faţa ta se face verde. Mai bine te duc înapoi înainte să te-mbolnăveşti. Ea împrăştie pe jos mâncarea adusă şi zâmbi fericită. Au să vină micile vietăţi să se bucure de toate astea.

Îşi strânse creioanele şi le puse în rucsac, clătinând din cap şi chicotind, părând a savura o glumă în sinea ei. La urmă, ea se ridică, luă planşa de desen şi o lipi de şold. Se întoarse către Ieremia.

— Hai să ne întoarcem.

Ea îşi păstra tonul vioi şi glumeţ în voce. Ieremia se ridică cu greu în picioare, stânjenit, dar foarte uşurat să ştie că nu va fi silit să mănânce frunze de tătănească şi usturoi sălbatic iute. Dar îi plăcea latura aceasta jucăuşă a ei. Fata părea să se simtă în largul ei alături de el şi împăcată cu

sine, lucru care îl bucura nespus de mult.

De îndată ce el îşi potrivi cârja sub subsuoara stângă, Tessy întoarse capul în direcţia oraşului, cu sprâncenele unite de spaimă. Ridică mâna.

— Ssst! Se aude ceva.

Să fi atras mâncarea un urs flămând? Lui Ieremia îi bătea inima cu putere în timp ce aştepta, cu urechile ciulite şi cu ochii aţintiţi asupra copacilor de dincolo de luminiş.

— Tessy? Tessy McCleary? Eşti acolo?

Tessy păru să se piardă cu firea o clipă, apoi îndreptă umerii şi strigă tare.

— Sunt aici! La pârâu!

Un bărbat înalt îşi făcu apariţia dintre copaci. Părul tăiat scurt era pieptănat pe spate, scoţând la iveală fruntea lui lată cu nişte sprâncene groase, care se uneau într-o încruntătură. Îşi duse mâna mare streaşină la ochi. Ieremia simţi momentul în care bărbatul îi zărise pe cei doi, fiindcă se opri şi coborî mâinile punându-le pe şolduri şi luând o postură hotărâtă.

— Tessy… Umbli hai-hui ca de obicei.

În cuvinte se simţea un ton batjocoritor. Ruşinea o făcu pe Tessy să se îndoaie de spate. Îşi muşcă buza de jos. Încleştă degetele pe planşa de desen.

— Bună, Pete.

10

Tessy îi făcu lui Ieremia cu mâna în semn de rămas-bun. În spatele magazinului universal o luară pe cărări diferite. Îşi dorea ca el să o însoţească acasă. Nu voia să fie singură cu fratele ei.

Deşi Pete schimbase câteva vorbe cu Ieremia pe drumul de întoarcere, Tessy îi văzuse atitudinea înfiptă şi simţise iritarea mascată din tonul lui. Mai mare decât ea cu unsprezece ani, Pete nu fusese niciodată un tovarăş sau un partener de joacă, în schimb, îşi luase un rol părintesc, devenind un al doilea tată, deloc iubitor, gata să scoată în evidenţă tot ce greşea. Prezenţa ei îl făcea de râs şi, chiar dacă Tessy îşi dorea cu ardoare să crească în ochii lui, nu ştia cum.

De aceea era mereu cu ochii în patru în preajma lui. Ajunşi acasă, Pete deschise uşa făcându-i semn cu mâna să intre. Se duse în grabă la ea în dormitor să îşi pună bine planşa de desen şi creioanele, dar nu zăbovi. Pete o aştepta şi nu era un om răbdător. Zăbovi câteva secunde preţioase ca să îşi treacă un pieptăn prin părul încurcat şi să îşi şteargă faţa lucioasă cu o batistă şifonată, încercând să se facă mai prezentabilă.

O rochie curată ar fi cea mai potrivită, dar nu voia să mai piardă vremea. Încă o privire fugară în oglindă, o strâmbătură, şi se îndreptă spre camera de zi. Când trecu prin faţa uşii mamei şi tatălui ei, auzi sunetul înfundat al vocilor acestora. Oare se închiseseră anume acolo ca să o lase singură cu Pete? îngrijorarea era tot mai mare. Ce voia fratele ei de la ea?

Pete aştepta la masa din bucătărie, cu spatele la ea, stând drept şi cu capul sus, arogant. Tessy trase o gură bună de aer ca să prindă curaj, înainte să se aşeze de partea cealaltă. El clătină din cap, cu o nemulţumire vădită în ochii lui gri.

— Tessy, când are să se termine povestea asta?

Tessy se încruntă.

— Care?

El izbi masa cu palma şi Tessy tresări.

— Hoinăreala fără noimă prin părţile astea. Am strâns bani de benzină ca să vin din Searcy şi să stau cu familia, apoi a trebuit să iau muntele în piept ca să te găsesc. Eşti prea mare pentru stupizenia asta. Eşti femeie, nu copil. E vremea să te maturizezi.

Tessy se ghemui.

— Eu… eu nu ştiu ce vrei să fac, Pete.

El oftă şi, pentru o clipă, ridică ochii la razele soarelui ce îi jucau deasupra capului. Întoarse iar privirea acuzatoare la ea şi puse degetele împreunate pe blatul mesei.

— Mama şi tata mi-au povestit ce se petrece în oraş.

Toată lumea din oraş era îngrijorată de furturi, părinţii ei cel mai mult.

— Nu ştiu dacă tu eşti cea care fură…

Cuvintele lui o tăiară pe inimă. Cum să nu ştie? Era fratele ei. Ar trebui să ştie că nu era în stare de un asemenea lucru îngrozitor.

— Dar dacă eşti, trebuie să-nceţezi în clipa asta. Nu poţi schimba părerea oamenilor despre tine dacă te pretezi la ceva atât de josnic.

— Pete, eu…

El o fixă cu o privire aspră.

— Ascultă-mă. Am vorbit deja cu mama şi cu tata şi ei văd rostul la ce am de gând să-ţi propun. El se aplecă în faţă, iar inima lui Tessy începu deodată să bată mai repede. Cred că ar trebui să te muţi în Searcy.

Tessy tresări.

— Vrei să mă mut la tine?

— Îţi vom găsi un loc de muncă, poate la un magazin din oraş sau chiar un post de îngrijitoare la liceu. Sunt câteva internate acolo. Sunt convins că se va găsi cineva cu bunăvoinţa de a-ţi oferi o cameră.

Tessy îşi simţea inima grea. Era limpede că nu o voia în

aceeaşi casă cu el.

— Ai avea şansa unui nou început, să te lepezi de năravurile astea vechi şi să-ţi faci prieteni. Nu ţi-ar plăcea?

— Nu ştiu. Tessy ridică din umeri. Crezi c-ar trebui să plec din Shyler's Point pentru totdeauna?

— Bineînţeles, să părăseşti Shyler's Point definitiv. Ce te ţine aici? Pete îşi dădu braţele în lături, scârbit. Eşti ţapul ispăşitor al oraşului, o ciudată, una care nu se potriveşte cu restul.

Tessy puse capul în pământ, cuvintele lui durând-o ca nişte lovituri. Îşi aminti cum stătuse lângă piatră, alături de Ieremia. O strânsese în braţe şi îi spusese că era un dar. Nu o inadaptată, nu o ciudăţenie, ci un dar. Lăsă cuvintele pe care el le rostise cu atâta drag, în timp ce ochii lui albaştri priveau tandru în ochii ei, să îi aline durerea pricinuită de judecata aspră a lui Pete.

— Jumătate din locuitorii oraşului au plecat deja. Tinerii sunt duşi la război, alţii s-au mutat de la munte ca să lucreze în fabrici de pesticide. Oraşul e pe moarte.

— Lumea s-o întoarce după ce se termină războiul.

Pete pufni.

— Crezi că oamenii aceia vor face cale-ntoarsă? N-au pentru ce se întoarce aici. Şi chiar dacă se-ntorc, în ce fel va schimba asta lucrurile? Tessy, nu ţi-ai găsit niciodată locul aici. De când ai fost mică, aici nimeni nu te-a băgat în seamă. Dă-mi un singur motiv serios pentru a rămâne în Shyler's Point.

„Pentru că Ieremia Hatcher e aici şi are să mă-nveţe să citesc".

Oare ce ar spune Pete dacă ea ar rosti cuvintele acestea cu glas tare? Bănuia că Pete ar numi totul o pierdere de vreme. Astfel, ea răspunse folosind cuvintele pe care le avea în suflet.

— Dumnezeu nu mi-a spus să plec.

— „Nu mi-a spus". Pete clătină din cap. Ascultă-te. Vorbeşti ca o ţărăncuţă. Aproape scuipă cuvântul, iar ochii îi

scăpărau. Asta ajungi dacă te ascunzi prin dealurile acelea nenorocite şi stai mereu departe de oamenii limpezi la minte. Iar de crezi că Dumnezeu are să-ţi vorbească, ai stat prea mult la soare. Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri. Ajută-te, ia-ţi tălpăşiţa de aici.

— Dar, Pete, nu cunosc pe nimeni în Searcy în afară de tine.

Amărăciunea o făcu să se îndoaie de spate. Imediat ce el i-ar asigura un loc de muncă şi i-ar găsi o cazare la internat, Tessy nu l-ar mai vedea prea des. Pete nu încerca să o scoată din Shyler's Point ca să o ajute, ci ca să mai şteargă din ruşinea de a avea o soră paria oraşului.

— N-am cunoscut nici eu pe nimeni acolo atunci când m-am dus. Dar mi-am făcut mulţi prieteni, iar acum oraşul Searcy e casa mea. El se foi în scaun şi înălţă capul ca să o privească de sus. Se-nţelege că cercul meu de prieteni e... format din oameni mai copţi şi mai sofisticaţi. Mă-ndoiesc că te-ai simţi în largul tău dacă ai petrece timp alături de ei.

Tessy aprobă din cap.

— Clar că nu.

— Dar am încrederea că ţi-ai putea găsi oameni de nivelul tău care să te accepte. Oraşul e mai mare şi lipsit de bazaconiile învechite şi ridicole care-i fac pe toţi cei de prin părţile astea să te vadă ca pe o piază rea. Pfui! El dădu din mână. Tessy, e altă lume dincolo de Shyler's Point. Profită de asta. Mută-te în Searcy.

Ea îşi muşcă buza de jos. Mutatul în Searcy nu ar schimba nimic pentru ea. Tot o neadaptată avea să fie numai că, de data asta, fratele ei ar fi cel care ar ţine-o la distanţă. Şi din vreme ce legase o prietenie cu Ieremia, voia să se bucure de fiecare minut posibil alături de el, chiar dacă avea să fie numai pentru un timp scurt. Se cuprinse cu braţele, regretând deja plecarea lui.

— Nu-i oraşu perfect, dar Shyler's Point e casa mea. Nu cred că-s pregătită să plec de aici.

El se ridică în picioare şi o privi ameninţător.

— Dacă vrei să te vadă oamenii ca pe o idioată, vorbeşte mai departe ca o nebună fără minte. Hoinăreşte mai departe pe dealuri, în loc să ai o slujbă şi să faci ceva cu viaţa ta. Lasă-i pe bisericoşii ăştia înguşti la minte să te învinovăţească mai departe pentru orice ghinion pe care viaţa îl azvârle în calea lor. Nu-mi pasă!

— Pete nu-i... nu înseamnă că nu apreciez ce îmi oferi, se ridică Tessy şi stătu timidă în faţa lui. Şi vreau să cred că faci asta pentru binele meu.

El încrucişă braţele şi îşi feri privirea. Ea oftă.

— Dar, dacă plec, ar însemna că mi-aş recunoaşte vina. Şi n-am greşit cu nimic. Nu am luat niciunul dintre lucrurile acelea despre care se zice că lipsesc. El nu voia să o privească, aşa că ea plecă fruntea. Va fi destul de greu să fac locuitorii oraşului să creadă asta dacă nici măcar pe tine nu te pot clinti...

El o prinse de bărbie cu degetele şi îi înălţă capul. O privi pătrunzător în ochi şi încruntă sprâncenele.

— Îmi spui adevărul, Tessy?

— Da.

El îşi îndesă mâinile în buzunare.

— Atunci ai un motiv în plus să pleci din locul ăsta. Ei deja te-au judecat şi te-au condamnat în mintea lor. Nu se vor schimba. N-are rost să rămâi aici. El oftă şi tonul vocii se mai domoli. Gândeşte-te la ce am spus, Tessy. Mai stau pe acasă două zile. Ia în calcul să vii în Searcy cu mine.

— Am înţeles.

Expresia feţei lui se aspri din nou.

— Dacă refuzi, n-o să te mai întreb. Nu uita nici asta.

Tessy se lăsă greu pe scaunul de la masă în timp ce Pete o luă pe hol spre dormitoare. Pesemne mergea acolo ca să le spună mamei şi tatălui că nu reuşise să o convingă pe Tessy să plece.

Poate avea să le spună şi cât de imposibilă era şi cât de mult regreta chiar că îi făcuse propunerea.

Suspină. O parte din ea înclina să facă ce sugera el,

sperând să îi facă pe plac. Dar oare strânsul bagajelor şi mutatul în Searcy va face să dispară prăpastia dintre ei? Se îndoia. Ar fi la fel de străini unul de altul acolo, cum fuseseră şi aici, crescând în aceeaşi casă.

Stătea încruntată şi zgâria marginea mesei cu degetul unghiei mari.

Pete avea să mai stea acasă încă două zile. Aceasta însemna că nu va mai putea evada în munţi. Şi nici pe Ieremia nu îl va revedea. Se ridică brusc, simţind usturimea lacrimilor în ochi. Nici Ieremia nu avea să rămână acolo pentru multă vreme. Nu avea vreme de pierdut.

Cu inima bătând cu putere, ea se ridică şi merse pe vârfurile picioarelor spre hol. Stătea aplecată în faţă, cu urechile ciulite ca să audă. Da, încă erau acolo cu toţii, la poveşti. Poate avea timp să se furişeze afară puţin, până la cină, fără să i se simtă lipsa. Poate că Pete va fi furios dacă va ieşi şi va descoperi că plecase, dar era un risc pe care trebuia să şi-l asume.

Trebuia să discute cu Ieremia.

— Eşti sigură că pastoru va fi bine?

Tessy îngheţă lângă tufele de liliac ce creşteau pe marginea drumului, în faţa casei doctorului. Recunoscu vocea stridentă a doamnei Spencer şi întrebarea o nedumeri. Se interesa doamna Spencer de tatăl ei? Se uită pe după colţ, trăgând cu urechea, în vreme ce stătea ferită de ochii lor. Femeia stătea pe terasă, în uşa pe jumătate deschisă a cabinetului doctorului Winters. Vocea groasă, bărbătească a doctorului Winters răspunse, dar Tessy nu reuşi să desluşească ce spunea.

— M-am speriat de numai să-l văd cum se prăbuşeşte în halul acela. N-am putut deloc să-mi dau seama de ce s-a împiedicat. Într-un minut era pe picioare, stând de vorbă cu Flossie Pike în faţa magazinului, şi-n următorul stătea întins pe burtă, în praf, iar ea ţipa ca o zână ce prevesteşte moartea. Dar, dacă eşti sigur că se va face bine…

Lui Tessy îi bătea inima atât de tare încât îi ţiuiau

urechile, acoperind sunetul. Prăbuşit? Nu putea fi tatăl său, el era acasă, în pat. Celălalt pastor era Ieremia. Îşi acoperi gura cu ambele mâini să înăbuşe orice sunet, în timp ce sufletul ei striga de vină şi spaimă.

Ar fi trebuit să ştie. Trebuia să îşi dea seama că prezenţa ei alături de Ieremia va aduce necazuri pe capul lui.

— Ei bine, acuma, să ai grijă de tine, domnule pastor. O să te caut miercuri seară, la studiul Bibliei.

Tocurile groase ale doamnei Spencer pocneau înfundat pe scândurile terasei. Tessy se aplecă şi se furişă de partea cealaltă a tufei de liliac ca să nu fie văzută. Se piti printre ramurile frunzoase şi aşteptă până ce femeia cealaltă era la o distanţă bună, înainte de a ieşi din ascunzătoare.

Tessy ridică ochii plini de lacrimi spre cer.

— N-am vrut să i se întâmple ceva rău. Am vrut numai să citesc Cuvântul Tău.

Soarele strălucea la fel de puternic ca înainte. Niciun trăsnet de condamnare nu veni de sus. Dar blamul apăsa pe umerii ei. Fusese de două ori împreună cu Ieremia şi de două ori ceva rău se abătuse asupra lui. Prima dată doar un suc care se vărsase, dar de data aceasta…

Cât de rău era lovit? închise ochii, imaginându-şi cum se prăbuşise cu faţa la pământ. Întins acolo rănit, sângerând, cu oase rupte… Nu va reuşi să repare lucrurile cu o spălare şi un săpun. Lacrimile îi şiroiau pe faţă.

— Îmi pare atât de rău, Ieremia, şopti ea. N-o să-ţi mai fac rău. O să plec din Shyler’s Point înainte să-ngădui să ţi se-ntâmple altceva.

Îi spusese lui Pete că Dumnezeu nu o îndemnase să părăsească Shyler’s Point, dar poate că acesta era modul Lui de a o face să plece din oraş. O va durea sufletul să plece, dar mai degrabă îşi tăia un braţ decât să îi facă vreun rău lui Ieremia, după toată bunătatea pe care el i-o arătase. Îşi şterse lacrimile şi înghiţi nodul de supărare ce îi stătea în gâtul uscat.

— N-o să se repete, Ieremia, îţi promit…

Apoi o luă cu paşi grăbiţi pe cărarea ce ducea spre casa ei, unde avea să îşi găsească fratele şi să îi spună ce hotărâse.

11

Ieremia stătea întins pe masa de consultaţii în timp ce Holden îi curăţa şi bandaja palmele şi bărbia zgâriate.

— De mult timp n-am mai păţit aşa ceva. Cel puţin nu la lumina zilei. Am pus greşit cârja pe pământ şi m-am împiedicat de ea. Scutură din cap cu amărăciune. Biata femeie! Cum o chema? Flossie Tate? Va trebui să îi cer scuze. Era să facă apoplexie.

— Nici vorbă, Flossie e o fată isteaţă şi zdravănă. Se va reface, zise Holden bandajând mâna stângă a lui Ieremia. Va avea prilejul să spună o poveste savuroasă la Societatea Misionară a Femeilor când se vor întâlni joi, ca să facă fâşii de bandaj.

— Parcă o şi aud. Ieremia schimbă tonul ca să imite vorbăria piţigăiată a unei femei în vârstă. Mi-a căzut la picioare, chiar aşa.

Cum stătea acolo, a picat la picioarele mele…

Holden zâmbi şiret.

— Flossie are aproape optzeci şi cinci de ani. La vârsta ei, e un răsfăţ să aibă un bărbat care să îi cadă la picioare. Şi pentru că veni vorba de picioare, hai să te pun pe ale tale. Nu cred că te-ai lovit de la mijloc în jos.

Ieremia se lăsă pe mâinile lui Holden ca să îl pună în şezut. Apoi se ridică în picioare, făcând o grimasă când se lăsă cu palmele julite pe masă. Se clătină nesigur pe picioare până ce Holden îi oferi cârja. Cu cârja la subsuoară, el se simţea mai sigur pe el. Nu avea dureri mari, dar era puţin zdruncinat de la căzătura neaşteptată.

— Sper că nu mi-am rupt protezele. Zgârieturile astea de la mâini se vor vindeca frumos. Metalul nu se repară la fel de uşor.

Holden se puse pe un genunchi şi studie cu atenţie protezele.

— Văd câteva zgârieturi la cea dreaptă, dar fără urme adânci. Protezele îmi par în regulă, Ieremia. Apoi se

încruntă. Nu te mişca un minut.

Ieremia aşteptă până ce Holden smulse ceva dintre proteze şi din cracul pantalonului.

— Credeam că ai căzut pe stradă.

— Aşa a fost.

— Atunci astea de unde au apărut? Holden ţinea sus un smoc de muşchi şi un fragment dintr-o frunză. Astea erau prinse în proteza ta. Niciuna, nici alta nu cresc pe stradă.

Ieremia zâmbi. Trebuie să se fi agăţat de el când stătuse pe malul râului, împreună cu Tessy. Îşi aduse aminte de răspunsul ei plin de entuziasm când îi citise din Biblie şi de zâmbetul ei şiret când încercase să îl convingă să mănânce frunze de tătănească.

— De la picnicul meu în pădure.

— Picnic în pădure? Holden îl privi pieziş. Poate ar trebui să mă uit şi după răni la cap.

Ieremia râse.

— Capul e bine. Apoi oftă. Oricum, s-ar putea ca la inimă să am ceva probleme.

— Adică? Holden încrucişă braţele. Cum aşa?

Ieremia oftă, schimbându-şi poziţia să se rezeme cu şoldul de masă.

— Pot să te-ntreb ceva personal?

— Desigur.

— Cât timp ţi-a trebuit să îţi dai seama că o iubeşti pe Callie?

Holden înălţă deodată sprâncenele.

— Ai aflat iubirea la noi, pe munte, Ieremia?

Ieremia se frecă la nas, chicotind.

— S-ar putea. Dar abia am cunoscut-o. Cât de repede poate dragostea prinde aripi?

Holden îşi îndesă mâinile în buzunare, adresându-i un zâmbet strengar lui Ieremia.

— Să ştii că-i ciudat. Am avut o conversaţie de acest fel cu fratele tău, Mica, acum câţiva ani. Credea că se-ndrăgostea de Callie şi eu l-am întrebat cum de se

întâmplase atât de repede. Dar ce simţea era foarte adevărat. Se opri, muşcându-şi obrazul pe interior. Cred că dragostea te cucereşte într-o mulţime de feluri. Câteodată apare încet şi treptat, fără ca măcar să-ţi dai seama ce se petrece, până te trezeşti într-o dimineaţă şi ştii că viaţa ta nu e întreagă fără persoana cealaltă alături de tine. Aşa a fost cu Callie, un interes ce a prins viaţă în sine, în ciuda tuturor strădaniilor mele de a-i rezista. Alteori te loveşte ca un torent, îţi taie răsuflarea, te face să te îndrăgosteşti până peste cap şi te face să te-ntrebi dacă vei mai fi vreodată om cu picioarele pe pământ. Când m-am îndrăgostit de prima soţie, parcă m-ar fi lovit un torent. Poate din pricină că eram mai tânăr şi, la tinereţe, eşti înclinat să faci o dramă din orice.

Ieremia îşi aminti despre felul în care Mica vorbea despre prima soţie a lui Holden şi pruncul lor, care muriseră într-un incendiu cu mulţi ani în urmă. Dar Holden găsise puterea de a iubi din nou şi în curând avea să se bucure de altă şansă de a deveni părinte.

— Nu pot zice c-am fost lovit de un torent, dar nici ce trăiesc nu-i tocmai o cale lină. El pufni. Atunci, cum pot şti sigur?

Callie intră pe uşă, cu o expresie nevinovată pe chip.

— Ce să ştii?

Holden se uită la Ieremia, ca pentru a cere permisiunea de a dezvălui ce îşi vorbeau. Ieremia ridică din umăr apoi încuviinţă din cap. Holden întrebă.

— Cum poate să ştie cineva că se îndrăgosteşte, fără a greşi?

Callie se cuibări lângă Holden.

— E simplu. Când zilele şi nopţile îţi sunt bântuite de chipul şi glasul unei alte persoane, când simţi ca şi cum nu poţi trăi într-o zi fără să poţi vedea faţa aceea sau să auzi vocea aceea prin apropiere, când a face persoana aceea fericită devine mai important decât să faci lucrurile pe placul tău, atunci ştii că eşti îndrăgostit. Ea ridică ochii la

Holden. De ce? Cine se-ndrăgosteşte?

— Poate că nimeni, răspunse Ieremia, dar am nevoie de o îndrumare şi aş aprecia foarte mult dacă amândoi v-aţi ruga pentru mine. S-ar putea să simt doar o afecţiune creştinească faţă de o altă fiinţă omenească, dar sigur a fost ceva mai mult în dimineaţa asta, când am ţinut-o în braţe.

— Cum?

Ochii verzi ai lui Callie se făcură deodată mari. Lui Ieremia i se roşiră urechile.

— A fost doar o scurtă şi firească îmbrăţişare. Nimic să emoţioneze prea tare. Apoi el râse. Fireşte, poate a fost destul ca să mă zăpăcesc şi s-ajung cu nasul în praf…

Ridică mâinile bandajate şi zâmbi satisfăcut. Pe chipul lui Callie se citea compasiunea în timp ce îşi cuprindea burta cu mâinile amândouă.

— O, trebuie să fi durut. Te pomeneşti că eşti şi tu flămând, din vreme ce n-ai fost aici la prânz. Am lăsat o farfurie în dosul sobei pentru tine. Ar trebui să mai fie caldă dacă vrei să mergi să mănânci.

— Sună grozav. Punând cârja înainte, Ieremia se depărtă de masă. Cred că merg să iau o îmbucătură.

Holden îi dădu grăbit lui Callie o sărutare pe frunte şi se dezlipi de ea.

— Iar eu o să spăl lucrurile pe aici.

Ea se îndreptă către uşă.

— Iar eu merg în dormitorul meu să mă fac comodă, fiindcă, din câte-mi dau seama, o să devin mamă până la revărsatul zorilor.

Ea zâmbi în colţul gurii şi dădu braţele în lături de parcă ar fi spus: Surpriză!, apoi părăsi încăperea fără a privi înapoi. Ieremia înlemni. Holden întoarse repede capul spre uşă. Cei doi bărbaţi rămaseră uitându-se prosteşte unul la altul, înmărmuriţi pentru câteva secunde.

Ieremia îşi drese glasul.

— Tocmai a zis ce cred că a zis?

Holden dădu aprobator din cap, cu o mişcare crispată.

— Da. Pe chipul lui se vedea mirarea. Iar asta înseamnă că voi fi tată până dimineaţă... El scutură capul, cu fruntea încreţită de îngrijorare. Dar copilul trebuie să vină numai peste două săptămâni.

Ieşi în fugă pe uşă. Ieremia îl urmă cu mersul lui încet. Vocea calmă a lui Callie se auzea pe hol.

— Acum, ştii doar că data stabilită nu-i săpată-n piatră. Copiii pot veni oricând, la două săptămâni înainte sau după acea dată.

Ieremia aruncă o privire curioasă prin încăpere. Holden stătea pe marginea patului şi o ţinea pe Callie de mână.

— Da, dar primii născuţi sunt renumiţi că-ntârzie.

Callie chicoti şi burta îi săltă.

— Din câte se pare, nimeni nu i-a explicat asta copilului nostru. Crede-mă, copilul acesta e gata să vină pe lume şi aş prefera ca primul lucru pe care-l vede să nu fie faţa ta toată numai spaimă. Vrei să te linişteşti? Ea întinse mâna şi îi mângâie obrazul. Holden, rogu-te, n-am mai trecut prin asta niciodată. Trebuie să te aduni.

Holden îşi lăsă capul în palma ei, apăsând pentru o clipă încheieturile degetelor ei pe frunte. Apoi le sărută şi îi puse cu grijă mâna pe pat. Se ridică şi se aplecă asupra ei, dăruindu-i un sărut lung pe buze. Ieremia stătea în continuare privind din uşă, simţindu-se ca un intrus, dar fără a putea să se depărteze.

— Cât de dese sunt contracţiile?

Acum Holden suna înviorat şi pus pe treabă.

— Apar tot la cinci sau şase minute. Au început de mai bine de trei ore.

— În regulă. Holden o mai sărută o dată pe fugă, apoi se îndreptă de spate. Merg după mătuşile tale. Or să vrea să fie aici. N-o să fiu plecat mult. Odihneşte-te. Vom avea vreme să pregătim totul după ce mă-ntorc.

Callie zâmbi.

— Sunt bine, Holden. Du-te.

Holden dădu să plece, apoi se întoarse la pat să o sărute din nou.

— Te iubesc.

Vocea îi suna înecată de lacrimi.

— Ştiu. Şi eu te iubesc.

Holden trecu în mare grabă pe lângă Ieremia şi o luă drept pe hol, spre salon. Uşa din faţă se trânti. Ieremia îi aruncă o privire lui Callie, care stătea întinsă şi liniştită, cu gleznele încrucişate şi ţinând mâinile pe burta rotundă.

— Pot... Vocea i se frânse. Îşi drese glasul şi încercă din nou. Pot să-ţi aduc ceva?

Callie întoarse capul într-o parte să îi zâmbească.

— Nu, sunt bine. Mergi şi mănâncă prânzul.

Ea îi făcu semn cu mâna. Ieremia se trase din uşă şi se îndreptă cu paşi sonori spre bucătărie. Îl duru mâna când prinse cârja, dar nu luă seama la durere, gândurile îi erau la Callie şi la Holden. Cum s-ar simţi dacă soţia lui ar fi cea care se pregătea să aducă pe lume copilul său? Nu îşi putea închipui.

Îndepărtă şerveţelul cu model în pătrăţele, ce acoperea farfuria lăsată în spatele sobei, apoi puse farfuria cu carne de pui şi găluşte pe masă. Se aşeză şi împreună mâinile în rugăciune.

„Doamne, fii alături de Callie şi de cel mic care se pregăteşte să vină pe lume. Păzeşte-i pe amândoi. Fii cu Holden când va ajuta la naşterea pruncului său”. Se opri, cu inima bătând nebuneşte. „Şi, Doamne, dacă crezi nimerit, dă-mi şansa să devin soţ şi tată într-o zi, să trăiesc bucuria pe care Callie şi Holden se pregătesc să o aibă acum”.

În spatele pleoapelor închise îi apăru chipul drag al lui Tessy, cu ochii strălucind, cu părul căzându-i uşor pe obraji. „Dacă-i iubire, Doamne, şi e voia Ta, ajut-o să înflorească pentru noi amândoi.

*

Ieremia se uită la ceasul de perete aflat deasupra căminului şi se înfioră. Era aproape două dimineaţa. Dacă el obosise să aştepte, îşi putea doar închipui cum se simţeau Callie şi Holden.

Mătuşile cu părul alb ale lui Callie aproape că adormeau cu bărbia în piept chiar acolo pe canapea.

— Ce-ar fi, doamnelor, să vă întindeţi? Cele două tresăriră ca două veveriţe ce se iveau brusc dintr-o gaură făcută în pământ, deschizând ochii mari. El îşi ascunse zâmbetul. Puteţi folosi liniştite patul în care am dormit.

— O, nu, vom sta treze până ce auzim plânsetul copilului, răspunse Vivian.

Viola dădu din cap.

— Are să fie vreme de dormit mai târziu, după ce vedem că-i totul bine.

Ieremia se foi în scaun şi plecă fruntea să se roage din nou. Somnul îl ademenea din ce în ce şi era cât pe ce să adoarmă când un sunet ciudat îl opri. Se îndreptă brusc. Amândouă mătuşile mergeau cu paşi grăbiţi pe hol.

Îşi dădu seama deodată că sunetul ce semăna cu un mieunat era plânsetul unui copil. Îşi prinse cataramele protezei cu mâini tremurânde şi se ridică în picioare. Puse mâna pe cârjă şi merse pe urma celor două doamne respectabile cât putu de repede.

Uşa de la dormitor se dădu în lături din interior şi Holden apăru în uşă cu un zâmbet ce îi lumina faţa şi cu lacrimi scânteind în ochi.

— Avem o fată! El o strânse în braţe mai întâi pe Vivian, apoi pe Viola. Evangelina Rose Winters, născută la ora 02: 42, în dimineaţa zilei de 15 august, 1945. N-am cântărit-o încă, dar nu cred să aibă mai mult de două kilograme şapte sute. E o gâză mică, dar aprigă. Auziţi-o cum plânge!

Ţipetele gălăgioase ale micuţei se auzeau până pe hol. Vivian îşi împreună mâinile sub bărbie.

— Putem s-o vedem?

Viola încercă să vadă peste umărul lui Holden. Acesta le

făcu semn să intre.

— Intraţi şi priviţi-o! Nu-i aşa că-i o frumuseţe?

Ieremia ajunse cu paşi apăsaţi în spatele mătuşilor care se despărţiră ca să se aplece de-o parte şi de alta a patului. Îi mângâiau părul lui Callie şi îi vorbeau mieros fetiţei care stătea cuibărită într-o pătură mototolită în braţele mamei. Ieremia rămase la picioarele patului, alături de Holden.

Holden îşi umfla pieptul şi faţa îi strălucea.

— Uită-te numai la fetiţa mea cea frumoasă.

Ieremia privi la nasul turtit al bebeluşului, la ochii umflaţi şi la faţa plină de cute. Îşi aminti că, în copilărie, se uitase pe furiş în cuibul unui măcăleandru. Pielea roz şi cu pliuri a micuţei şi smocurile haioase de păr semănau cu puii golaşi de măcăleandru.

Clătină din cap, zâmbind în sinea lui. Fără nicio îndoială, frumuseţea era în ochii privitorului. Îi dădu lui Holden o palmă sănătoasă pe umăr.

— Felicitări, Holden. Şi ţie, Callie.

Callie îi zâmbi cu un aer obosit. Fetiţa îşi găsise pumnul şi îl sugea zgomotos. Cele trei femei râseră pe înfundate. Callie se uită la Holden.

— Să-ncerc s-o alăptez?

— Da. O să ieşim cu toţii şi vă lăsăm să staţi singure o vreme.

— O, nu, sări Viola. Ar trebui să rămâi, tăticule.

— Tăticule…

Lacrimi noi îi umeziră ochii lui Holden. Se apropie de marginea patului şi puse mâna pe capul cu păr ciufulit al pruncului, părând a uita de toţi ceilalţi aflaţi în încăpere. Mătuşile îl zoriră pe Ieremia să iasă pe uşă şi să meargă în salon. Acolo ele se cuibăriră pe canapea una lângă alta şi zâmbiră.

Vivian scoase un oftat.

— S-a mai născut o generaţie.

Viola ridică ochii la Ieremia.

— Domnule pastor, eşti bun să spui o rugăciune de

mulţumire pentru mica viaţă nouă care tocmai a venit pe lume?

— Desigur.

Ieremia veni mai aproape şi se prinseră de mână.

— Tată Ceresc, îţi mulţumim pentru naşterea Evangelinei Rose. Fie ca acest sufleţel să înveţe din vreme să afle îndrumarea la Tine. Fie ca părinţii ei să te caute întotdeauna pentru cunoaştere şi înţelepciune ca să o pregătească pentru viaţă aşa cum se cade să fie. Lăudăm numele Tău pentru darul de mare preţ ce le-a fost dat lui Callie şi lui Holden. Ţine-i în paza braţelor Tale iubitoare. În numele Tău ne rugăm. Amin!

— Amin, repetară cele două femei.

Viola căsca.

— Acum pot să dorm.

— Şi eu. Vivian se ridică în picioare. Ieremia, oare te-am putea ruga să ne însoţeşti acasă?

— Acum? Nu îi venea să meargă pe cărări cu dâmburi şi gropi pe întuneric, după ce căzuse ziua. Nu puteţi dormi aici?

— Am nevoie de patul meu. Şi-s convinsă că şi copiii ar prefera să nu ne aibă în picioare, în timpul acestor prime ore preţioase când sunt alături de copilaşul lor. Ea îşi ţuguie buzele şi le lovi uşor cu degetul. De fapt, tinere, ai putea rămâne să dormi la noi acasă, dacă vrei. În cazul acesta, dacă plânge copilul, n-o să fii deranjat.

Ieremia se gândi la propunere. Câteodată se simţea ca un intrus. Poate că era o idee bună să îi lase pe Callie şi pe Holden să petreacă momentele acelea singuri. De altfel, casa lui Vivian se găsea la numai o aruncătură de băţ de locuinţa familiei McCleary. Putea să-i facă o vizită lui Tessy dimineaţă.

— Vă mulţumesc pentru invitaţie, doamnelor. Să găsesc felinarul şi-apoi pornim.

12

Un sentiment straniu de déjà vu îl cuprinse pe Ieremia în timp ce mergea în urma Violei, care legăna felinarul, cu Vivian alături, care îl strângea bine de braţ. Mişcarea lină a felinarului dădea naştere unor umbre ciudate, ce creau iluzia unor năluci care dansau printre tufişuri şi copaci.

Se trezi ciulind urechea după soldaţi ori civili ostili în timp ce inima îi bătea cu putere de spaimă. De ce nu se putea gândi că se afla în prezenţa a două doamne drăguţe din Shyler’s Point, Arkansas, nu în satul polonez alături de evrei exilaţi? făcu un efort să îşi îndrepte atenţia la împrejurimi. Luna plină urcase deasupra lor, părând să joace un joc de-a v-aţi ascunselea cu norii subţiri ce lunecau pe cerul nopţii.

Dintr-un pom aflat în apropiere se auzi strigătul unei bufniţe, lansând o întrebare pe o notă gravă şi răspunsul alteia pe o notă de sopranã. Adierea vântului purta cu ea miresmele dulcege ale primelor zile de toamnă. Ieremia trase aer adânc în piept ca să savureze din plin mirosurile plăcute.

Viola se opri şi se întoarse, punându-i pe Ieremia şi pe Vivian într-o fâşie de lumină.

— Ce ziceţi s-o luăm de-a dreptul prin curtea din spate a familiei McCleary? Ne va scurta drumul.

Vivian căscă.

— Bună idee. Eu sunt gata să m-arunc în patul meu.

Viola îşi îndreptă paşii spre partea din spate a casei pastorului, în timp ce traversau curtea, Ieremia îşi aminti cum se întorsese acolo în ziua de spălat rufe. Faţa asudată a lui Tessy şi poala rochiei stropită cu apă îi veniră în minte. Cum putea fi atât de frumoasă chiar şi când era nearanjată?

Amintirile din Polonia se mai şterseră. Cei trei o luară pe după colţul din spate al casei şi Ieremia observă lumina gălbuie dată de flacăra unei lămpi dinapoia perdelei unei

ferestre.

— Careva trebuie să stea treaz.

Vivian ridică uşor din umeri.

— O, sunt convinsă că ea doarme. Lasă lampa aprinsă toată noaptea.

Ieremia se încruntă.

— Ea?

— Tessy. Vivian strânse degetele pe braţul lui Ieremia. De când era mititică, lampa a ars toată noaptea. Vivian coborî vocea, luând un aer misterios. În nopţile în care lumina se stingea, sunetele erau îngrozitoare, strigăte de spaimă teribilă. Femeia scutură din cap. Se teme foarte tare de întuneric.

Inima lui Ieremia era plină de compasiune. Să i se fi întâmplat ceva ce a dus la frica aceea? Mulţi evrei se temeau de întuneric din motive întemeiate. Adesea soldaţii SS veneau să facă prăpăd după stingerea luminilor. Dar de ce se temea Tessy atât de tare? Alt gând îi veni brusc în minte.

— Atunci, cum pot locuitorii oraşului crede că Tessy e cea care îi fură? Dacă se teme de întuneric, cu siguranţă nu iese noaptea să caute lucruri pe care să pună mâna, nu-i aşa?

Vivian îi aruncă o privire scurtă şi încruntă din sprâncene.

— De cele mai multe ori lucrurile au dispărut la lumina zilei, rareori noaptea. Oftă din nou. Şi asta, desigur, îi face pe oameni să o creadă vinovată pe Tessy.

Ieremia se simţea de parcă avea pieptul strâns într-o menghină.

— Credeţi că Tessy e cea care fură?

Viola se întoarse repede, felinarul bălăngănindu-se foarte tare şi făcând umbrele să formeze un dans de război.

— Sigur că nu! Niciuna dintre noi nu crede prostiile astea. Tessy e o fată dulce care n-ar putea niciodată face vreun rău cuiva. Ba mai mult, pe când era mică, ne aducea

buchete de flori de câmp. Ea pufni şi îşi puse mâna pe şoldul rotund bine. Unora din oraş le plăcea să ne arate cu degetul în zeflemea, pe mine şi pe sora mea, pentru că eram nemăritate, dar copila aceea ne aducea flori. Nu-i niciun oscior de răutate în trupuşorul acela şi mănfurii până la cer şi-napoi când aud zvonurile astea superstiţioase cum că ar fi piază rea. O! Viola îşi îndreptă umerii şi ridică bărbia hotărâtă. Nu-mi pomenesc ei mie-n faţă de astfel de bazaconii fără să le audă urechile ce merită, atâta-ţi pot zice!

Ieremia simţi o căldură sufletească faţă de femeia aceea războinică.

— Eşti o domniţă drăguţă, domnişoară Viola.

Viola chicoti, punând o mână cu vene vizibile pe pieptul cu dantelă al rochiei.

— Iar tu eşti un domn adevărat, domnule pastor Hatcher.

Ea se făcu roşie la faţă, apoi se răsuci pe călcâi şi se îndreptă spre căsuţa căptuşită cu şindrile ce se afla în faţă. Ieremia şi Vivian o urmară fără alt cuvânt. La scurt timp, cele două femei sforăiau în paturile lor şi Ieremia stătea întins pe canapeaua din micul salon, cu o învelitoare din petice aruncată peste picioare.

Deşi era sfârşit de oboseală şi tânjea după somn, mintea lui refuza să adoarmă. Stătea întins, cu mâinile sub cap, cu ochii aţintiţi la tavanul din ipsos, în timp ce imaginea dormitorului cu lumina aprinsă a lui Tessy îi venea mereu în minte.

Murmurul încet de glasuri dincolo de fereastra ei o trezise pe Tessy şi o înspăimântase pe moment. Dar o privire aruncată afară îi linişti bătăile năvalnice ale inimii. Nu trebuia să se teamă de Ieremia şi de surorile Myers.

Ei intraseră în casă de câteva minute, dar ea încă mătura cu privirea curtea întunecată, amintindu-şi mersul încet dar neîntrerupt al lui Ieremia. Ce uşurare era să îl vadă umblând. După ce auzise fără să vrea poveştile

doamnei Spencer, se temuse că poate nu mai mergea. Şi, trebuia să recunoască, era mai mult decât o uşurare, era o plăcere să îl vadă.

Lăsă perdeaua să cadă la loc şi se lăsă greu pe marginea patului. Pănuşile de porumb se sfărâmau sub greutate, iar ea se trânti pe spate, iscând un foşnet şi mai puternic. Îşi acoperi ochii cu braţul şi se luptă cu usturimea lacrimilor. El fusese atât de bun cu ea. Sentimentele pentru el erau din adâncul inimii, fără tăgadă. Îşi dorea să fi fost altfel, mai bună, ca să îl poată merita.

Dar dorinţa nu schimba niciodată nimic. Cel mai bine era să plece. Ieremia ar fi mai ferit de rele. Gândul acesta îi strânse stomacul. Poate că dacă răspunsul lui Pete la hotărârea ei ar fi fost mai bun, Tessy îşi putea afla liniştea. Când îi spusese că va merge la Searcy, el se încruntase, aruncându-i privirea aceea superioară pe care ea o ştia bine, şi pufnise.

— Ei bine, sunt surprins. Ai făcut o alegere înţeleaptă.

După aceea, el se întorsese cu faţa la tatăl lor şi începuse să discute despre alte lucruri, de parcă Tessy nu plănuia să îşi dea peste cap întreaga viaţă.

Îşi plimbă privirea prin cameră, studiind, aproape memorând, fiecare detaliu, de la pereţii făcuţi dintr-un lemn cioplit rudimentar pe care erau agăţate tablouri cu animale luate din calendare, până la mobilierul simplu ce aparţinuse bunicii din partea mamei şi terminând cu lampa aprinsă de lângă patul ei.

La internatul din Searcy va fi curent electric. Va trebui să cumpere una din lămpile acelea cu cordon, ce se băgau în priză, pe care să o ţină lângă pat. Nu va mai avea nevoie de petrol. Acest lucru i-ar plăcea. Şi poate că în Searcy umbrele nu vor fi atât de întunecate. Poate nu va mai simţi nevoia să ţină o lumină arzând pe întuneric ca să alunge umbrele…

„Peste cei ce locuiau în ţara umbrei morţii răsare o lumină…”

Cuvintele lui Ol Gordy reveneau în mintea lui Tessy. De unde ştia el cuvintele acestea? Nu părea să fie ale lui. Trebuie să le fi auzit pe undeva. Ori să le fi citit. I-ar plăcea şi ei să afle lumina ce strălucea în tărâmul umbrei morţii.

Îşi închipuia că era destul de puternică ca să îi alunge umbrele pentru totdeauna.

Şopti în camera unde domnea liniştea.

— Vreau să trăiesc fără teamă.

Tessy voia să cunoască foarte multe lucruri. Când Ieremia îi citise din Biblie, pagină după pagină de cuvinte şi expresii, inima ei se umpluse de emoţie, se gândea că în curând va fi în stare să ia Biblia şi să citească singură cuvintele. Simţea că eliberarea ei de teamă se găsea în paginile Cărţii lui Dumnezeu şi voia să o afle cu proprii ochi, să îi dea citire cu glas tare.

Lovi salteaua mânioasă. Voia să înveţe să citească. Ieremia dorea să o înveţe. Va binevoi cineva în Searcy să o înveţe? Se întoarse pe burtă şi îşi îngropă faţa în învelitoarea mototolită, lăsând lacrimile ce se adunau în ochi să spargă zăgazul şi să curgă liber.

„N-aş face decât să iau numai teama cu mine”. Pliurile învelitorii îi înăbuşeau vocea. „N-o să mă lase niciodată în pace…

*

Ieremia se trezi cu puţin înainte de şapte. Stătea întins, ascultând ceasul de pe poliţa şemineului. La ultima bătaie se străduia să îşi pună protezele. Avea muşchii încordaţi, în parte de la dormitul pe pernele tari, dar cel mai mult din pricina căzăturii din urmă cu o zi. Avea vânătăi pe ambele tibii, de sus până jos, dar era recunoscător că nu se rănise grav. Scoase un geamăt uşor, se ridică şi îşi sili coapsele să se mişte.

În casă domnea liniştea, se auzea doar ticăitul ceasului. Un bileţel aflat pe masa din bucătărie arăta că mătuşile

duseseră micul dejun lui Callie şi Holden, iar pe el îl aşteptau biscuiţi şi şuncă în cuptorul sobei. Mâncarea se păstrase caldă. Mâncă în tihnă, bucurându-se de liniştea dimineţii.

Clăti farfuria şi o puse în chiuvetă, lângă farfuriile celelalte, apoi se îndreptă către căsuţa din buşteni, ce se găsea mai jos de casa mătuşilor, nerăbdător să afle veşti de la familia McCleary despre naşterea Evangelinei.

Doamna McCleary răspunse când el bătu în uşă şi îl întâmpină cu un zâmbet întins pe toată faţa.

— Ia uite, bună dimineaţa, domnule pastor! Nu-i aşa că-i minunat că s-a născut fetiţa doctorului şi a lui Callie? Sănătoasă tun şi frumoasă ca un trandafir, după cum se spune.

Ieremia se abţinu să râdă. Cine spunea aşa ceva? Nu cine aruncase o privire sănătoasă ghemotocului plin de cute pe nume Evangelina Rose.

Femeia îşi şterse mâinile de şorţ.

— N-o văd pe Callie să se ridice din pat şi să piardă vremea prin bucătărie. Eu şi Tessy facem o prăjitură cu multă scorţişoară pe care să le-o ducem. Haide şi mănâncă o bucată cu noi.

Se cădea ca el să spună că mătuşile lui Callie se ocupaseră deja de micul dejun pentru el, numai că o mireasmă ademenitoare îl făcu să se răzgândească. În ciuda faptului că tocmai mâncase, stomacul lui părea treaz şi înfometat. O prăjitură cu multă scorţişoară ar fi binevenită. De altfel, Tessy se foia prin dosul camerei, iar părul ei strălucitor îi atrăgea privirea.

Zâmbi şi trecu pragul.

— Vă mulţumesc, doamnă McCleary. Apreciez invitaţia.

Se aşeză la masa unde stătea şi fratele ursuz al lui Tessy. Tânăra îi puse dinainte un triunghi mare, tăiat din prăjitura sfărâmicioasă şi apoi se făcu nevăzută pe culoar. Ieremia dădu gata prăjitura împreună cu doamna McCleary şi Pete. Prăjitura însiropată, cu multă scorţişoară, era

delicioasă, dar lui Ieremia îi venea greu să înghită.

De ce fugise Tessy? Crezuse că fata se lecuise de nevoia de a se ascunde. Cel puţin de el. Privi la bărbatul înalt aşezat de partea cealaltă a mesei. Pentru un om inteligent ca el, Pete McCleary nu era prea vorbăreţ. Pete mânca în tăcere şi ţinea mâna stângă în poală. Deşi doamna McCleary rupea cu degetele bucăţi de prăjitură de mărimea unei îmbucături, Pete folosea o furculiţă ca să taie bucăţelele de prăjitură pe care le ducea la gură.

Folosea des şerveţelul şi sorbea din cafea fără a scoate un sunet. Din motive pe care nu le înţelegea, Ieremia găsi supărătoare manierele impecabile ale bărbatului. Se simţi uşurat când micul dejun luă sfârşit şi fu liber să se scuze.

— Mulţumesc încă o dată, doamnă McCleary. Prăjitura a fost delicioasă. Sunteţi amabilă să îi transmiteţi lui Tessy că trec pe aici până la amiază?

Pete rămase cu cana de cafea sub bărbie.

— De ce?

Ieremia se adresase doamnei McCleary şi nu voia să răspundă întrebării inoportune a lui Pete, dar fusese învăţat să fie politicos.

— Avem împreună o lucrare. Vreau să văd cum merge.

— Nu-mi pot închipui ce fel de lucrare ar avea Tessy cu un pastor. Pete sorbi din cafea. S-ar putea ca Tessy să aibă treabă azi. Îşi face bagajele să vină cu mine la Searcy.

Dacă Ieremia ar fi avut ceva în gură la primirea veştii, pesemne ar fi scuipat conţinutul pe masă, atât de mare îi fu surpriza.

— Vrei să zici că face bagajele dumitale pe care să le iei în Searcy?

Pete se încruntă.

— Nu. Îşi strânge lucrurile ei. Se mută în Searcy şi îşi ia o slujbă la oraş.

Ieremia simţi că se învârte casa cu el. De ce ar face ea aşa ceva după ce se arătase atât de entuziasmată că va învăţa să citească? Ceva nu mirosea deloc bine. Îşi mută

privirea de la faţa impasibilă a lui Pete la expresia rezervată de pe chipul doamnei McCleary. Nu avea să primească răspunsuri de la ei. Va trebui să aştepte până putea să discute cu Tessy. Aceasta dacă ea va dori să îl vadă.

Se îndreptă încet spre uşa din faţă.

— Vă rog să îi transmiteţi mesajul lui Tessy. Sunt sigur că va reuşi să ia o pauză scurtă de la împachetat ca să stea de vorbă cu mine.

Pete ridică iar din umeri, ca şi cum nu era problema lui.

— O să-i spunem. Transmite şi felicitările mele familiei Winters. Să ai o zi bună, pastore.

Felul în care i se arăta uşa îl deranjă pe Ieremia, dar reuşi să schiţeze un zâmbet forţat şi să îşi ia rămas-bun. Odată ajuns afară, în bătaia soarelui strălucitor al dimineţii, îşi îndreptă cârja spre casa familiei Winters.

Doamna McCleary spusese că fetiţa era la fel de frumoasă ca o tufă de trandafiri. Va merge să se convingă cu ochii lui, să vadă cum se schimbase cea mică în ultimele câteva ceasuri şi să facă ce îi stătea în putinţă ca să fie de ajutor proaspeţilor părinţi. Să aibă răbdare şi să aştepte ceasurile amiezii.

Atunci avea să bată din nou la uşa căsuţei familiei McCleary, dar, de data aceasta, nu o va mai lăsa pe Tessy să îşi ia tălpăşiţa. Acum va afla motivul din spatele fugii. Nădăjduia să nu fugă de el.

3

Ieremia nu avea de unde şti cum se întâmplase totul. Puţini locuitori din Shyler’s Point aveau serviciul telefonic în casele lor. Soarele abia părăsise orizontul. Fetiţa avea mai puţin de opt ore de la naştere.

Şi totuşi, întreg oraşul părea să se anime la vestea despre noua membră a familiei Winters. Pe drumul prin comunitatea restrânsă ce ducea la locuinţa familiei Winters, fusese oprit de şapte ori, fiecare persoană lăudând naşterea noului membru.

În timp ce Ieremia urca treptele verandei cu paşi grei, auzi un murmur de voci de femeie şi baritonul obosit al lui Holden. Acesta va fi probabil uşurat la vederea unei feţe de bărbat. Ieremia bătu în uşa cu sită, dar nu îi răspunse nimeni, aşa că intră. Zarva venea din direcţia bucătăriei.

Se îndreptă spre cămăruţa din spatele casei. Aruncă o privire pe hol şi văzu că uşa de la dormitorul lui Callie era închisă. Se abţinu să zâmbească în colţul gurii. Fată deşteaptă, îl lăsase pe Holden să stea cu vizitatorii. Dinspre bucătărie îi ajungeau la urechi comentarii şi răspunsurile lui Holden.

— Acuma, doctore, norocos mai eşti. Primul copil e fată! Va fi de mare ajutor pentru mama ei.

— Da, sunt convins că va…

— Şi ce nume drăguţ. Evangelina. O să-i spuneţi Evi? Sau Vangi? Sau Lina? O, ce mai!, puteţi face atât de multe lucruri cu numele ăsta, nu-i aşa?

— Păi, probabil o să-i spunem simplu…

— Tare-i mititică, aşa-i? Socotesc că aveţi cu ce să o înzdrăveniţi.

Când fratele meu mai mic a venit pe lume, mic şi bolnăvicios, mama i-a dat să mănânce ficat de viţel zdrobit şi smântână. Asta l-a făcut zdravăn. Dar să foloseşti ficat crud. Dacă-l găteşti, scoţi tot fierul din el.

— Să fiu sincer, mă-ndoiesc că…

— Nici gând, fetele n-au nevoie să pună pe ele, Maggie. Fetiţa aceea are să fie pur şi simplu gingaşă, la fel ca mama ei.

— Acum, înclin să fiu de acord cu…

— Şi un copil născut în zi de marţi, plin de noroc…

Ieremia scuturǎ din cap. Nu era de mirare cǎ mama închisese uşa tuturor. În loc sǎ meargǎ la bucǎtǎrie şi sǎ intre sub tirul altor vorbe înţelepte ale doamnelor, el se întoarse cu paşi zgomotoşi pe terasǎ şi se aşezǎ în leagǎn.

O mişcare pe lângǎ poartǎ îi captǎ atenţia. Întoarse privirea şi inima îi crescu. Tessy stǎtea de partea cealaltǎ, cu o farfurie acoperitǎ în mâini.

El zâmbi şi îi fǎcu semn cu mâna.

— Bunǎ dimineaţa! E prǎjitura cu scorţişoarǎ pentru Callie şi Holden? Adu-o.

Dar ea rǎmase de partea cealaltǎ a porţii, fǎrǎ sǎ zâmbeascǎ. Fiorul unei presimţiri îl cuprinse în gheare, amintindu-şi ieşirea ei grǎbitǎ din dimineaţa aceea. Fǎcuse ceva sǎ o supere? Se ridicǎ.

— E totul în regulǎ?

— O sǎ las asta aici. Ea deschise poarta şi puse farfuria pe piatra din faţa gardului. Eşti bun sǎ le spui doctorului şi lui Callie cǎ mama le transmite salutǎrile cele mai calde? Din vreme ce Pete e la noi, n-a avut cum sǎ plece de acasǎ.

Ce sǎ se fi petrecut cu tânǎra surâzǎtoare care îl tachinase cǎ nu mâncase picnicul din pǎdure cu numai o zi înainte? Ce se alesese de entuziasmul de a învǎţa sǎ citeascǎ din Cuvântul Domnului? Ieremia se simţea ca şi cum şi-ar fi pierdut ultimul prieten. Tessy dǎdu sǎ plece, iar pieptul lui tresǎri de spaimǎ.

— Aşteaptǎ!

Ea se opri, tot ferindu-şi privirea de el. Umerii ei pǎreau ţepeni şi corpul încordat. El coborî grǎbit şi tropǎind scǎrile şi merse clǎtinându-se pe cǎrarea din pietre. Dar se opri pe partea lui de gard.

— Te-am supǎrat cu ceva? Dacǎ-i aşa, îmi pare nespus

de rău.

Ea nu răspunse, dar muşchii de pe spate îi tremurau. Plângea?

— A zis fratele tău că-ţi faci bagajul să mergi cu el la Searcy. E adevărat? Pleci?

Ea încuviinţă din cap cu o mişcare scurtă din cap.

— De ce? Este… e din pricina mea?

El îşi ţinu respiraţia. Urmă o pauză îngrozitoare în timp ce corpul ei tremura şi el se ruga în gând.

— Da.

Un singur cuvânt, rostit cu o voce scăzută şi dureros de firavă. Ea îi aruncă o privire plină de durere, duse pumnul la buze, apoi o luă în fugă pe stradă, cu picioarele goale lovind cu putere. Ieremia rămase la poartă, ţinându-se de ţăruşi cu mâini tremurânde, cu lacrimi care îi înţepau nasul, până ce ea o luă pe după magazinul universal şi se făcu nevăzută.

Tessy spera ca mama şi fratele ei să creadă că stătuse la poveşti cu doctorul. Cu toate pregătirile cu bagajele, nu găsise timp să fugă în pădure, dar simţea nevoia să evadeze. Nu putea merge acasă cu lacrimi pe obraji, nu fără să i se pună întrebări la care nu voia să răspundă.

Aşa că fugi în spatele magazinului universal, peste dâmb şi traversă pajiştea mică. Nu încetini paşii până ce nu ajunse departe, în pâlcul de arţari din partea cealaltă. Simţindu-se în siguranţă la adăpostul copacilor, ea căzu în genunchi pe un covor de muşchi şi frunze, se cuprinse de mijloc cu amândouă braţele şi lăsă lacrimile să curgă.

Lacrimi gălăgioase, nemiloase, ce speriau păsările şi le făceau să zburătăcească de pe crengile de deasupra capului, împodobite cu roşu şi auriu.

— Îmi pare rău, tare rău.

Nu ştia cui cerea iertare. Lui Ieremia că se lovise, sieşi că fusese prea slabă să ţină piept fratelui sau lui Dumnezeu că mereu făcea ce nu trebuia? Ieremia o întrebase dacă pleca din pricina lui. Îi spusese adevărul. Pleca din cauza

lui. Dar nu pentru că el greşise cu ceva. El făcuse totul bine. Dar ea era o primejdie pentru el.

Nu putea risca să i se mai întâmple ceva rău. Cu toate acestea, simţea că răspunsul ei îl rănise şi o durea în toată fiinţa să ştie că, în ciuda strădaniilor ei de a-l ocroti, îl făcea nefericit. Dar ce altă alegere avea? Nu putea îngădui ca răul atras de ea să îl mai atingă.

Dacă rămânea, povestea avea să se repete negreşit şi poate că data viitoare va fi mai rău. Oferta fratelui ei de a o duce în Searcy trebuia să fie modul în care Dumnezeu îl ocrotea pe Ieremia. Plânsetul ei în hohote se stinse. Îşi şterse lacrimile de pe obraji, se rezemă de trunchiul gros al arţarului şi închise ochii.

Plecarea era alegerea bună. Pete credea asta, mama şi tata erau de aceeaşi părere. Măcar nu se certaseră. Oraşul nu îi va simţi lipsa. Poate Ieremia îi va duce dorul, dar şi ea lui. Îi va fi dor de prietenia lui. Va regreta şansa de a învăţa. Dar nu putea fi egoistă. Trebuia să îl ţină la adăpost.

Durerea din piept era atât de mare încât o durea când respira. Avea nevoie de alinare. Deodată, o frântură dintr-o predică rostită de tatăl ei, pe când era copilă i se strecură în minte. Şopti, încreţind fruntea în timp ce se concentra.

„Spunea cum să nu te temi căci Dumnezeu este cu tine. El te va ajuta şi te va susţine.

Înălţă fruntea, deschise ochii şi vorbi cerului albastru ce se întrezărea printre ramurile copacilor imenşi.

— Doamne, am nevoie de încurajare în clipa asta. Mă tem că într-un fel o să-i fac rău lui Ieremia. Dă-mi putere, fă ca răul meu să nu-l mai atingă. Ajută-mă, Doamne, te rog…

Stătea şi asculta adierea vântului trecând printre crengi. Două păsări cardinal, un mascul viu colorat şi perechea lui în culori terne, se întoarseră să ciripească o melodie veselă. Zgomote înfundate veneau dinspre pârâu, poate erau castorii care lucrau de zor ori păstrăvii jucăuşi săreau din apă în bătaia soarelui.

Ea se linişti pe măsură ce timpul trecea şi se simţi

pregătită să îşi înfrunte familia, când se ridică şi îşi scutură poala fustei, murmurând.

— Nu ştiu sigur ce o să-i spun lui Pete când ajung acasă. Nu sunt sigură dacă voi pleca ori voi rămâne. Dar, Doamne, am nădejdea că-mi vei da cuvintele potrivite şi tăria de a le da glas. Amin!

Ieremia nu reuşise să deschidă uşa, cu farfuria lui Tessy în mână, aşa că aşteptă pe balansoarul de pe terasă să apară careva şi să ducă prăjitura în casă. Trecură aproape douăzeci de minute până ce Holden ieşi pe terasă, cu fruntea încruntată şi strângând buzele a nemulţumire.

Se trânti pe balansoar lângă Ieremia şi arătă spre prăjitură.

— Ce-i asta?

— Prăjitură cu scorţişoară de la doamna McCleary. Tessy a adus-o.

— N-a vrut să intre să vadă copila?

Ieremia ridică sprâncenele. Din casă se auzea hărmălaie. Holden făcu o grimasă ce trăda supărarea. Tessy nu ar fi fost primită cu bucurie în mijlocul femeilor, aşa că, de ce să rămână?

Holden luă prăjitura.

— Vrei să vii înăuntru?

— Nu, mulţam. E linişte aici.

Holden încuviinţă din cap, oftă şi intră înapoi în casă. Ieremia ciuli urechea la zarva făcută de voci. Una dintre femei recitase o parte dintr-o poezie când vorbise despre copilă, o etichetase pe mica Evangelina ca „plină de daruri” fiindcă se născuse într-o zi de marţi. Dacă îşi amintea corect poezia, copiii născuţi vinerea, adică Tessy, erau iubitori şi generoşi.

Deşi nu credea că astfel de lucruri hotărau personalitatea unui copil, descrierea părea că se potriveşte. Chiar dacă tessy îi spusese că pleca din cauza lui, chiar dacă fugise, bănuia că schimbarea aceasta mai avea un

motiv, care avea de-a face mai mult cu Tessy şi cu oraşul decât cu el.

Pufni. Sau poate că nu făcea decât să încerce să se convingă pe sine. Deşi părea limpede ca ea să vrea să plece din Shyler’s Point, după felul urât în care cei din oraş o trataseră, poate atenţia nedorită din partea lui o făcuse până la urmă să îşi dorească să părăsească neapărat muntele. El nu fusese cinic când era mai tânăr, dar se schimbase în ultimii câţiva ani.

Ieremia, omul care învinsese poliomielita şi învăţase să meargă din nou, care îşi făcuse toţi anii de studiu ca să devină pastor cu acte în regulă, care traversase oceanul în toiul războiului şi care se pusese la dispoziţia unor oameni de o religie cu totul diferită, nu mai exista. Fusese dărâmat de război, purta rănile eşecului de a fi salvat mai mulţi oameni de masacrele lui Hitler şi nu mai avea puterea de a lupta.

De ce să se pregătească pentru încă un eşec? Poate plecarea lui Tessy era spre binele ei. El nu era profesor. Nu era treaba lui să se ofere să o înveţe pe Tessy să citească. Era un lucru sortit eşecului. Ea avea să o ducă mai bine în Searcy, alături de fratele ei, care îi putea găsi un profesor adevărat. Îşi putea face prieteni, oameni care să nu se teamă să petreacă timp cu ea, din pricina unor aiureli superstiţioase. Va fi fericită acolo.

Mutarea în Searcy era lucrul cel mai bun pentru Tessy, şi pentru el. Îşi repeta acest lucru iar şi iar. Dar inima nu îi dădea crezare.

14

După spusele lui Holden, studiul de miercuri seara era un timp plăcut, în care se citea din Biblie, se cânta şi se socializa, aşa că Ieremia puse un scăunel pe podiumul din faţa bisericii.

Se aşează şi deschise Biblia pe genunchi.

— Vă rog să deschideţi Biblia la Matei, capitolul patru.

Tessy stătea la locul ei obişnuit, cu capul plecat, iar Pete era în spatele ei. Ea ţinea în mâini o Biblie, dar mâinile lui Pete erau goale. Să fie el felul acela de om care se încredea în inteligenţa şi puterea lui zi cu zi?

Ieremia îşi dezlipi ochii de la Tessy şi fratele ei.

— Vrea cineva să ne citească primele unsprezece versete?

Se aşternu liniştea. Oamenii schimbară priviri nelămurite.

În cele din urmă, un bărbat îmbrăcat într-o salopetă uzată şi o cămaşă în carouri se ridică din rândul din mijloc şi ridică din umeri nesigur pe el.

— Bănuiesc că pot eu, domnule pastor.

— Îţi mulţumesc. Dă-i drumul.

Bărbatul citi fără întrerupere, cu o voce domoală şi încurcându-se la unele cuvinte, dar până la sfârşit. În clipa când termină, se trânti pe bancă şi oftă greu.

Ieremia zâmbi bărbatului.

— Sunt două lucruri pe care vreau să le subliniez la capitolul acesta. Întâi şi-ntâi, Iisus a fost ispitit. Fiul lui Dumnezeu în formă omenească a fost ispitit de către ispititorul cel mai puternic dintre toţi. La momentul acela, Iisus era flămând şi istovit. Ar fi fost mult mai simplu să cedeze în faţa cerinţelor Satanei, să transforme pietrele în pâine şi să îşi potolească foamea, să cadă pradă ispitei diavolului şi să accepte tot ce îi oferea. Dar ce a făcut Iisus în schimb?

El tăcu, aşteptând un răspuns de la credincioşi. Oamenii

stăteau cu ochii aţintiţi asupra lui de parcă rămăseseră fără cuvinte. După momente de tăcere ce părură nesfârşite, o voce stridentă se auzi din prima bancă.

— El a… s-a împotrivit?

Ieremia întoarse privirea în direcţia aceea, abţinându-se cu greu să strige de bucurie.

— Exact. S-a împotrivit. Şi ce a făcut Satana?

Tessy înghiţi în gol, foarte conştientă că fiecare faţă din încăpere era îndreptată spre ea. El se ruga ca ea să aibă curajul să răspundă.

— A plecat.

Ieremia aprobă din cap.

— Adevărat. Pus în faţa împotrivirii lui Iisus, Satana n-a avut altă alegere decât aceea de a pleca. Iacov 4: 7 ne spune că, dacă ne împotrivim diavolului, el va fugi. Dacă diavolul are un loc în vieţile noastre, degetul acuzator poate fi îndreptat numai într-o singură direcţie.

Întoarse o pagină din Biblie.

— Să trecem peste câteva versete.

Voia să îi ofere lui Tessy o atenţie deosebită, să îşi lase privirea pe faţa ei palidă şi să scoată un zâmbet de la ea. În schimb, îşi îndreptă atenţia spre Biblie şi începu să citească. Ajunse la versetul şaisprezece şi rosti fiecare cuvânt clar.

— „Norodul acesta, care zăcea în întuneric, a văzut o mare lumină; şi peste cei ce zăceau în ţinutul şi în umbra morţii, a răsărit lumina”.

Tessy deschise gura, dar el era hotărât să nu se întoarcă în direcţia ei.

— Am putea înlocui cuvântul „lumină” cu un nume. Ca renume să fie?

De data aceasta, se auziră câteva murmure.

— Iisus.

— Da, Iisus. Ieremia vorbea la fel de mult pentru sine ca pentru oamenii adunaţi în modestul loc de rugăciune. Iisus este Lumina ce străluceşte în orice întuneric, Lumina ce alungă orice umbră. Şi până îl găsim, până legăm o relaţie

personală cu El, pe unde ne poartă paşii?

Urmă o pauză scurtă, apoi acelaşi bărbat care se oferise să citească mai devreme răspunse pe un ton nesigur.

— În umbra morţii?

Ieremia aprobă îndată din cap.

— Adevărat. Fără Iisus, suntem pe drumul spre întunecimea veşnică, despărţiţi de iubirea lui Dumnezeu. Dar cu Iisus, avem lumina ce străpunge orice întuneric, chiar şi întunericul din umbra morţii. În prezenţa Lui avem şansa vieţii veşnice.

Lui Ieremia îi dădură lacrimile şi i se puse un nod în gât. Dorinţa de a vedea lumina dată de prezenţa lui Dumnezeu devenea tot mai arzătoare în sufletul lui rănit. Închise ochii, luptându-se cu amintirile negre care se furişau în mintea lui pe timp de noapte, cu inima bătând cu putere, cu frica dându-i fiori în stomac. „Alungă umbrele astea din sufletul meu, Doamne, Te rog.

Deschise ochii şi clipi să alunge lacrimile.

— Iisus a venit ca să fie lumina ce învinge orice formă a întunericului. Iisus a venit să ne ajute să fim tari în faţa ispitelor lumii. Când umblăm în prezenţa Lui, atunci umblăm cu adevărat în lumină, cu mult deasupra văilor umbrite, care ne umplu de teamă şi de îndoială. El ţinu sus Biblia şi recită iar „Norodul acesta, care zăcea în întuneric, a văzut o mare lumină; şi peste cei ce zăceau în ţinutul şi în umbra morţii, a răsărit lumina”. Cuvintele acestea au fost scrise în Vechiul Testament pentru un grup de oameni care au trăit cu mult timp înainte de venirea lui

Iisus în lume ca om. Ele au fost scrise pentru ca acei oameni să aştepte Lumina. Apoi, în Noul Testament, sunt repetate pentru ca oamenii cărora Iisus le vorbea să ştie că de data aceea Lumina se afla printre ei. Se plecă uşor în faţă, punând o mână pe genunchi în timp ce, cu cealaltă, ţinea sus Biblia lui veche. Cuvintele acestea ni se adresează şi nouă în ziua de azi. Dacă umblaţi fără Iisus, vă aflaţi în umbra morţii. Întindeţi mâna spre El. Întindeţi mâna spre

lumina Lui, lăsaţi-o să se reverse în sufletul vostru şi umblaţi în Lumina lui Dumnezeu.

Tessy asculta cu gândurile de-a valma. El citase versetul ei, cel care îi acaparase gândurile. De unde ştiuse? Deodată, îşi dădu seama şi inima începu să îi bată nestăvilită.

Ieremia rostise cuvintele pe care Dumnezeu le sădise în inima lui. Dumnezeu ştia ce avea ea nevoie să audă. Ieremia se ridică, închise Biblia şi zâmbi călduros credincioşilor. Se întoarse către doctorul Winters care stătea de partea cealaltă a bisericii, în rândul din faţă.

— Condu-ne în cântarea de încheiere, Holden. Îţi propun imnul „Eu vin singur în grădină”.

În jur glasurile se înălţară în cântec, numai Tessy stătea tăcută, cu un nod de emoţie în gât.

El cu mine păşeşte şi-mi spune duios că de-acum al Lui sunt mereu...

Nu era acesta motivul pentru care Tessy evada în munţi? Să umble cu Iisus şi să asculte glasul Lui? îi auzea vocea şi în clipa aceea când melodia cuprindea uşor tot lăcaşul sfânt. Să meargă în Searcy era voinţa lui Pete, poate şi a lui Tessy, doar ca să îl ferească pe Ieremia de rele. Dar nu era voinţa lui Dumnezeu. Şi avea ceva de dus până la capăt în Shyler’s Point. Când ajunseră la ultima strofă, inima i se umplu de pace.

Şi bucuria pe care o împărtăşim când zăbovim aici, *nimeni altul n-a simţit-o vreodată*.

Nu va fi simplu să îi spună lui Pete că se răzgândise. Nu va fi uşor să înfrunte mai departe oraşul şi acuzaţiile oamenilor, dar Dumnezeu îi va da putere. O va întări şi o va duce de la întuneric la lumină.

Credincioşii se ridicară să plece, picioarele în mişcare făcând zgomot pe podeaua din lemn în timp ce se îndreptau spre ieşire. Tessy se ridică la rândul său şi merse mai încet. Pete se aplecă în faţă şi o apucă de braţ.

— Vreau să pornim devreme dimineaţă, aşa că trebuie

să plecăm.

Tessy ridică privirea la el, stăpânindu-şi emoţia.

— Pete, legat de plecarea la Searcy…

Pete se întoarse către Ieremia care venea spre ei pe culoar.

— Ei bine… domnule pastor, ai făcut o treabă bună în seara asta. Cred că tata ar fi mulţumit. Pete îi aruncă un zâmbet cu un aer superior… care o făcea pe Tessy să se cutremure. Desigur, expunerea a fost un pic neconvenţională, dar tot cu rezonanţă.

Ieremia se lăsă tare în cârjă, ca un om apăsat de povară, dar vocea lui emană forţă.

— Mulţumesc. Pentru asta mă rog. Privirea îi lunecă la Tessy, expresia i se îndulci şi deodată inima ei bătu mai repede. Tessy, voiam să-ţi doresc toate cele bune pentru Searcy. Sper… îşi stăpânea şi el emoţiile, lacrimile sclipind în ochii lui albaştri înainte ca el să clipească şi să le ascundă. Am încrederea că vei fi fericită acolo.

— Sunt convins că aşa va fi, departe de oraşul ăsta şi de mitocăniile infernale ale oamenilor. Pete strânse mâna pe braţul lui Tessy. Avem de gând să pornim destul de devreme, aşa că te rog să ne scuzi.

Ieremia păşi în lături, dar privirea nu i se dezlipi de a lui Tessy.

— La revedere!

Oare de ce tonul lui trăda o dorinţă? Tessy îşi dorea să poată scăpa de Pete, să rămână şi să mai stea de vorbă, însă Pete o pornise pe culoarul din mijloc şi pe uşă afară. Cât ura samavolnicia lui.

Ura sporea înăuntrul ei, devenind tot mai puternică în timp ce era obligată să coboare cu paşi grăbiţi treptele de la pridvorul bisericuţei.

Pe la jumătatea drumului din curtea bisericii, ea găsi în sfârşit curajul de a-i vorbi.

— Pete, opreşte-te o clipă.

El mergea mai departe.

— Ce e?

— E vorba despre Searcy. Ea îşi răsuci braţul să scape din mâna lui şi îşi înfipse călcâiele în pământ. Nu cred că mai merg până la urmă.

— Cum?

Acest singur cuvânt sună la fel de rău-prevestitor ca tunetul.

Ea scoase bărbia în faţă.

— Trebuie să rămân aici.

Pete îşi încrucişă braţele. Umbrele serii îi întunecau şi mai mult privirea ameninţătoare.

— Credeam c-am stabilit deja totul.

— Aşa… a fost. Lui Tessy nu îi plăcea sfiala din propriul glas. Înghiţi în sec şi vorbi mai apăsat. Dar am luat hotărârea din motive greşite. Fugeam de spaimă. Dar nu vezi? Dacă îl am pe Dumnezeu de partea mea, nu mai trebuie să fug. Trebuie să rămân în locul ăsta, să-mi înfrunt umbrele şi să-mi găsesc lumina.

Pete o privi ca pe o fiinţă care îşi pierduse minţile.

— Ce tot îndrugi acolo?

Ea bănuia de multă vreme că, deşi Pete fusese crescut în biserică, el nu construise niciodată o relaţie cu Dumnezeu. Răspunsul lui îi răni inima.

— Vorbesc despre a umbla acolo unde Dumnezeu vrea să umblu. Am un motiv să rămân aici, în Shyler’s Point. Bănuiesc că şi motive ca să plec, dar trebuie să fac ce vrea Dumnezeu, nu ce vrei tu. Ea îşi împreună mâinile sub bărbie. Te rog, nu te supăra.

Pete pufni zgomotos.

— Îţi ofer şansa să faci o schimbare, să creşti ca om, iar tu mă refuzi din pricina unei noţiuni ridicole despre umblatul în lumină? Poate nu ţi-ai dat seama că soarele străluceşte şi în Searcy.

Tonul lui plin de sarcasm o ustură pe Tessy ca o palmă. Ea coborî privirea o clipă, rugându-se să prindă curaj.

— Dumnezeu mă vrea aici. Trebuie să rămân.

— Bine. Cuvântul îi ieşi pe gură ca un glonţ din puşcă. Stai aici. Nu contează pentru mine. Sunt convins că viaţa mea va fi mai uşoară dacă n-o să am grija ta. Rămâi aici să putrezeşti. Pentru că asta se va-ntâmpla. După ce mama şi tata vor muri, cine va avea grijă de tine? Oamenii cumsecade din Shyler's Point? Pfui! Ochii lui deveniră tăioşi. Să nu vii atunci fuga la mine, Tessy, pentru că n-o să fiu eu omu' care să te îngrijească.

Se simţi umilită. El credea că avea nevoie de cineva să îi poarte de grijă?

— N-o să fac asta.

— Bun. În cazul ăsta ne-nţelegem.

Se răsuci brusc şi se îndreptă spre casa din lemn, ţinând capul sus. Ea se îndoi de spate sub povara tristeţii. Respingerea lui o durea. Dar făcuse alegerea potrivită. Chiar şi aşa, îngrijorarea îi dădea târcoale. După ce mama şi tatăl ei plecau din lumea aceasta, pe cine va avea? Se îndreptă de spate. Îl va avea pe Dumnezeu. El era Tatăl ei ceresc, prietenul ei, alinarea şi tăria ei.

El îi va fi de ajuns. Înălţă privirea la cerul întunecat şi zâmbi.

— Orice ai în plan, Doamne, sunt gata. Ajută-mă să trec de umbrele astea. Ajută-mă să găsesc lumina Ta.

— Tessy?

Se întoarse brusc, punând o mână pe piept.

— O, Ieremia.

Cuvintele ieşiră pe gură cu un suspin. El se apropie încet.

— N-am vrut să deranjez, dar n-am putut să nu observ că tu şi fratele tău aţi avut un soi de neînţelegere. El tăcu. Eşti bine?

Tessy oftă.

— Eu şi Pete… ei bine, nu ne-nţelegem niciodată, aşa că-s obişnuită.

Ieremia veni mai aproape şi puse mâna pe braţul ei.

— Îmi pare rău. E greu să fii departe de familie.

Ea clipi des să îşi alunge lacrimile.

— Da, este. Chiar şi atunci când sunt cu Pete în aceeaşi cameră, stăm la distanţă. De aceea ar fi trebuit să ştiu că plecarea cu el la Searcy nu era o idee bună. Nu poţi schimba o viaţă trăită la distanţă unul de altul.

Ieremia se încruntă.

— Nu poţi sau nu vrei? Nu ştiu ce a dus la distanţa aceasta dintre voi, dar ştiu că nimic nu e cu neputinţă la cei care cred.

Tessy îl privi mirată.

— Încerci să mă faci să mă mut în Searcy?

Ieremia se trase îndărăt.

— Doamne sfinte, nu. Asta-i o hotărâre pe care trebuie să o iei singură. Ce încerc să spun e că dacă vrei o relaţie cu fratele tău, atunci trebuie să faci un efort. E o alegere. Îl poţi lăsa să plece şi să zici „prea bine, nu-i voi fi aproape niciodată" sau poţi decide „chiar dacă-i departe, voi încerca să păstrez legătura".

Tessy lăsă capul într-o parte, curioasă.

— Şi tu eşti la mare depărtare de familia ta. Ai fost şi mai departe când erai în Europa. Cum aţi păstrat legătura?

Ieremia ridică din umăr a nedumerire.

— Le-am scris scrisori în fiecare săptămână, câteodată părinţilor, alteori fraţilor. Dar am ţinut legătura.

Lui Tessy i se strânse inima. Nu ştia să scrie.

— E cu neputinţă…

Nici măcar nu îşi dădu seama că vorbise cu glas tare până când auzi răspunsul lui Ieremia.

— *Este* posibil, Tessy. Vrei să faci efortul ăsta?

Ea ridică bărbia şi strânse hotărâtă din dinţi.

— Da.

15

După ce Pete se întoarse în Searcy, Tessy se bucură de două săptămâni întregi de liniște. Nimeni nu mai reclamă obiecte dispărute, astfel că o liniște aparentă se așternu peste comunitate.

Deși tot mai simțea în spate ochi bănuitori, nimeni nu scornea speculații răutăcioase. Tatăl ei se simțea mai bine, recăpătându-și puterile zi după zi. Doctorul Winters era de părere că se va pune pe picioare și va fi gata să stea la amvon peste două sau trei săptămâni.

Se bucura că tatăl ei drag se simțea bine. În fiecare zi, ea și Ieremia se întâlneau pentru lecții de citire și de scriere lângă lacul unde castorii își terminaseră barajul și stăteau adesea lungiți la soare și la vedere, sporovăiala lor gălăgioasă întrerupându-i și făcându-l pe Ieremia să râdă.

Momentele acelea erau cele mai bune și mai liniștite pentru studiu și conversație. Ea nu întâlnise niciodată o persoană cu care să vorbească atât de lesne cum vorbea cu Ieremia. Îl considera prietenul ei cel mai bun și prețuia fiecare clipă petrecută în compania lui.

În dimineața aceea însorită de marți, de la mijlocul lui august, inima ei sălta de fericire în timp ce mergea prin iarba deasă. Rucsacul în care avea Biblia, planșa și creioanele îi sărea pe spate. Ardea de nerăbdare să îi arate lui Ieremia ce copiase în seara de dinainte.

— Isaia 41: 10: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare”.

Ea rosti cuvintele cu glas tare, savurând sunetul și senzația fiecărei silabe pe limbă, încântată că le-a putut găsi în Biblia ei, că le citise cu proprii ochi, că le copiase cu mâna ei. Îi creștea inima când își dădea seama cât de multe învățase în perioada scurtă în care Ieremia lucrase cu ea.

Era un profesor bun, dar și ea era o elevă sârguincioasă.

Ieşi de sub copaci şi pătrunse în micul luminiş. Ieremia stătea deja pe piatra bine-cunoscută, cu spatele la ea, cu cămaşa din pânză în carouri peste umeri, cu părul negru ce lucea la soare. Alt sentiment îi umplea sufletul, un sentiment despre care ştia că nu îi era îngăduit, dar care tot o îmboldea nestingherit. În ultimele săptămâni, Ieremia se împlinise şi părea să stea mai drept decât atunci când sosise. Privirea tulburată din ochii lui albaştri şi adânci se mai domolise.

Inima lui Tessy bătea cu speranţa că umbrele din sufletul lui se risipeau una câte una. El se întoarse şi zâmbetul lui fericit o umplu pe Tessy de bucurie.

— Hei, salutare! Credeam că n-ai să mai vii azi.

Tessy făcu câteva salturi pe ultimii câţiva metri şi se aşeză în trifoiul bogat de la poalele pietrei.

— Tata s-a trezit şi s-a apucat de treabă azi-dimineaţă, aşa că am stat şi am povestit cu el. Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi.

El ridică din umeri, respiră adânc, apoi dădu drumul aerului.

— Să aştepţi aici nu-i o problemă. E o privelişte frumoasă şi am avut companie.

El zâmbi şi arătă cu mâna spre un castor singuratic, cocoţat pe vârful digului. Ochii căprui, ca nişte mărgele, ale vietăţii păreau să îl studieze pe Ieremia. Îi zâmbi fericit lui Tessy.

— Mă bucur să aud că tatăl tău s-a ridicat din pat. Trebuie să se simtă mai bine.

— Mult mai bine.

Luând-o prin surprindere, tristeţea o prinse în mrejele ei. Când tatăl ei va putea predica iar, Ieremia va pleca. Nu voia să plece. Shyler’s Point va părea pustiu în lipsa lui. Îşi luă rucsacul din spate, dorind să poată scăpa de tristeţe la fel de uşor şi scormoni înăuntru, căutând hârtia pe care scrisese în seara de dinainte. Îi întinse foaia lui Ieremia cu un gest scurt.

— Şi eu mă descurc mai bine. Uite.

Ieremia desfăcu foaia şi înălţă deodată sprâncenele.

— Tessy! Scrisul tău a progresat mult. Literele au toate spaţiile potrivite, sunt scrise foarte citeţ. Şi ai găsit singură versetele astea?

Ea încuviinţă din cap, simţindu-se mândră.

— Uite ce mai am făcut., vreau să zic, „am mai făcut”. Scoase o hârtie împăturită din rucsac şi i-o dădu.

În timp ce Ieremia arunca o privire asupra ei, Tessy se grăbi să spună.

— E o scrisoare pentru Pete, în care îi povestesc tot ce am învăţat. Ştiu că scrisul meu are greşeli. Eşti bun să le corectezi? O să copiez totul şi trimit cu scrisul corect.

Ieremia îi zâmbi radios pe deasupra scrisorii.

— Sunt foarte puţine greşeli. O să fac bucuros corecţiile, dar trebuie să-ţi spun cât de mândru sunt de tine. Ai progresat în câteva săptămâni cât mulţi oameni în câţiva ani. Eşti una dintre cele mai agere la minte fiinţe pe care le-am întâlnit vreodată.

Tessy făcu o faţă lungă. Ageră la minte? Ea? Lacrimile îi umplură ochii, se revărsară şi curseră pe obraji. El încruntă sprâncenele a îngrijorare.

— Ce ai păţit?

El puse mâna pe umărul ei şi scrisoarea îi căzu în poală. Ea îşi acoperi faţa cu mâinile în timp ce lacrimile spălau durerea de a se simţi proastă şi bună de nimic. Îi venea să îi spună că erau lacrimi de fericire, dar avea vocea gâtuită şi tot ce putea face era să aştepte până se potolea furtuna. Când în cele din urmă îşi descoperi chipul, îl găsi privind-o, iar în ochii lui dragi citi îngrijorarea. Ea îi dărui zâmbetul ei cel mai luminos, în timp ce lacrimile i se uscau pe obraji.

— N-am păţit nimic. Mereu am crezut că sunt prea încuiată ca să-nvăţ. Dar ai zis că-s deşteaptă. La fel cum e Pete. Sunt deşteaptă.

— Fireşte că eşti isteaţă. Tonul lui încrezător o copleşea. Gândeşte-te la cunoştinţele pe care le ai despre viaţa

sălbatică şi plantele din pădure. Numai o persoană ageră la minte ar putea ţine minte toate aceste lucruri. Iar desenele tale sunt o minune. Eşti foarte deşteaptă şi-s mândru de tine.

O năpădiră din nou lacrimile, dar Tessy zâmbi printre ele.

— Mulţumesc. Şi eu sunt mândră de mine.

El se aplecă şi îi dărui o sărutare pe frunte. Gestul păru atât de firesc încât, pentru câteva secunde, ea nu reacţionă. Apoi realitatea lui o ului. Simţi o fierbinţeală urcându-i de la gât până în vârful capului. Locul unde pielea fusese atinsă de buzele lui o ardea de parcă avea un foc pe dinăuntru. Îşi feri iute privirea ca să ascundă plăcerea ce o învăluia.

Obrajii lui Ieremia erau roşii ca focul. Se îndreptă de spate şi se uită iar la castor care acum moţăia fericit. Îşi drese vocea şi îşi şterse broboanele de sudoare de pe frunte.

— Tare cald mai e aici.

Tessy îşi ascunse zâmbetul. El nu o păcălea. Obrajii aceia roşii nu erau de la fierbinţeala soarelui. Sărutul acela însemna ceva pentru el. Ieremia o plăcea. Nu doar ca pe o elevă sau ca pe o membră a congregaţiei. Îi plăcea ca femeie. Chiar dacă trebuia să plece, chiar dacă nu îl va mai revedea vreodată după ce el părăsea Shyler’s Point, ea va păstra în inima ei amintirea acelui sărut pentru totdeauna.

El îşi drese iar glasul, îndeajuns de tare ca să dea deşteptarea castorului adormit şi ridică scrisoarea ei cu mişcări stângace.

— Acum, ia să vedem aici…

El îşi luă un aer de învăţător, cu bărbia înălţată, cu vocea gravă şi serioasă. Dar când ochii li se întâlneau, se întrezărea o dulceaţă în privirea lui ce mai risipea din aerul serios. Lui Tessy îi venea foarte greu să rămână concentrată la formarea literelor, la scrierea corectă şi unde trebuia pus punctul la finalul unui gând. După ce el corectă

toate greşelile, Tessy luă scrisoarea pe care urma să o copieze acasă, în seara aceea.

Ea scoase Biblia şi i-o întinse.

— De unde ar trebui să citim azi, Ieremia?

El râse. Ea se trase îndărăt.

— Ce-i de râs?

El îşi înfrână râsetele.

— Îmi pare rău, dar suna de parcă mă întrebai dacă urma să citim ceva din cartea lui Ieremia.

— Am putea. Tessy ridică uşor din umeri. N-am ajuns încă la asta, dar am găsit-o ca să pot învăţa cum se scrie numele.

Ieremia schiţă un zâmbet.

— Da?

Faţa ei se făcu roşie ca para focului.

— Sau poate Iosua. N-am citit nici de acolo, dar îmi aduc aminte cum citea tata poveşti despre israeliţii care au împărţit pământul între cele doisprezece triburi. Ar putea fi o lectură bună.

Ieremia dădu din cap afirmativ, cu ochii încă scânteind.

— Ai dreptate. Deschide Biblia la Iosua şi hai să vedem cât de mult poţi citi.

Tessy se aşeză cu picioarele încrucişate pe iarbă, făcu un cuib din fustă şi puse Biblia la mijloc. Întorcând cu grijă paginile subţiri, ea găsi primul capitol din Iosua şi începu. Citea încet şi cursiv, oprindu-se din când în când ca să se uite la Ieremia, căutând confirmarea la pronunţia anumitor nume şi locuri, dar deja se bucura nespus pentru fluenţa vorbirii pe care o dobândise.

Ajunse la versetul nouă.

— „Întăreşte-te şi îmbărbătează-te! Nu te înspăimânta şi nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău, este cu tine în tot ce vei face”.

Se muşcă de buza de jos.

— Ieremia, unde te vei duce după ce tata poate iar predica?

El îşi trecu palma în sus şi în jos pe coapsă.

— Să fiu sincer, nu ştiu sigur. Am ajuns să iubesc munţii aceştia. Privirea îi luneca peste vârfurile munţilor din depărtare, o luă de-a lungul Pârâiaşului Noroios şi reveni la chipul ei. Să mă aflu aici a fost o alinare pentru mine. Cu toate astea, ştiu că vremea mea aici se apropie de sfârşit şi trebuie să îmi fac planuri. El îşi puse palma pe piatră şi ridică ochii la cer. Am primit o scrisoare ieri de la pastorul Dmitriev, pastorul Bisericii Baptiste Ruse, unde am slujit înainte să vin aici.

O umbră păru a trece peste ochii lui Ieremia şi Tessy se trezi aplecându-se către el, cu inima plină de compasiune, chiar dacă nu ştia ce anume îl tulbura. El nu zise nimic câteva momente lungi, cu faţa marcată de durere. Tessy îşi ţinu respiraţia, întrebându-se ce experienţe dureroase îşi amintea. Într-un final, el oftă şi îşi puse coatele pe genunchi.

— Pe când eram în Europa, m-am amestecat în ceva ilegal. Din punct de vedere moral era corect, dar legal era greşit.

— N-ai putut face nimic atât de grav. Ea îl luă de mână. N-ai inimă pentru a face rău.

În ochii lui plini de suferinţă se citea recunoştinţa.

— Mulţumesc, dar nu sunt sigur că liderii din Germania vor fi de aceeaşi părere cu tine. Ca să-nţelegi, eu am ajutat evrei.

Şi ce era atât de rău în asta? Ea nu cunoscuse evrei niciodată, însă erau poporul ales al lui Dumnezeu. Ieremia, în calitatea de pastor al Domnului, a fost dispus să ajute poporul ales al lui Dumnezeu.

— Şi?

El o strânse de mână.

— Am ajutat copii evrei să fugă. În timp ce armata germană încerca să îi strângă şi să îi trimită în lagărele de muncă ori la moarte, eu i-am dus pe ascuns la bordul vaselor Crucii Roşii şi i-am trimis în secret în America, unde

locuiesc acum în familii de evrei americane. Am încălcat legea. Pe faţă i se întipări durerea. Şi ce am făcut a fost atât de... neînsemnat. Atât de mulţi oameni care au nevoie de ajutor, atâţia rămaşi în urmă, atâţia morţi din pricină că n-am putut face destul. El se lovi peste proteze şi ochii i se umplură de lacrimi. Picioarele mele slabe nu m-au ţinut. Au trebuit să mă trimită înapoi din pricină că picioarele mele neputincioase nu mă puteau ajuta. Şi oamenii mureau.

Încheie cu o şoaptă gâtuită. Tessy se ridică în genunchi şi îl cuprinse aşa cum ar alina un copil care avea nevoie de consolare, îl ţinu strâns. Umbra lui Ieremia era mai întunecată decât a ei. A lui era o umbră de vinovăţie pe care o purta pe nedrept. Aşa că îl ţinu în braţe, îl mângâie pe spate şi îşi lipi obrazul de al lui. Şi braţele lui se împletiră pe trupul ei, lipindu-se de ea ca şi cum ea îl ţinea întreg.

Deşi ştia că sufletul lui era chinuit, se simţea recunoscătoare pentru şansa de a-i oferi puţina ei mângâiere. Îl putea răsplăti pentru bunătatea pe care i-o arătase. După câteva momente el se retrase. Îşi trecu degetul pe sub nări şi trase din nas. Tessy se aşeză iar pe iarbă, la picioarele lui, dar puse mâna pe genunchiul lui, să îl simtă aproape. El îi acoperi mâna cu a sa, împletindu-şi degetele cu ale ei.

Tessy îl întrebă.

— Scrisoarea aceea, pe care ai primit-o, nu te condamna, nu-i aşa?

El scutură din cap.

— În scrisoare mi se spune ce se petrece cu evreii de la capitularea Germaniei. El îi strânse mâna. Oamenii se-ntorc la casele lor, eliberaţi din lagăre, ca să afle că locuinţele au fost ocupate de alţii sau distruse. Pufni amărât. Ce ciudat, nu-i aşa? Au supravieţuit atrocităţilor războiului numai ca să fie lăsaţi fără un acoperiş deasupra capului. Pastorul Dmitriev mi-a vorbit despre lagăre făcute pentru cazarea evreilor. Se numesc lagăre PD, adică pentru persoane dislocate.

— Persoane dislocate…

Tessy îşi simţea inima plină de compasiune. Cât de des se simţea şi ea dislocată, ca o fiinţă fără loc sub soare. Ieremia făcu o grimasă.

— Gândeşte-te, Tessy. Copii închişi pe timpul războiului fără să li se ofere o educaţie. Acum ei sunt mari, dar n-au posibilitatea să-şi poarte de grijă, nu au competenţe. Ce se va întâmpla cu ei? Pastorul Dmitriev a mers în diferite lagăre, oferindu-şi serviciile ca pastor. Oftă. Mi-ar plăcea să ajut, dar cum?

Biserica n-o să vrea să mă trimită înapoi. Am fost trimis acasă din cauza sănătăţii mele şubrede. Nu vor să rişte să mă îmbolnăvesc a doua oară. Şi n-am bani ca să merg singur.

— Ce ai face acolo?

— Aş predica. I-aş învăţa, zise el zâmbind. Succesul tău ca elevă m-a făcut să mă gândesc că i-aş putea învăţa şi pe alţii, deşi cunoştinţele mele de rusă şi poloneză sunt destul de limitate. Şi, totuşi, cred că trebuie să fie ceva ce aş putea face pentru ei. Oftă din greu. Cât de mult mi-ar plăcea să-i pot ajuta pe oamenii aceia. Poate să îndrept ce n-am putut face ultima dată…

El îi împărtăşise durerea inimii. Nu se simţise niciodată atât de onorată. Îşi dorea să găsească o cale de a-l ajuta să vadă că nu eşuase sau, cumva, să îi dea posibilitatea de a se întoarce ca să îşi poată alina conştiinţa încărcată.

Ea încă nu ştia ce urma să facă, dar avea să se roage. Îl va ruga pe Dumnezeu să o ajute să facă ceva ca să îi uşureze suferinţa lui Ieremia.

— Ieremia, eu…

— Domnule pastor! Unde eşti?

Un copil striga din pădure. Ieremia se ridică cu greu în picioare, iar Tessy îi dădu cârja. Ieremia îşi potrivi cârja sub braţ şi strigă.

— Sunt lângă Pârâiaşul Noroios!

După câteva clipe, micul Jimmy ţâşni dintre copaci şi

alergă gâfâind spre Ieremia. Faţa copilului era roşie, pistruii se vedeau mai tare şi zâmbetul lui era întins până la urechi.

— Domnule pastor, m-a trimis doctoru’ să vă zic. A auzit la radio că Japonia s-a predat! America o aruncat o bombă mare, barosană pe ei ş-au predat armele! Războiu’ e gata!

— Ce?

Inima lui Tessy aproape că nu mai bătu deloc. Băiatul îl cuprinse de mijloc pe Ieremia.

— Frate-miu are să vie acasă! Stai să-l cunoşti, domnule pastor! apoi Jimmy se trase şi se crispă la faţă când o văzu pe Tessy. O, da. Mama ta zice să mergi acasă acuşica. Taică-tu a făcut câţiva paşi.

— Tata? înflăcărarea de la prima veste fu înlocuită de groază. Ce a făcut tata?

— Habar n-am, da mama ta zice numa să te grăbeşti.

16

Ieremia aşteptă alături de doamna McCleary şi de Tessy în timp ce Holden îl examina pe bătrânul pastor în dormitor. Cele două femei stăteau în picioare fără a scoate o vorbă, aproape fără să respire, stând una de o parte şi cealaltă de alta, foarte aproape de el. Fiindcă simpla lui prezenţă lângă cele două femei părea să le dea putere, Ieremia rămase tăcut, rugându-se în gând, în timp ce aşteptau cu toţii.

În clipa în care Holden apăru în uşa deschisă a camerei principale, doamna McCleary se dezlipi de Ieremia şi merse grăbită la doctor.

— Nu înţeleg, doctore. Era pe picioare şi se plimba prin cameră azi-dimineaţă. S-a dus până la toaletă şi s-a întors fără niciun ajutor. Apoi, după masa de prânz, a zis că nu se simţea bine. Ce s-a întâmplat?

Tessy se apropie mai tare de Ieremia, iar el o luă de mână. Tânăra avea degetele reci.

— Este vorba despre o infecţie secundară. Deşi vocea lui Holden era calmă, vârste ce trădau îngrijorarea îi încreţeau fruntea. Acest lucru se întâmplă uneori la pacienţii operaţi, mai cu seamă atunci când fac prea multe, prea devreme. Presupun că Paul a stat în picioare un pic mai mult decât era recomandat în timpul vizitei lui Pete. Trebuie să-nţelegeţi că organismul soţului dumneavoastră a suferit o traumă majoră când s-a rupt apendicele. Vindecarea va dura mai mult.

Tessy tremura. Faţa ei lipsită de culoare îi trăda spaima. Ieremia o strânse de mână ca să o liniştească, dar ea nu reacţionă.

— Dar o să fie bine?

Până să răspundă Holden, Tessy se dezlipi de Ieremia şi ieşi în fugă pe uşă. Ieremia merse după ea. Ieşi din căsuţă şi se luă după sunetul plânsetului. O găsi aplecată deasupra vasului de spălat, plângând de parcă inima stătea să îi sară din piept.

Îl durea inima de mila ei. Merse încet dinapoia ei şi îi puse mâna pe spatele ce fremăta.

— Tessy, tatăl tău e un bărbat puternic şi Holden e un doctor bun. Tatăl tău se va face bine.

Tessy scutură din cap, fluturându-şi părul de culoarea mierii.

— E din pricina mea.

Ieremia se încruntă.

— Ce?

Ea se ridică brusc în picioare şi se duse în partea cealaltă a vasului de spălat. Pe faţa ei albă se întipărise chinul sufletesc.

— Eu i-am făcut asta.

Dacă omul era obosit în urma vizitei lui Pete, cum putea fi vina lui Tessy?

— N-ai avut nimic a face cu agravarea stării lui.

Ea tăgădui din cap, cu bărbia tremurând.

— A fost vina mea. Azi-dimineaţă m-am gândit că o să pleci de îndată ce tata se face bine, dar nu aş fi vrut să pleci încă. Ridică vocea. E din cauza mea, fiindcă n-am vrut să fii nevoit să pleci!

Era cu putinţă să creadă că un simplu gând al ei cauza o boală cuiva? Până în clipa aceea crezuse că Tessy se vedea o piază rea din pricină că ceilalţi o învinuiau pentru întâmplările neplăcute. Dar nimeni nu îndrepta degetul acuzator spre ea în clipa aceea şi tot se vedea vinovată.

În tot acest timp crezuse că oamenii din oraş erau superstiţioşi. Se pare că Tessy nu era doar afectată de ei, ci îi şi credea.

— Tessy, ascultă-mă. Gândurile tale n-au avut nicio legătură cu înrăutăţirea stării de sănătate a tatălui tău.

El ocoli încet vasul, scurtând distanţa dintre ei. Ea stătea cu braţele strânse în jurul mijlocului, legănându-se şi îngânând încet. El crezu că şi lui i se va frânge inima, atât de palpabilă era autoînvinuirea ei.

Se auzi un vacarm de voci care îl făcu pe Ieremia să

privească peste umăr. Un grup format din locuitori ai oraşului: micul Jimmy, urmat de familia Spencer, de Colt Murphy şi de alţi câţiva, se apropiau de ei. În mijlocul învălmăşelii, Ieremia o zări pe Callie, ţinând-o în braţe pe mica Evangelina. Jimmy agita un steguleţ şi cu toţii pălăvrăgeau bucuroşi din câte se vedea, cu feţe radioase.

Grupul intră în curtea casei şi Colt strigă:

— Hei, domnule pastor, mergem cu toţii la poştă să sărbătorim. Vrei să vii cu noi?

Invitaţia nu i se adresa şi lui Tessy. El clătină din cap în timp ce Tessy se întoarse cu spatele şi îşi ascunse bărbia în piept, vrând parcă să se facă nevăzută.

— Mergeţi şi distraţi-vă. O să vin puţin mai încolo.

— Fă cum vrei.

Grupul îşi continuă drumul, sporovăiala veselă auzindu-se tot mai slab, pe măsură ce grupul se depărta. Ieremia se întoarse iar spre Tessy.

— Tessy, te rog ascultă…

Dar ea nu mai era acolo. În timpul acelor câteva secunde în care atenţia lui fusese în altă parte, ea se făcuse nevăzută pe nesimţite. El se învârti prin curte, căutând-o.

— Tessy! Tessy, unde eşti?

Ea însă nu îi răspunse. În cele din urmă, el realiză că fata nu dorea să fie găsită. Oftă. Se întoarse fără a grăbi paşii la căsuţă, ca să înalţe o rugăciune pentru alinare şi putere pentru doamna McCleary şi o rugăminte fierbinte pentru însănătoşirea pastorului. Se rugă şi pentru siguranţa şi pacea sufletească a lui Tessy.

Tessy fugea prin pădure, fără a se gândi la direcţie ori la destinaţie. Lacrimile îi înceţoşau privirea, făcând ca fuga ei fără ţintă să fie o acţiune primejdioasă, dar nu îi păsa. Trebuia să alunge ghinionul cât mai departe de casă cu putinţă. Poate că, dacă se afla departe de tatăl ei, acesta se va întrema.

În minte îi derula filmul dimineţii, în timp ce picioarele ei loveau pământul cu putere. Cântase în drum spre întâlnirea

cu Ieremia. Tatăl se îmbolnăvise după plecarea ei din casă. Să fi chemat cântecul ei vesel spiritele rele? „Cine cântă înainte de şapte, jeleşte până la unsprezece”, zicea mereu bunica ei.

Dar trecuse de ora şapte, îşi aminti ea. Soarele se înălţase mult deasupra orizontului. Momentul trebuie să fi fost unul bun, aşa că poate nu fusese fredonatul de vină. Trebuie să fi fost dorinţa ei arzătoare ca Ieremia să rămână în Shyler’s Point. Gândurile ei rătăcite aruncaseră răul asupra tatălui ei şi făcuseră să se întoarcă boala.

Sentimentul de vinovăţie era aproape insuportabil. O durere ascuţită în coaste îi opri brusc paşii. Căscă gura şi îşi apăsă mâinile pe coaste. Respirând greu, se forţă să meargă încet în cerc până ce respiraţia îi reveni la normal şi durerea slăbi. Durerea fizică dispăru, dar durerea din inimă rămase.

„O, tati, îmi pare atât de rău…” Privind în jur, realiză că era aproape de valea lui Ol Gordy. Trecuseră săptămâni de când îl văzuse pe bătrân, dar nu ştia dacă să îl viziteze sau nu. De cobora, îi va purta ghinion? Singurătatea o durea. Îi dădură din nou lacrimile. Nu voia să fie singură.

„Domnul, Dumnezeul tău este cu tine în tot ce vei face”.

Încruntă fruntea, gândindu-se mai profund la mesaj. Ridică fruntea şi privi pieziş spre cer.

— Eşti aici, Doamne? Nu-mi place să fiu singură. Tu eşti cu mine?

— Sunt aici, dom’şoară.

Ol Gordy aştepta la câţiva metri în faţa ei, ferit întrucâtva de priviri după o ramură de forsiţia ce atârna până jos. Deşi înlăcrimată, ea zâmbi, spatele său îndoit şi barba ţepoasă fiindu-i o privelişte familiară.

— Salutare, Ol Gordy.

— Salutare, domnişoară. De ce vorbeşti cu cerul?

Tessy clătină din cap, păşind timid în faţă.

— Nu vorbeam cu cerul. Vorbeam cu Dumnezeu.

Continuă apoi în graiul celor de pe deal, potrivit cu

vorbirea simplă a lui Ol Gordy. El pufni.

— Nu prea are rost să faci asta, bănui. Are multă treabă în altă parte. Cel puţin, când am nevoie de ceva, pare mereu pe alte meleaguri.

Tonul lui melancolic îi înmuie inima lui Tessy.

— De ce ai nevoie? Te pot ajuta eu?

Bătrânul zâmbi, însă ochii săi obosiţi trădau tristeţea.

— Ah, eşti o fată bună, Tessy McCleary. Ai o inimă mare, la fel ca mama mea. Mereu voia să facă binele şi să-nveselească ziua cuiva. Da, eşti o fată bună, Tessy.

Ea făcu o faţă lungă.

— De-ai şti măcar…

Ol Gordy veni mai aproape şi îi atinse braţul cu mâna lui osoasă.

— De aş şti măcar ce?

Ea plecă fruntea şi ridică umerii, aşa cum face o broască ţestoasă care se ascunde în carapace.

— Este vorba despre tatăl meu. S-a îmbolnăvit iar. Şi e din vina mea.

Faţa sa se întunecă.

— Cin ţ-a spus?

— Nimeni nu mi-a spus. Pur şi simplu ştiu.

— Nu-i adevărat. El îşi scoase în faţă bărbia cu fire scurte într-o atitudine războinică. N-ai stofă de răutate, dom’şoară. Nu-i cu putinţă să fie din vina ta. Tre’ să fie altceva.

— Dar ce? Tessy îşi dorea ca Ol Gordy să aibă dreptate, dar îi venea foarte greu a crede. Se simţea bine azi-dimineaţă, s-a ridicat, s-a plimbat şi a râs, a cerut clătite şi sirop. Apoi, dintr-odată, s-a simţit rău şi a căzut iar la pat. Ea plecă privirea. E din cauza mea, fiindcă m-am gândit prea mult la pastorul cel nou, la Ieremia.

Ol Gordy izbucni în râs. Ea ridică brusc capul.

— Nu-i de râs, Ol Gordy. Tata se simte foarte rău.

Bătrânul scutură din cap şi îi strânse braţul lui Tessy.

— Nu râd de tatăl tău, domniţă. Râd de vorbele tale. Eşti

o tânără cu vino-ncoa', care se gândeşte la un bărbat ce a fermecat-o. Nu-i nimic rău în asta. El tăcu fixând-o pe Tessy cu piele încreţită pe la colţurile ochilor. Ai sentimente puternice pentru omu' ăsta?

Tessy se muşcă de buza de jos. Dar Ol Gordy trebuie să fi citit adevărul în ochii ei, fiindcă zâmbi duios şi o strânse de braţ încă o dată.

— Nimic rău nu iese din sentimente profunde, domniţă. N-ai atras nimic rău asupra tatălui tău.

— Cum poţi fi sigur?

— Doar sunt. El luă mâna de pe braţul lui Tessy şi scutură din cap, iar ochii îi deveniră visători. La fel ca mama, inimă bună, care se simţea răspunzătoare. Nu-i drept... Numa nu-i drept... Ei tre' să plătească.

Tessy se încruntă.

— Ol Gordy?

El tresări şi faţa i se lumină. Îşi mângâie bărbia.

— Să tot fie ceva vreme de când am stat noi doi la poveşti. Hai să coborâm la coliba mea să fac un ceai de mentă. Îmi poţi zice mai multe despre pastoru' ăsta nou.

Tessy îl urmă pe Ol Gordy pe cărarea neumblată ce ducea spre coliba lui. Versanţii abrupţi ai muntelui împiedicau chiar şi razele soarelui din miezul zilei şi Tessy tremura chiar dacă ziua aceea era călduroasă. Ol Gordy se întoarse cu un zâmbet larg când ajunseră jos şi întinse mâna spre uşa colibei.

— Pofteşte de ia loc. Acuşica fierbe apa.

Tessy se aşeză la masa cioplită rudimentar şi se rezemă cu coatele de margine. Îşi puse bărbia în mâini şi se uită la Ol Gordy în timp ce acesta scurma în vatră şi sucea un braţ de fier ce ţinea un ibric deasupra flăcării. El se întoarse, o surprinse privindu-l şi zâmbi.

— Are să fie bine. Taică-tu are să fie în regulă şi oamenii ăia din oraş s-or lămuri că nu eşti aia care le poartă ghinion. N-ai avea durerea asta-n suflet dacă lumea nu punea pecetea asta pe tine. Răsuflă supărat. Pfui! Tot răul vine de

la ei şi de la îngâmfările lor. Niciunu nu merită un fir de păr din capu' tău, în afară poate de bătrânele alea două ce stau în casa din spate de-a ta.

Tessy îndreptă umerii.

— Le cunoşti pe domnişoarele Vivian şi Viola?

Deşi domnişoara Vivian devenise soţie în ultimul timp, Tessy îi spusese „domnişoară" de când era copil, aşa că i se părea ceva firesc.

El răspunse pe un ton răguşit.

— Nu tocmai. El îşi lăsă trupul gârbovit pe scăunelul fără spătar din faţa lui Tessy. M-am întâlnit cu ele de vreo câteva ori în tinereţe. Nişte doamne cumsecade. Aveau şi un frate de treabă. A ajutat-o pe mama o dată, i-a reparat plugu ca să-şi poată pregăti pământu' pentru semănat. N-a cerut nicio plată. Om cumsecade.

Ol Gordy vorbea despre tatăl lui Callie. Era trecut la cele veşnice de multă vreme. Ea lăsă capul într-o parte.

— Ol Gordy, de câtă vreme locuieşti în valea asta?

— De când mă ştiu. M-am născut chiar aici, în coliba asta. El îşi plimbă privirea prin cămăruţă, cu ochii sclipind de mândrie. Nu-i mare lucru, dar e toată numai a mea. Tata a câştigat-o şi mama a lucrat s-o ţină. Bănuiesc c-am să şi mor aici.

— Te rog, nu pomeni de moarte.

Gândul la moarte o întristă pe Tessy. Din vreme ce Ieremia era în mod sigur pe picior de plecare, Ol Gordy era unicul ei prieten.

Bătrânul râse.

— Ah, acum, domnişorică, am prea multe de făcut ca să-mi stea gându la moarte deocamdată. Bănui că-s prea neobrăzat ca să mor. Îngerii vor trebui să se-ncaiere cu mine ca să mă ia de pe lumea asta. De altfel, am nişte socoteli de-ncheiat. Vor plăti…

Privirea pierdută în depărtare se întorsese, făcând-o pe Tessy să simtă cum i se ridică părul de pe ceafă.

— Ce vrei să spui…

Ol Gordy se ridică.

— Îţi aduc ceaiul acum. Frunzele de mentă dau o aromă plăcută dacă-s amestecate cu tătăneasa.

Nu mai avea ce să scoată de la el. Era cel mai nimerit să încheie subiectul. Dar curiozitatea nu îi dădea pace. Despre cine vorbea Ol Gordy când spunea „ei”?

17

Ieremia stătea în căsuţa de lemn a familiei McCleary. Afară, oraşul sărbătorea sfârşitul oficial al războiului cu Japonia. Râsete şi pocnete din oale şi tigăi se tot auziră întreaga zi, în timp ce în căsuţă se purta un alt fel de război. El se ruga împreună cu doamna McCleary, îl ajuta pe Holden să şteargă cu buretele pacientul febril şi le oferea sprijin emoţional soţiei pastorului McCleary şi doctorului.

Şi, în tot acest timp, Ieremia stătea cu urechea ciulită la întoarcerea lui Tessy. Îngrijorarea lui crescu odată cu venirea serii, când se făcu întuneric, iar Tessy încă nu se întorsese. Unde putea fi? Pastorul avusese febră mare toată după-amiaza, dar la scurt timp după cină, temperatura începuse să coboare treptat.

Deşi Holden nu lăsase garda jos, recunoscu că era încântat să vadă schimbarea. În cele din urmă, când secera lunii urcase albă pe cerul întunecat, Holden oftă din greu.

— Cred că se va odihni în noaptea asta. Mergi să dormi şi tu, Anna. Mă voi întoarce dimineaţă devreme să văd cum se simte. Dacă se schimbă ceva, sună clopoţelul. Voi veni în pas alergător.

Holden îi spusese deja lui Ieremia despre clopoţelul de urgenţă ce stătea agăţat în colţul din spate al oficiului poştal. Poşta se găsea doar la mică distanţă de căsuţă, astfel încât nici doamna McCleary şi nici Tessy să nu fie nevoite să se aventureze departe pe întuneric ca să sune clopoţelul de urgenţă, dacă era nevoie.

Dar Tessy era deja afară, în întuneric. Mama avea nevoie de ea. Ce o reţinea? Doamna McCleary îl strânse în braţe pe Holden.

— Vă mulţumesc. Nu ştiu dacă o să pot pune geană pe geană până se face iar bine.

Holden o bătu uşor pe umăr.

— Acum, Anna, nu ţi-ar prinde bine să te îmbolnăveşti şi

tu.

Întinde-te şi trage un pui de somn. Leacul pe care i l-am dat lui

Paul îi va da o stare bună câteva ceasuri. Aşa că du-te să te culci.

Indicaţiile doctorului.

Femeia dădu din cap, cu tristeţe în ochi.

— Voi încerca. Dar cu Paul şi acum cu Tessy... zise ea încruntând fruntea. Cu toţii ştim că lui Tessy nu îi place întunericul. Trebuie să fie foarte supărată dacă stă noaptea pe afară.

Ieremia se uită îngrijorat la Holden. Voia să întrebe dacă Holden credea că se întâmplase ceva cu Tessy, dar nu avea de gând să o împovăreze pe doamna McCleary şi mai mult.

— Ştii că Tessy cunoaşte pădurile ca propria curte. Holden vorbi pe un ton domol, liniştitor. Probabil stă sub un copac, savurând sunetele naturii şi rugându-se pentru tatăl ei. Va veni acasă când e pregătită.

Doamna McCleary suspină.

— Bănuiesc că ai dreptate...

— Mă voi ruga împreună cu Ieremia să se-ntoarcă acasă repede, spuse Holden zâmbind. Iar când o ajunge aici, să-i ţii o predică bună despre cum e să-ţi iei tălpăşiţa în timpul urgenţelor de familie.

Doamna McCleary râse.

— O, da, doctore, îi voi spune ce cred despre asta.

Şi Ieremia dorea să îi spună lui Tessy câte ceva despre dispariţie, data viitoare când avea să o vadă. Nu se cădea să facă oamenii să se îngrijoreze aşa.

Îşi luă rămas-bun alături de Holden de la doamna McCleary şi ieşi din casă în seara ce tocmai se lăsase. Se făcuse mai răcoare, dar aerul se simţea umed. Luminile de la căsuţă se revărsau prin geam, iar din spatele uşilor închise se auzeau sunetele sărbătorii ce continua.

— Se vede că oamenii-s fericiţi să vadă sfârşitul războiului, zise Holden.

Ieremia aprobă din cap.

— Jimmy era foarte emoţionat. Zicea că fratele lui se va întoarce acasă.

— Câteva familii din oraş îşi vor vedea băieţii întorşi de pe front. Sărbătoarea va începe iar, sunt sigur, cu sosirea fiecărui soldat.

Vântul cobora de pe munte, purtând cu el un fuior de frunze. Ieremia era atent la pământ, punând cârja cu grijă.

— Oraşul Shyler's Point a pierdut mulţi tineri în război?

Holden scutură din cap.

— Şapte din cei opt plecaţi la război se vor întoarce acasă. Sunt fericit că eu şi Callie avem fetiţă. Nu-mi pot închipui cum e să-ţi vezi fiul mergând la război. El întoarse privirea la Ieremia. Ai fost aproape de front? Trebuie să fi fost un lucru teribil.

Imagini fulgerătoare îi trecură lui Ieremia prin minte. Se încruntă.

— Ai fost în Oahu când japonezii au bombardat Pearl Harbor, ştii ce groaznic e.

Holden se încruntă.

— Dar lucrurile la care ai fost martor trebuie să fi fost şi mai teribile. Civili atacaţi, femei şi copii neînarmaţi. Asta nu-i o bătălie de la egal la egal, e un masacru.

Ieremia simţi o durere în piept. Îşi dorea să poată şterge amintirile din mintea sa. Îşi dorea să facă ceva, în clipa aceea, pentru a fi de ajutor supravieţuitorilor. Dar ce putea face cu picioarele lui şubrede şi cu bani puţini?

Trecând pe lângă biserică, în depărtare, bărbaţii auziră brusc un pocnet asurzitor, ce semăna cu un foc de puşcă. Lui Ieremia îi îngheţă sângele în vine şi înlemni, cu inima bătând puternic de spaimă.

— Ce-a fost asta?

Holden se opri şi el, cu privirea îndreptată spre stejarul desfrunzit care se înălţa deasupra bisericii. Crengile goale se legănau în adierea nopţii. Se auziră alte pocnete puternice. Holden arătă cu mâna.

— E stejarul uscat. Trebuie să pun nişte oameni să-l taie. În curând un vânt puternic are să-l pună la pământ şi nu vreau să păţească careva ceva. Îl bătu uşor pe Ieremia pe umăr. Dar nu în noaptea asta.

Ieremia oftă greu. Era doar creanga unui copac uscat, nu un foc de armă. Războiul se terminase. Ce bine era să poată păstra lucrurile acelea numai în amintirea lui. Cei doi bărbaţi îşi continuară drumul spre casa familiei Winters şi intrară pe poartă. Pe la jumătatea curţii se auzi un geamăt dinspre culmile aflate dincolo de Shyler's Point.

Lui Ieremia i se zbârli părul pe ceafă. Era doar vântul, dar suna ca un plânset. Semăna cu vaietele de jale ale sufletelor pierdute. Ieremia se înfioră. Întunericul începea să îi fie şi lui urât, la fel ca lui Tessy. Să fie ea undeva pe munte, suferind şi plângând? Sau se refugiase într-un loc sigur şi se ascundea înadins? Alt vaier de suferinţă veni purtat de vânt dinspre munte.

Holden ţinu uşa deschisă. Lumina plăcută a unei lămpi îl îndemna pe Ieremia să se grăbească şi să intre în casă. Ieremia urcă greoi treptele şi se prăbuşi pe balansoar.

— Cred că voi rămâne aici să mă rog din nou pentru familia McCleary, înainte să intru.

Holden rămase locului, cu mâna pe uşă.

— Încearcă să nu-ţi faci griji pentru Tessy, Ieremia. E în lumea ei prin păduri, la fel cum sunt eu în căsuţa şi-n curtea asta. Se va întoarce dimineaţă, cerându-şi iertare că i-a făcut griji mamei sale.

Ieremia zâmbi.

— Ştiu.

Holden intră în casă. Uşa cu sită se închise pocnind când Ieremia închise ochii. Rămase neclintit minute bune, ascultând sunetele nopţii şi ale muntelui. Era încântat de cântecul greierilor, la fel ca de buhăitul discret al bufniţelor, dar vaierul trist al vântului îi strângea inima. Începu să se roage, uneori cerând, alteori lăudând, câteodată punând întrebări.

Încheie zicând: „Tată, oriunde e Tessy în clipa asta, fereşte-o de rău şi adu-o iar acasă. Amin!”

*

Tessy se deşteptă tresărind, pocnetele focului tulburându-i visele neliniştite. Ridică fruntea de pe blatul dur al mesei, mirată să descopere că se afla în coliba lui Ol Gordy. Inima îi bătea puternic de spaimă. Cât să fie ceasul? Coliba era cufundată în întuneric, iar singura fâşie de lumină venea de la micul şemineu cu cărbuni aprinşi şi cu ce mai rămăsese dintr-un butuc ce ardea slab. Lemnul trosnea, trimiţând în aer un mic fuior de scântei. Sări în picioare. Merse la uşa bătută cu şipci, o deschise şi privi afară. Era noapte iar, luna în formă de seceră atârna pe cer în întunericul ca de smoală. Cum de a putut fi atât de nesăbuită încât să se lase furată de somn? Mama trebuia să fie îngrijorată peste măsură. Închise uşa şi aruncă o privire prin coliba strâmtă. Patul de sfoară a lui Ol Gordy era înghesuit într-un colţ, o învelitoare veche acoperea salteaua plină de cocoloaşe, dar bătrânul nu era în el.

Nu era nicăieri. Deschise uşa care scârţâi şi privi afară, în întuneric. Inima îi bătea puternic de spaimă la întunecimea totală ce învăluia coliba. Nu erau umbre, nu era destulă lumină ca să se facă umbră. Vântul vuia, copacii foşneau şi un coiot singuratic urla în depărtare.

Îşi făcu curaj şi strigă.

— Ol Gordy, eşti pe aici?

Vocea îi sună mai piţigăiată decât de obicei, sugrumată de frică. Realiză că nu se va auzi prin sunetele vântului. Dacă Ol Gordy era acolo, probabil dormea dus. Închise uşa la loc, se cuprinse cu braţele de mijloc şi merse la mica vatră. Pe podea, lângă vatra de piatră, zăcea o grămadă de lemne tăiate. Luă două buturugi mici şi le aruncă în foc. Se lăsă pe vine în faţa focului, privind flăcările galbene şi portocalii ce dansau pe lemn.

În încăpere era cald, dar ea tot tremura. Cum putea Ol

Gordy să locuiască de unul singur în coliba aceea mică şi mohorâtă? Deşi ea nu fusese niciodată înconjurată de persoane care să îi ţină de urât, se simţi mai singură acolo ca niciodată.

Se cădea să îl viziteze pe Ol Gordy mai des. Negreşit el se simţea izolat acolo. Gândul îi fugi acasă, la căsuţa părinţilor ei. Oare tatăl ei se simţea mai bine? Reuşise doctorul să îl ajute? Oare ce credea mama despre lipsa ei? Se simţea tot mai vinovată. Nu ar fi trebuit să stea departe atât de mult.

Şi Ieremia trebuie să fie foarte dezamăgit de ea din pricină că fugise. Cu toate astea, în momentul acela, păruse singurul lucru de făcut: să fugă departe şi să ia ghinionul cu ea. Ieremia nu credea că poartă ghinion. Nici Ol Gordy. Dar, atunci, de ce se petreceau lucruri rele? se auzi un pocnet dincolo de uşa colibei. Ea sări în picioare şi se lipi de peretele aspru, ţinându-şi respiraţia. Uşa se deschise încet, scârţâind din balamalele ruginite, şi o siluetă îndoită de spate ce căra un sac intră încet în colibă.

Tessy îi recunoscu părul cărunt şi răsuflă uşurată, scoţând un şuierat.

— Ol Gordy, pe unde ai umblat?

Bătrânul se îndreptă de spate, făcând ochii săi şterşi mari pe sub părul alb şi încurcat. Lăsă sacul să cadă pe podea şi trânti uşa împingând-o cu un gest puternic din mână.

— Dom’şorică, te-ai trezit?

— Da. Tessy se dezlipi de perete. Aruncă o privire la sacul voluminos din pânză. Ce treabă ai avut?

Ol Gordy se scărpină în barbă cu nodurile butucănoase ale degetelor.

— Am fost după ciuperci.

— Dar afară-i întuneric mai negru ca smoala. Şi nici măcar n-ai felinar. Cum le-ai putut găsi?

Un zâmbet misterios apăru pe chipul lui.

— Am metodele mele…

Atunci când Ol Gordy nu dorea să răspundă la o întrebare, aceasta rămânea fără răspuns. Ea se prăbuşi pe un scăunel.

— Chiar m-am speriat să mă trezesc aici singură cuc. Nu-mi vine să cred că m-ai lăsat să dorm. Mama-i probabil moartă de îngrijorare. Ar fi trebuit să mă trimiţi acasă.

Ol Gordy traversă încăperea, trăgând picioarele după el, ridică o pătură şi îndesă sacul în scobitura unui mic beci. Un miros de mucegai şi de umezeală plutea prin încăpere, făcând-o pe Tessy să strâmbe din nas. Sacul bufni la căzătura urmată de un clinchet, iar ea se întrebă ce lovise.

Bătrânul lăsă pătura să cadă la loc, apoi se aşeză la masă. Avea părul ciufulit şi o sclipire ciudată în ochi. Dar zâmbetu-i era liniştit.

— Gânditu-m-am că ai nevoie de un somn zdravăn. N-am vrut să-şi facă nimeni griji din pricina ta. Cum tot umbli hai-hui, am socotit că oamenii au încredere că ştii ce faci.

Tessy puse bărbia în piept, simţindu-se cuprinsă din nou de un val de vinovăţie. Cum să poată oamenii avea încredere în ea, când se dovedise atât de nedemnă de crezare? Mama şi tatăl aveau nevoie de ea iar ea, în loc să rămână să le dea ajutor, o luase la fugă. Ol Gordy se arătase bucuros de companie, iar ea adormise. Ieremia o ocrotise, iar ea se furişase de lângă el când nu era atent. Nu merita încrederea nimănui.

— Domniţă, te pot duce-napoi în oraş acuma, de vrei.

Ea nu putea ieşi pe întunericul acela beznă.

— Nu. Nu înainte de răsăritul soarelui.

Bătrânul încuviinţă dând din cap, apoi tuşi aspru. Oftând din greu, el se ridică în picioare.

— Bun, bănui că nu-i prea târziu. Întinde-te numa, aicea pe patu meu şi eu mă-ntind pe scoarţa de lângă vatră. Pornim în zori.

— Rămân aici la masă. Mergi la tine în pat.

Tessy nu se împăca cu gândul că bătrânul bolnav de artrită va putea pune geană pe geană, întins pe jos, nici

măcar un pic. Dar Ol Gordy îşi flutură mâna osoasă.

— Am dormit şi-n locuri mai rele.

El se puse în faţa vetrei şi se cuibări ca să încapă pe scoarţa veche, făcută din fâşii de cârpe. Îşi duse mâna la gură şi tuşi din nou, gros, chinuitor. Aerul rece al nopţii trebuie să îi fi venit de hac. În cele din urmă, se linişti şi păru că-l ia somnul.

Tessy se duse în pat. Colţul unui alt sac de pânză se iţea de sub colţul învelitorii aruncate peste saltea. Împinse sacul cu piciorul ca să nu se vadă şi se întinse. Sforile zbârnâiră când se întoarse pe o parte şi îşi puse mâinile sub cap. „Dă-le, Doamne, mamei şi tatălui meu un somn liniştit”. Închise ochii şi adormi.

Când Tessy se trezi, în vatră era doar o grămadă de cenuşă rece. Ol Gordy era tot cuibărit pe jos. Ea se ridică cu gesturi amorţite şi se întinse să îşi pună muşchii în mişcare. Merse pe vârfurile picioarelor la geam şi privi afară. Deşi valea era încă învăluită în umbre, cerul se arăta trandafiriu deasupra munţilor.

Ol Gordy sforăia uşor, trupul lui uscăţiv strâns ca semnul întrebării. Ea luă învelitoarea de pe pat şi o puse peste corpul lui nemişcat. El fonfăi, tuşi iar, dar nu se trezi. Ar trebui să îi lase un bilet. Se simţea foarte mândră la gândul că era în stare să scrie un bilet. Dar nu îşi adusese rucsacul şi nu vedea niciun obiect în colibă pe care să scrie. De altfel, el îşi va da seama încotro o luase.

Deschise uşa, înfiorându-se la scârţâitul balamalelor şi păşi în dimineaţa răcoroasă. La mai puţin de două ceasuri, ea călca prin iarba încărcată de rouă din curtea sa. Când intră în casă, mama ridică privirea din locul unde stătea la masa din bucătărie. Uşurarea i se întipări pe faţă. Se ridică şi întinse braţele.

— O, Tessy, draga mea, mulţumesc cerului că eşti teafără.

Tessy fugi în braţele mamei şi se agăţă de ea.

— Sunt bine, mamă. Îmi pare rău c-am stat pe afară

toată noaptea. Am vrut să mă-ntorc, dar am adormit şi…

Mama se trase spre ea şi cuprinse obrajii lui Tessy în mâini.

— Şşşşt, dragă. Trebuie să-ţi spun ceva. E de rău.

18

Ieremia abia încheiase rugăciunea de binecuvântare a mesei când cineva bătu cu putere la uşa din faţă. Deodată Evangelina începu să plângă.

— Deschid eu uşa, zise Holden.

— Eu iau copila, zise Callie în acelaşi timp.

Ieremia se ridică în picioare cu ceva efort şi îl urmă pe Holden. După cum suna bătaia în uşă, cineva avea o problemă grabnică. Spera să nu fie vorba despre pastorul McCleary.

Holden deschise uşa şi Colt Murphy dădu buzna înăuntru. Îşi luă pălăria de pe cap cu un gest scurt şi o ţinu lipită de piept cu mâinile amândouă.

— ’neaţa, doctore.

— Bună dimineaţa, Colt. Ce vânt te aduce atât de devreme? Şeriful în funcţie al oraşului oftă din toţi plămânii.

— Păi, doctore, tocmai verificam să văd ce s-a furat de la casa dumitale.

— Furat?

Holden privi peste umăr la Ieremia. Acesta ridică din umeri semn că nu avea habar, în vreme ce inima începu să îi bată cu putere de nelinişte. Holden se întoarse spre Colt.

— Nu mi-e clar ce vrei să zici.

Colt se lovi cu pălăria peste coapsă.

— Am bătut oraşu în lung şi-n lat în dimineaţa asta, am strâns declaraţii despre mai multe furăciuni ce s-au petrecut pe timpul nopţii.

Callie intră în cameră ţinând-o la piept pe Evangelina.

— În tot oraşul?

Colt pufni.

— E şi ăsta un fel de a sărbători sfârşitu’ războiului, aşa-

i? Băgă mâna în buzunarul de la cămaşă, scoase un carneţel şi se uită la o pagină îngustând ochii. Paişpe case diferite au fost prădate. Şi nu socotesc c-am terminat. Îmi închipui că-s destui care n-au descoperit până acum că le lipseşte ceva. De aceea merg din uşă-n uşă. Aşa că... El îndesă carnetul la loc în buzunar. Dar la voi oameni buni? Lipseşte ceva?

Callie puse copila în mâinile lui Holden şi merse la bucătărie. Inima lui Ieremia bătea cu putere în timp ce o aştepta pe Callie să facă un tur. Pe undeva, spera ca aceasta să descopere ceva lipsă. Tessy nu ar fura de la familia Winters, avea prea mult respect pentru doctor şi soţia lui. Astfel, dacă ceva lipsea din casa lor, acest lucru însemna nevinovăţia lui Tessy.

Callie se întoarse.

— Sinceră să fiu, Colt, nu găsesc nimic lipsă.

Colt dădu din cap.

— Dacă descoperi mai încolo că ţi-a scăpat ceva, dă-mi o veste, ne-am înţeles?

— Voi face asta negreşit.

Colt tăcu un moment, cu o privire bănuitoare în ochi.

— E ceva ciudat la furăciunile astea. Casa voastră, a mătuşilor lui Callie şi a pastorului sunt cam singurele care n-au fost prădate la un moment dat. E clar că face oraşu' să-şi pună întrebări...

El îşi trânti pălăria pe cap şi plecă. Holden se încruntă la Ieremia.

— Doar nu crezi că Tessy a umblat de colo-colo noaptea trecută şi...

— Nu, nu cred.

Ieremia vorbi mai apăsat decât voia. Holden făcu o grimasă.

— N-o acuz, dar chiar a fost plecată şi era foarte supărată. Ar putea fi cu putinţă?

— Absolut deloc. Şi cred c-ar fi mai bine să nu zicem nimic despre plecarea de ieri a lui Tessy pe un ştiu-unde.

Ieremia încleştă pumnii. Fătarnicii care arată cu degetul n-au nevoie de mai multe paie pe focul lor lipsit de temei.

Callie suspină.

— Ieremia, niciunul dintre noi nu vrea să creadă că Tessy e cea care fură, dar până şi tu trebuie să recunoşti că dă de bănuit.

Ieremia scutură din cap.

— Am petrecut mult timp alături de Tessy în ultima vreme. Pe de o parte, ca să o pot urmări, să văd dacă ea e cea care fura lucruri din oraş. N-am văzut niciodată vreun semn că ar fi în stare de un asemenea lucru blamabil.

Holden şi Callie se uitară unul la altul. Ieremia simţea cum i se ridica părul pe ceafă.

— Ce?

Callie bătu uşor spatele bebeluşului.

— Ieremia, de când ai început să petreci timp cu Tessy, nimeni n-a mai acuzat vreun furt. Sunt unii care cred că asta dovedeşte vinovăţia lui Tessy. Cum să poată fura când e cu pastorul? Ieremia se uită mirat la ea.

— Adică strădania mea de a dovedi nevinovăţia ei a ajutat de fapt la dovedirea vinovăţiei?

— Nu după spusele tuturor. Ne-am gândit numai că trebuie să ştii ce spun unii. Holden îi dădu fetiţa lui Callie şi îşi puse mâna pe umărul lui Ieremia. Tu şi Tessy v-aţi împrietenit. Eşti sigur că sentimentele tale pentru ea nu-ţi întunecă judecata? E cu putinţă ca Tessy să fi furat lucrurile ca să se răzbune pe locuitorii oraşului?

Ieremia se depărtă cu paşi mari, simţindu-şi inima bătând în gât. Să fie cu putinţă? Furturile încetaseră când el începuse a petrece zilnic timp alături de Tessy. Nu avea habar unde fusese ea toată noaptea, cum putea să fie sigur că nu ea se furişa prin oraş, luând lucruri ce nu îi aparţineau?

Se apăsă pe tâmple ca să alunge gândul acela. Tessy era blândă şi avea suflet bun. Nu avea gânduri de răzbunare. Dar faptul că pusese la îndoială nevinovăţia ei

chiar şi numai pentru o clipă, îl făcu să îşi dea seama cât de greu îi va fi să convingă tot oraşul.

Scutură din cap.

— N-a făcut asta. Mi-aş pune la bătaie cârja şi protezele pentru asta.

Faţa lui Holden se întunecă.

— Sper să nu se ajungă la asta.

*

Tessy îşi îngropă faţa în mâini, prinsă între uşurarea că tatăl său se odihnise bine pe timpul nopţii şi teama de vizita şerifului înainte de întoarcerea ei. Nu furase nimic, dar cine să o creadă? Mai cu seamă după ce mama recunoscuse că Tessy petrecuse noaptea în altă parte decât acasă.

Mama o conduse pe Tessy la masa din bucătărie şi se aşezară pe scaune alăturate. Ea îi strânse mâinile lui Tessy.

— Te-a văzut vreun om care ar putea spune lui Colt pe unde ai umblat toată noaptea?

Ol Gordy nu voia oameni curioşi prin preajmă. Tessy nu putea spune nimic despre el. Şeriful ar merge la el cu întrebări şi ea şi-ar pierde prietenul. Cu un aer nefericit, ea scutură din cap. Minciuna ustura foarte tare. Cât de mult detesta necinstea. Dar ce altceva putea face?

Mama oftă.

— Ei bine, atunci va trebui numai să sperăm că totul va fi bine. Să sperăm că şeriful descoperă ceva ce îl îndrumă în altă parte. Între timp, mergi de te spală. O să stai pe lângă casă până prind hoţul. Nu putem îngădui oamenilor să te învinovăţească pentru orice altceva.

Fata se simţi cuprinsă de panică.

— Dar nu pot sta încuiată-n căsuţă.

— Am nevoie să mă ajuţi aici cu tatăl tău. Mai poţi scrie o scrisoare fratelui tău. Ai destule lucruri care să te ţină ocupată acasă, până se sfârşeşte povestea asta. Aşa e cel mai bine.

Cineva bătu la uşă. Pe Tessy o cuprinse spaima. Mama deschise şi teama se risipi la vederea lui Ieremia Hatcher, ţinându-şi nelipsita cârjă sub braţul stâng.

— Pot să intru?

Tessy sări în picioare, când mama se dădu la o parte.

— Desigur, domnule pastor. El intră, iar ea stătu lângă uşa deschisă, frângându-şi mâinile. Nu te aşteptam în dimineaţa asta. Mi-am închipuit că doctorul Winters va trece pe aici, dar...

Ea rămase fără cuvinte, uitându-se când la Tessy, când la Ieremia.

— Doctorul va veni în curând, zise Ieremia zâmbindu-i blând lui Tessy. Mă bucur să văd că eşti acasă. M-am rugat să vii teafără şi nevătămată.

— Sunt foarte bine.

Tessy îşi umezi buzele. Se făcuse de râs fugind, dar nu voia să îi ceară scuze de faţă cu mama ei. Ieremia făcu un pas înainte.

— Mi-am făcut griji. Eu...

El se uită la mama care stătea lângă uşă, numai ochi şi urechi.

— Am putea merge puţin afară să vorbim numai noi?

Mama se îndreptă spre ieşire.

— Da, vorbiţi. Dar, Tessy, rămâi în casă. Eu mă duc să văd cum se simte tatăl tău.

Tessy merse cu paşi repezi la fereastră şi deschise obloanele. Trase o gură bună de aer proaspăt. Cum va suporta să stea închisă în căsuţă până ce hoţul era prins? Nu reuşiseră de luni de zile. Îşi dorea să poată fugi în pădure din nou.

Ieremia veni dinapoia ei cu paşi zgomotoşi.

— Trebuie să vorbesc cu tine despre ce s-a întâmplat ieri.

Ea strânse mâinile pe pervaz.

— Despre ce adică?

— Înainte să pleci, ai spus ceva ce m-a tulburat.

Ea prinse între degete o aşchie de lemn.

— Da? Şi ce-am zis?

Un suspin îi trecu pe la ureche.

— Vrei măcar să mă priveşti în ochi?

Tessy puse capul în pământ. Se purta fără noimă. Ridică încet faţa spre el. Soarele ce intra pe fereastră scotea în evidenţă nuanţele de arămiu lucios din părul lui negru. Ochii lui albaştri aveau o nuanţă şi mai intensă, iar gropiţa din obraz mai pronunţată.

Era atât de arătos. Oare de ce îşi bătea capul cu ea? Un bărbat ca el se putea împrieteni cu oricine. De ce să piardă vremea cu o ghinionistă analfabetă?

El zâmbi.

— Îţi mulţumesc.

Inima ei bătu şi mai tare.

— Cu plăcere.

Ea îşi încolăci braţele în jurul trupului, ţinând palmele ascunse ca nu cumva să le întindă spre el. Faţa lui Ieremia era serioasă.

— Tessy, ieri, înainte să fugi de acasă, ai zis că eşti vinovată de boala tatălui tău. Doar nu crezi asta, adevărat?

Tot ţinând braţele strânse pe mijloc, ea ridică din umeri.

— Poate.

— De ce?

— Multă lume aici vede asta. Ei cred astfel de lucruri.

— În 1 Corinteni 3: 19 se spune că înţelepciunea lumii acesteia este nebunie în ochii lui Dumnezeu. Ieremia scoase bărbia în afară. Povestea asta cu piaza rea e o nebunie.

— Am impresia că şi tu ai fost oarecum atins de nebunie.

Tessy se înfioră, surprinsă de propria îndrăzneală. El înălţă deodată sprâncenele.

— Da? Şi-n ce privinţă am fost?

— În aceea că te-ai învinovăţit pentru ce alţii le-au făcut evreilor. Dar, după cum gândesc eu, ai ajutat mai mult

decât cei mai mulţi. Nu e oare un verset, undeva în 2 Corinteni, care spune ceva despre faptul că Dumnezeu mai degrabă se bucură pentru faptele omului decât se mânie pentru ce nu face, câtă vreme omul face tot ce-i stă în putinţă?

Ieremia înghiţi în sec. Îl lăsase fără cuvinte. Iar Tessy savura oarecum plăcerea de a fi găsit cuvintele potrivite. El îşi supse buzele, adâncind gropiţa din obraji mai adâncă. Ochii îi scânteiau şi ei i se părea că el se abţinea să râdă.

— Ai dreptate întru totul, Tessy. Dumnezeu chiar se uită la inimă şi vede motivele oamenilor. Ştie când lucrăm pentru rău ori pentru bine. El se lăsă în faţă o clipă, împletindu-şi privirea cu a ei. Spune-mi drept. Ţi-ai dorit să se-ntâmple ceva rău cu tatăl tău?

Îi dăduseră lacrimile. Ea scutură din cap.

— Ai vrut să se întâmple ceva rău cuiva din oraş?

— N… nu.

— Atunci n-ai nicio vină.

El îi întinse mâna. Ea o prinse. Palma lui caldă, lipită strâns de a ei îi dădu lui Tessy un sentiment plăcut.

— Inima ta e făcută pentru bine, nu pentru rău.

Era rândul ei să rămână fără cuvinte. Faptul că bărbatul acela, pastorul acela bun, pios, om al lui Dumnezeu, îi spunea un asemenea lucru… Fără să îşi dea seama, trupul ei se aplecă spre el. Ieremia îi răspunse cu un pas şovăitor în faţă.

Dar, înainte să se poată îmbrăţişa, o altă voce îi întrerupse.

— Mă bucur să vă văd aici.

19

Tessy îşi trase repede mâna dintr-a lui Ieremia şi o puse pe piept, aţintindu-şi ochii larg deschişi spre omul care se afla dinapoia lui.

Ieremia se întoarse şi îl văzu pe Colt Murphy în uşa deschisă.

— Salutare din nou, domnule Murphy.

— Domnu' pastor, zise Colt făcând semn din cap spre Tessy. Tre' să stau de vorbă cu domnişoara McCleary.

Ieremia făcu stângaci doi paşi în lături, lângă Tessy. Teama emana din corpul ei încordat, iar el simţi că i se strânge inima de compasiune. Nu avea să o abandoneze.

— Presupun că vizita asta-i legată de agitaţia din noaptea trecută?

— Mda. Colt îngustă ochii, privirea devenindu-i de oţel. Şi dacă ea e cea care a pricinuit-o.

— N-am luat nimic.

Degetele lui Tessy se strângeau pe materialul rochiei. Colt merse agale până în mijlocul camerei.

— Bănuiesc că ai să-mi spui unde ai fost noaptea trecută. Mama ta mi-a zis că n-ai fost la tine-n cameră.

Ieremia puse mâna pe spatele tremurând al lui Tessy.

— Spune adevărul, Tessy. Nu poate ieşi nimic rău din a spune adevărul.

Tessy îi aruncă o privire înspăimântată, apoi stătu cu faţa la şerif.

— Am fost pe munte.

— Toată noaptea?

Vocea aspră a lui Colt trăda nerăbdarea. Ea dădu din cap aprobator.

— Astea-s hainele pe care le purtai?

Ea se privi de sus până jos.

— Da, domnule.

Colt o măsură din cap până în picioare.

— Mi se pare că, dacă ai dormit pe munte, s-ar vedea.

Pete de murdărie, poate resturi de frunze uscate ori de iarbă prin păr. Rochia e şifonată, dar asta nu înseamnă că ai dormit pe munte, spune numa, că hainele au fost purtate prea mult. Păru' are nevoie de un pieptene, dar asta e ceva normal dimineaţa. Privirea îi lunecă la papucii scâlciaţi care erau plini de pământ şi fire de iarbă. Şi, totuşi, bănuiesc că papucii tăi trădează multă umblătură.

Tessy se făcu albă la faţă. Ieremia îşi lipi degetele pe umărul ei. Unde să fi fost în noaptea ce trecuse? Ce făcuse? Ea păstra tăcerea, cu bărbia tremurând, dar nu îşi dezlipea privirea de la şerif.

Colt îşi încrucişă braţele.

— Văd că n-ai de gând să-mi fii de ajutor. Dacă nu-mi spui exact unde ai fost, va trebui să…

— Acum, stai puţin. Ieremia păşi în faţă. A văzut cineva, dintre cei care s-au plâns de lipsa anumitor lucruri, cine le-a luat?

Şeriful îi aruncă o privire ameninţătoare.

— Clar că nu. Hoţu a venit pe furiş, în toiul nopţii. Nu stătea nimeni treaz la ora aceea ca să le păzească.

Ieremia vorbi pe un ton paşnic, nedorind să şi-l facă duşman pe omul acela vânjos.

— Nu încerc să-ţi spun cum să-ţi faci treaba, dar se pare că te pripeşti să tragi concluzii. Dar, doar pentru că Tessy n-a fost în camera ei noaptea trecută, nu înseamnă că a umblat pe furiş prin oraş şi a furat lucruri. Zice că a fost pe munte toată noaptea, zise el îndreptându-şi umerii. Şi eu o cred.

Colt pufni mânios.

— Domnule pastor, eşti nou pe aici. Fata asta…

— Nu i s-a oferit prilejul de a se apăra. Nici azi, nici în trecut. Ieremia făcu un gest arătând spre Tessy. Mi-am făcut timp s-ajung să o cunosc şi…

— O, da. Şeriful strâmbă din buze, afişând un aer ştiutor. Mi-a ajuns pe la urechi cum stai cu ochii pe ea, cum o ţii ocupată ca să n-aibă vreme de furat.

Tessy făcu ochii mari şi rămase cu gura căscată. Ieremia se oţărî.

— Acum, stai numai un pic. Eu…

— Şi treaba a mers… pentru o vreme. Colt încrucişă braţele şi îi aruncă săgeţi din ochi. Dar n-ai urmărit-o seara trecută, aşa c-a avut o noapte plină, aşa-i? Şeriful o măsură pe Tessy cu o privire dispreţuitoare din cap până în picioare. Uită-te la ea. Cu părul despletit, cu picioarele pline de noroi, cu cearcăne sub ochi. N-a dormit pe niciun munte, ci a stat trează toată noaptea, umblând de colo-colo, înhăţând tot ce i-a căzut în mâini.

Ieremia scrâşni din dinţi.

— Ai socotit-o deja vinovată pe Tessy fără o urmă de dovadă clară. Ai văzut-o să ia ceva? Ai găsit vreunul din lucrurile lipsă în posesia ei? Nu. Presupui, Colt, în schimb, ar trebui să cauţi hoţul adevărat.

Bărbatul scutură din cap.

— Tu chiar nu vezi, pastore? Atunci, ai să-ţi dai seama cu timpul, la fel ca noi ceilalţi. Îndreptă un deget gros în direcţia lui Tessy. Stai aici, fato. Gata cu umblatu hai-hui. Vreau să stai unde te pot păzi. Ai priceput?

Tessy dădu scurt din cap şi îşi puse bărbia în piept. Şeriful ieşi cu paşi îndesaţi din căsuţă. Ieremia puse mâna pe umărul lui Tessy.

— Tessy, eu…

Ea se trase de parcă atingerea lui o frigea.

— Vorbele lui Colt… Ţi-ai făcut timp ca să mă urmăreşti? Să vezi dacă furam?

Privirea de om trădat din ochii ei îi frângea inima lui Ieremia. Cum să îi explice motivele într-un fel care să nu o facă să sufere? Lacrimile îi umplură ochii, făcându-i să pară imenşi şi luminoşi.

— Credeam că vrei să fii prietenul meu. Am crezut că vrei să mă ajuţi şi-n toată vremea asta…

— Vreau să fiu prietenul tău. El întinse mâna rugător. Vreau să te ajut. Am început să petrec timp cu tine ca să

dovedesc tuturor că nu tu erai cea care fura, dar apoi…

— Adică să-nţeleg că stăteai cu ochii pe mine, aşa cum a zis Colt…

Ieremia răspunse apăsat.

— Nu-i aşa cum zice el. Cum te pot face să-nţelegi?

— Înţeleg. Ea îşi trecu mâna peste ochi, stingând lucirea lacrimilor. Am ştiut de când ai venit că n-o să ţină mult. Ştiam că oraşul te va schimba. Ştiam, aşa că-i în regulă.

— Nu, nu e!

I se simţea mânia în voce, o mânie împotriva comunităţii care sădea seminţele autoînvinuirii în tânăra aceasta cu suflet bun şi împotriva lui însuşi că le udase.

— Nu-i ce crezi. Ascultă-mă, te rog.

Ea se duse către uşă, în ochii ei gri citindu-se neîncrederea.

— Nu te mai pot asculta, Ier… domnule pastor, zise ea cu glas şters, trist. Mama are nevoie s-o ajut cu tata.

Ea se răsuci pe un călcâi şi fugi. Pe moment el vru să alerge după ea, dar buna judecată îi ţinu piept emoţiei. Nu era pregătită să asculte de raţiune. El trebuia să îi îngăduie un timp în care să se liniştească şi să se odihnească. El părăsi fără tragere de inimă căsuţa şi se îndreptă către biserică.

Va merge în locul unde era linişte şi se va ruga. Se depărtă târşâindu-şi picioarele. „Tată ceresc, am dat greş din nou…”

*

Tessy trânti uşa camerei sale şi se aruncă în pat, dând frâu liber durerii ce îi apăsa pieptul ca un pietroi. Avusese încredere în el. Zisese că e prietenul ei şi, în tot timpul acela, nu făcuse decât să o urmărească şi să aştepte ca ea să facă o greşeală pentru ca să dea de ştire celorlalţi.

Lacrimile îi şiroiau pe obraji la amintirea fiecărei conversaţii, al fiecărui moment petrecut alături de Ieremia.

Dulceaţa timpului petrecut împreună era acum fiere pe limba ei. Cum să se uite iar la el, fără să se simtă ca o neroadă?

Se ridică din pat şi îşi şterse lacrimile. Se duse cu paşi hotărâţi la măsuţa de toaletă şi deschise cu un gest scurt sertarul de sus. Rămăsese în Shyler’s Point pentru că Ieremia avea să o înveţe, învăţase mai multe decât voia. Nu mai avea niciun motiv să rămână. Scoase caietul de scris şi creionul şi le azvârli pe măsuţă. Luă o foaie goală de hârtie şi începu a scrie.

Dragă Pete, *de crezi că-mi poţi găsi un loc de muncă în Searcy*, *sunt gata să viu acolo*. *Ştiu că pesămne nu poţi să vi pân’ se termină săptămâna şi asta e-n regulă*. *O să împachetez lucrurile să fie pregătite*. *O grămadă de lucruri au fost furate noaptea trecută* şi *Colt crede că eu le-am luat da’ nu-i adevărat*. *Trebuie să plec departe de locu ăsta înainte să mai dispară ceva*. *Am să te aştept*. *Sora ta*, *Tessy*.

Ea îndoi pagina ca să încapă în plic. Când puse deoparte caietul de scris, privirea i se lumină la vederea planşei de desen, ce era deschisă la zăgazul castorilor. Luă desenul, rememorând cu ochii minţii expresia de mirare şi de încântare de pe chipul lui Ieremia atunci când i-l arătase. Ea trecu un deget tremurând pe sub cuvintele pe care el le scrisese în partea de jos a foii. Îi spusese că era talentată, o numise un dar. Închise ochii, retrăind căldura ce o învăluise la auzul acelor cuvinte.

Dar nu fusese sincer. Îi spunea doar nişte vorbe dulci ca să-l i câştige încrederea. Căldura se transformă în răceală. Prinse colţul foii, gata să smulgă hârtia din caiet şi să o facă bucăţi. Dar se opri. Cu multă atenţie ea desprinse pagina. Şterse scrisul îngrijit al lui Ieremia din josul paginii şi rescrise totul cu propriile litere de tipar. Apoi, ca împinsă de cineva, împături desenul şi îl puse în plic, laolaltă cu scrisoarea pentru Pete.

Sigilă plicul cu lipici şi scrise destinatarul şi adresa. Când

puse plicul pe măsuţa de toaletă, se zări în oglindă. Cât de neîngrijită era. Se spălă pe faţă, îşi pieptănă părul şi îşi schimbă rochia. După aceea, se privi din nou în oglindă. Deşi nu putea şterge urmele lacrimilor din ochii ei roşii, aspectul general era mult îmbunătăţit.

Luă scrisoarea cu un gest repezit. Îi va cere mamei să o conducă până la poştă.

*

Ieremia închise uşile bisericii, luptându-se cu o rafală de vânt ce le împingea spre el cu putere. Odată uşile bine zăvorâte, se prinse bine de balustradă şi coborî treptele. Cu privirea la papucii lui negri, nu realizase că nu era singur decât când ajunse jos şi ridică privirea. Callie îl aştepta la câţiva metri mai încolo, ţinând în braţe o mogâldeaţă învelită într-o pătură.

Vântul zbârlea părul femeii, iar ea îşi aranja şuviţele rebele pe după ureche.

— Bănuiesc că ai simţit nevoia să te rogi, aşa-i?

Deşi nu îi venea, Ieremia râse.

— Veştile circulă repede într-un oraş mic.

Callie ridică din umeri, zâmbind cu şiretenie.

— De cele mai multe ori, toţi ceilalţi ştiu înaintea ta ce faci.

El se apropie şi privi curios la mogâldeaţă. Ochii albaştri ai

Evangelinei îl priveau la rândul lor. Ieremia atinse smocul moale de păr ce îi ajungea până pe frunte.

— Se vede că-ncepe să semene cu…

Callie se uită la el încurcată.

— Ce?

El râse.

— Nu contează, zise oftând. Mă bucur sincer că nu s-a născut vineri, pe treisprezece…

Pe chipul lui Callie apăru o umbră de tristeţe.

— Ieremia, cât o priveşte pe Tessy…

El ridică mâna.

— Nu vreau să discut despre Tessy în clipa asta.

— Eşti sigur? Uneori face bine să împarţi greul cu un prieten. Expresia ei îngrijorată şi tonul binevoitor îl ispiteau pe Ieremia.

S-ar simţi uşurat să împartă povara. Era atât de sleit de puteri. Care era voia lui Dumnezeu pentru Tessy? îşi dorea să ştie.

Callie puse mâna pe braţul lui.

— Două capete sunt mai bune decât unul singur. Hai să ne aşezăm şi să stăm de vorbă, bine?

Merseră la trepte. Callie se aşeză şi o puse pe Evangelina în poală, cu picioarele copilei lipite de burta ei şi cu căpşorul pe genunchii lui Callie. Ieremia se puse mai sus, pe treapta următoare şi întinse picioarele în faţă. Se rezemă pe coate. Vântul venea dinspre munte, purtând miresme sălbatice şi răscolind praful drumului.

Ieremia îşi dorea ca vântul să îi alunge şi gândurile negre. Callie îl privi pe Ieremia stăruitor.

— Ce s-a întâmplat cu Tessy?

— Cred că a renunţat la mine, răspunse Ieremia răsuflând greu. Colt a zis că ştia că eu o „urmăream” şi am simţit schimbarea în aer. Nu cred că mai poate avea încredere-n mine acum. El se încruntă. Şi n-o pot acuza. Cred că i-am părut la fel ca toţi cei din oraş, că şi eu cred că e o piază rea.

Callie asculta fără să scoată un cuvânt.

— Tessy s-a schimbat atât de mult în ultimele săptămâni. M a dus cu gândul la o floare ce se deschide încet la soare. Ştii că ea mi-a citat din Scriptură azi-dimineaţă? El dădu din cap văzînd sprâncenele înălţate ale lui Callie. Mi-a amintit de un fragment din 2 Corinteni despre cum se uită Dumnezeu la intenţiile omului şi le găseşte plăcute când inima-i e sinceră, chiar dacă lucrările eşuează.

— Nu mi-o pot închipui pe Tessy atât de curajoasă, încât

să citeze din Scriptură unui pastor. Dar ce fragment potrivit.

Ieremia puse capul în pământ.

— Apoi Colt a spus vorbele acelea şi am văzut-o cum îşi strânge petalele şi se închide iar în ea, zise el simţind un nod în gât. A fugit şi n-a vrut să mă lase să-i explic.

Callie oftă.

— Pesemne Colt a luat-o prin surprindere. După ce trece spaima, se va gândi la cuvintele din Biblie pe care ţi le-a zis şi îşi va aminti că inima ta a fost sinceră. Tessy te va ierta şi va dori să fiţi iar prieteni.

El scutură din cap.

— N-ai văzut-o. Părea atât de trădată.

Callie vru să vorbească, dar un ţipăt ciudat ce părea a veni din cer o întrerupse. Ea ridică privirea şi Ieremia se răsuci şi el pe locul său, cercetând din priviri împrejurimile, cu un nod în gât. Stejarul uriaş de lângă biserică se legăna în bătaia puternică a vântului. Zgomotul se transformă într-o serie de pocnituri şi trosnituri asurzitoare.

Creanga uriaşă ce se întindea peste acoperişul bisericii se desprinse de trunchi. Împinsă de vântul ce bătea neîncetat, părea a pluti deasupra lor, căzând cu încetinitorul.

— Callie, păzea!

Ieremia se aruncă peste Callie şi copil. Callie ţipă, fetiţa plânse, iar trosnetul crengii nu putu înăbuşi ţipetele lor de spaimă.

20

„O, Doamne, te rog fă să fie Callie şi copila bine…”

Să fi rostit cuvintele ori doar le gândise? Ieremia nu era sigur, dar era o rugăciune fierbinte. Avea picioarele sucite într-o parte şi braţele înfăşurate în jurul lui Callie. Ea stătea nemişcată pe treptele de sub el.

Vântul ce scotea vaiere agita rămurelele din creangă înainte şi înapoi. Fiecare mişcare înfigea rămurele ascuţite în spatele lui Ieremia, dar în pofida durerii, el nu simţea să fie rănit grav.

— Callie? Eşti bine?

El o strânse de braţ, scuturându-l puţin. Ea înălţă puţin capul.

— Cred… cred că da. Sunt numai prinsă.

— Cum e Evangelina?

Copila plângea pe un ton ascuţit, de furie din câte se vedea. Callie râdea şi plângea în hohote în acelaşi timp.

— Cred că are să fie bine.

Ieremia răsuflă uşurat.

— Îţi mulţumesc, Doamne.

Auziră tropăituri de picioare şi glasuri îngrozite.

Cineva strigă.

— Du-te după doctor! Care-i sub pom? Tu eşti, pastore? Ieremia recunoscu vocea gravă a domnului Spencer.

— Da. Şi Callie Winters şi cea mică.

— Sunteţi răniţi?

— Nu cred. Doar că nu ne putem mişca şi copila-i prinsă sub Callie.

— Aduceţi careva nişte funii şi scripeţi. Domnul Spencer trecu la comandă. Trebuie să ridicăm creanga asta de pe ei. S-a dus careva după doctor?

Altă voce cu răsuflarea tăiată răspunse.

— E pe drum. Rezistaţi, domnule pastor şi Callie! Vă scoatem de acolo.

Părea că trecuseră ceasuri de când Ieremia aştepta sub

creangă, încercând să se ţină sus, ca să nu se lase cu toată greutatea pe Callie sau pe copilă. Îl ustura spatele acolo unde crengile îl răniseră prin cămaşa ruptă şi muşchii îl dureau.

Dar rezistă, când rugându-se, când vorbind încet cu Callie. Evangelina plângea în continuare, un plânset slab, cu sughiţuri, o muzică plăcută pentru urechile lui Ieremia. Într-un sfârşit, creanga grea fu ridicată şi oamenii începură să strige de bucurie. Ieremia se rostogoli de lângă Callie şi se prăbuşi, cu muşchii fremătând, pe treptele bisericii. Holden o luă în braţe pe Evangelina şi o ajută pe Callie să se ridice în picioare.

Callie îşi lipi faţa de gâtul lui Holden şi îl ţinu strâns. Frumuseţea îmbrăţişării lor îl făcu pe Ieremia să simtă un dor arzător în piept. Apoi ea se desprinse din braţele soţului.

— Sunt bine. Doar nişte vânătăi. Vezi cum e Ieremia. A fost scutul Evangelinei şi al meu, aşa că el a suportat toată greutatea crengii.

Holden o sărută pe frunte, sărută şi copila pe care o puse în braţele mamei. Se puse în genunchi lângă Ieremia.

— Ei bine, pastore, ia să te vedem.

Dar, înainte ca Holden să poată începe examinarea, se iscă un tărăboi.

— Uitaţi din pricina cui sunt toate astea! Din cauza ta, Tessy McCleary!

Tessy şi doamna McCleary stăteau la marginea grupului. Tessy ţinea mâinile încleştate pe piept. Ochii ei gri erau larg deschişi şi faţa doamnei McCleary era albă ca varul şi colorată ici-colo în pete roşii.

Ieremia făcu efortul de a se ridica în picioare.

— N-o puteţi învinovăţi pe Tessy pentru asta. Holden mi-a zis că pomu a fost lovit de fulger cu luni în urmă. Creanga era uscată. Era doar o problemă de timp până să cadă.

Vorbitorul mergea spre Tessy, cu oamenii pe urma lui, toţi având pe chip un aer acuzator.

— Nu te amesteca, domnule pastor. Nu eşti pe aici de prea multă vreme ca să cunoşti cu ce se-ndeletniceşte fata asta. A venit pe lume într-o vineri, pe treişpe, şi necazurile s-au ţinut după ea toată viaţa.

Pieptul lui Tessy tresălta de la respiraţia întretăiată de spaimă. Ieremia crezu că i se frânge inima văzând-o atât de înspăimântată.

— Eu... eu n-am vrut nimic.

— Nu vrei niciodată nimic, sări alt bărbat, dar asta nu schimbă nimic. Oamenii au fost răniţi. Şi acoperişu bisericii a fost distrus!

Ieremia simţi că i se strânge inima. O parte din acoperiş dispăruse. Creanga trebuie să se fi izbit de colţul acoperişului înainte să cadă peste el şi Callie. Se cutremură, gândindu-se cât de grav puteau fi răniţi dacă s-ar fi întâmplat să cadă direct pe ei. El le făcu semn.

— Priviţi. Dacă...

— Tessy McCleary, asta nu se întâmpla dacă nu te plimbai şi cochetai cu pastorul!

Lui Ieremia îi vâjâia sângele în urechi.

— Ajunge!

— Nu tăgădui, pastore. Bărbatul se răsuci iute spre el, cu faţa schimonosită de furie. V-am văzut pe amândoi când ieşeaţi din pădure, amândoi zâmbăreţi şi cu feţe fericite. Asta-i flirt după mine.

— N-a fost nici vorbă de flirt!

Ieremia îşi dorea să poată sări în picioare şi să înfrunte bărbatul faţă-n faţă.

— Dacă vrei să dai vina pe ceva, dă vina pe vânt!

Un vânt puternic veni dinspre munte, ciufulind părul oamenilor, înfoind fustele şi poalele hainelor de vreme rea şi purtând pe sus fragmente de frunze şi mireasma primelor zile de toamnă.

Un alt bărbat ieşi din mulţime.

— Ştim c-a fost un vânt... unul de vreme rea adus pe capu’ nostru de Tessy asta. Ia uitaţi-vă la acoperiş! Nu

trebuie altă dovadă.

Tessy strigă cu toate puterile.

— Îmi pare rău! N-am vrut să se-ntâmple asta! Privirea ochilor ei înlăcrimaţi ajunse la Ieremia. Amărăciunea din ochii ei străpunse sufletul lui. Îmi pare atât de rău…

Apoi ea o luă la fugă pe drum în sus, către casa ei, şi mama o urmă. Holden se întoarse către mulţime cu o faţă foarte supărată.

— Iar voi, bărbaţilor, apucaţi-vă şi tăiaţi creanga aceea. Poate că truda trupească o să vă mai liniştească nervii. Grija noastră în clipa asta ar trebui să fie aceea de a ne asigura că pastorul şi familia mea sunt nevătămaţi şi de a repara acoperişul înainte ca vremea să deterioreze interiorul bisericii. N-ajută la nimic să pierdeţi vremea încercând să daţi vina pe cineva pentru cele întâmplate.

Bărbaţii se adunară fără să se apuce de nimic, bombănind între ei pe voci scăzute.

Holden strigă.

— Ce aşteptaţi? Aveţi fierăstraie şi o creangă zdravănă. Folosiţi lemnul acela pentru şindrile noi!

Bărbatul care îi acuzase pe Tessy şi pe Ieremia de cochetării se întoarse cu o privire mânioasă către Holden.

— Am eu grijă să se repare acoperişu, doctore. Dar ai şi dumneata grijă ca omu’ acela să nu-ncerce să se mai suie la amvon, îndreptă un deget acuzator în direcţia lui Ieremia. Oricine umblă cu cei de teapa lui Tessy McCleary nu-i vrednic să spună cuvântului Dumnezeu.

Ieremia stătea întins pe masa de consultaţie în timp ce Holden se ocupa de înţepăturile adânci de pe spatele lui. Nu ştia ce anume îl ustura mai tare, dezinfectantul sau amintirea vorbelor aruncate de bărbatul din curtea bisericii. El nu era vrednic să dea glas cuvântului Domnului? câţi alţii din sânul comunităţii erau de aceeaşi părere, dar nu spuneau nimic? Cum mai putea umbla pe străzile din Shyler’s Point fără a se întreba cine şuşotea pe la spatele lui?

— Am isprăvit. Holden puse mâna pe umărul lui Ieremia. Încearcă să nu te mai gândeşti la vorbele lui Ted Maness. Omu e cunoscut că e iute la mânie şi cu toţii s-au aprins de la toată agitaţia. Lucrurile se vor linişti.

— Şi pentru Tessy?

— Asta-i altă poveste.

Ieremia se ridică în picioare şi stătu faţă în faţă cu Holden.

— În ce fel e altă poveste? Oraşul i-a pus pecetea de piază rea. Acum oraşu m-a pecetluit ca fiind un om nedemn de a predica. Ambele acuzaţii sunt neîntemeiate şi nedrepte.

Accentul de sudist se auzea în vocea lui care tremura de indignare îndreptăţită. Holden făcu o grimasă.

— Oamenii au fost înnebuniţi. Să nu socoteşti că toată lumea din oraş e de aceeaşi părere cu Ted.

— N-a vorbit nimeni în apărarea mea, zise Ieremia strângând pumnii. La fel cum n-a vorbit nimeni vreodată în favoarea lui Tessy.

Callie intră în cameră. Avea fruntea încreţită de grijă, dar el era prea mânios ca să îşi mai domolească tonul.

— A sosit vremea să fie cineva care să le ţină piept şi să le zică oamenilor ăstora că ce fac e *greşit*. Din vreme ce niciun om care trăieşte aici n-are curajul, atunci un străin va trebui să facă asta.

Callie se muşcă de buză.

— Ieremia, am vorbit despre asta.

El trase aer adânc în piept, în încercarea de a-şi linişti nervii.

— Ştiu, dar nu pot tăcea. El puse bărbia în piept, amintirile năvălind în mintea lui. Pe când eram în Europa, mă ascundeam şi ajutam evreii în secret. Prea mulţi au fost lăsaţi în urmă, prea mulţi au murit din pricină că a trebuit să păstrez secretul.

Întâlni privirile foarte serioase ale lui Callie şi Holden.

— Nu pot să nu mă gândesc, ce s-ar fi întâmplat dacă

nu-mi făceam munca la adăpostul întunericului? Ce ar fi fost dacă eram destul de curajos ca să umblu prin oraş, în plină zi, denunţând pe faţă modul în care evreii erau trataţi? Oare ar fi existat oameni care să mi se alăture? Ar fi ajutat şi alţii? Puteau fi salvaţi mai mulţi? El dădu mâinile în lături. Nu voi şti niciodată, fiindcă n-am avut curajul să fac asta.

Lăsă mâinile în poală şi trase o gură de aer.

— N-am de gând să mă mai ascund prin întuneric. Mă voi ridica şi voi spune că ce se-ntâmplă aici e greşit şi trebuie să înceteze. E prea târziu să mai ajut evreii din Europa, dar nu-i prea târziu s-o ajut pe Tessy. Merită la fel de puţin felul în care e tratată de către cei din oraş, precum evreii prigoana lui Hitler. Povestea asta nu mai poate continua.

Callie şi Holden păstrară tăcerea secunde bune. Apoi Callie încuviinţă din cap.

— Eu voi fi alături de tine, trebuia să fac asta mai demult. Am tot sperat... Ochii i se umplură de lacrimi. Dar să păstrez tăcerea a însemnat să fiu la fel de vinovată ca cei care au vorbit împotriva lui Tessy.

Holden puse mâna pe umărul lui Ieremia.

— Şi eu sunt de partea ta.

Ieremia se simţi plin de recunoştinţă. Dacă cei din oraş răspundeau cu împotrivire, acest lucru nu avea să îl afecteze. Era pe picior de plecare. Dar Callie şi Holden ar rămâne în locul acela, înfruntând un posibil blam. Erau mai curajoşi decât el.

— Vă mulţumesc. Coborî de pe masă şi îşi potrivi cârja. Acum, dacă vreţi să mă scuzaţi, am de pregătit un cuvânt de învăţătură.

*

Tessy privi lung la planşa de desen ce stătea deschisă pe măsuţa de toaletă. Să fi ajuns scrisoarea şi desenul ei la

Pete? Cât să dureze până venea după ea? O săptămână? Poate două? Putea rezista atât de mult închisă în casă? Nu voia să plece de acolo. Colt îi ceruse să nu facă asta, dar nu putea risca să dea faţă cu Ieremia. Era prea dureros…

Se cuibări pe pat şi luă Biblia de pe noptieră unde îi era locul. O puse în poală şi o deschise la întâmplare. Ochii îi căzură pe un verset subliniat din Psalmul 119.

„Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele şi o lumină pe cărarea mea…” Ca de fiecare dată, îi crescu inima de fericire pentru cunoştinţele proaspăt dobândite. Merse înapoi cu câteva versete şi citi „Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea…”

Închise ochii. „O, îţi mulţumesc, Doamne, că pot citi singură cuvintele. Iubesc *sincer* legea asta… Imaginea lui Ieremia şezând pe piatră, lângă Pârâiaşul Noroios, cu o Biblie deschisă pe genunchi, apăru pe retina ochilor ei închişi. Ea vru să alunge amintirea, dar aceasta rămase: faţa lui blândă, luminată de zâmbet, ochii lui albaştri sclipind de încântare, părul lui negru lucind la soare. Cu câtă bunăvoinţă o acceptase, îi întinsese o mână, o învăţase. Apoi, o trădase.

Simţi junghiul durerii.

— De ce, Doamne? Tessy se îndoi de spate deasupra Bibliei. De ce a făcut asta? Am avut încredere-n el. Îl credeam prietenul meu. Credeam că vrea să mă ajute. Dar, în toată vremea asta… îşi şterse lacrimile cu un gest nervos. Vreau să cred ce a zis, că m-a văzut ca pe un dar, nu ca pe o piază rea fără minte, cum mă cred toţi ceilalţi. Dar e atât de greu.

Deschise ochii şi căută iar versetul în Psalmi. Citi mai departe, urmărind cu degetul. Când ajunse la versetul 101, simţi o strângere de inimă.

— Doamne, am încercat să stau departe de căile răului. Cum de ceilalţi nu pot vedea? Nedreptatea o durea nespus, făcând-o să verse noi lacrimi. De ce mă învinuiesc pentru lucruri pe care nu le-am făcut?

Gândurile îi zburau la conversaţia avută cu Ieremia despre lucrarea secretă pe care el o avuse în Polonia şi în Rusia. La fel şi conducătorii germani îi acuzau pe evrei pentru lucruri pe care nici ei nu le săvârşiseră şi îi trataseră într-un mod nedrept.

— Unii oameni pur şi simplu n-au inimă pentru dreptate…

De ce erau unii atât de înverşunaţi să facă răul în vreme ce alţii făceau binele? Locuitori ai oraşului se perindau prin mintea ei, oameni care o respinseseră, o porecliseră, o dăduseră la o parte… Câţiva îi arătaseră bunătate: Ol Gordy, Viola şi Vivian, doctorul şi Callie. Şi pastorul. Îi venea greu să îl pună şi pe Ieremia pe listă, durerea din pricina duplicităţii lui era încă vie. Dar tot nu putea să îl lase deoparte. Îi deschisese inima pentru prietenie şi mintea pentru învăţătură.

— Dar m-a şi făcut să sufăr tare…

Suspină şi căută alinarea în Biblie.

„Nu mă depărtez de legile Tale, căci Tu mă înveţi”. Se opri din citit, ridicând brusc capul, un gând îi veni în minte. „Tu mă înveţi… *Tu* mă înveţi…” înţelegerea era o revelaţie. Tessy puse Biblia pe cuvertură, căzu în genunchi lângă pat şi împreună mâinile deasupra Bibliei deschise.

— Iartă-mă, Doamne. În toată vremea asta am vrut să mă-ncred în Ieremia ca să mă înveţe. Dar Tu l-ai adus aici, Tu l-ai lăsat să-mi întindă o mână, Tu mi-ai luminat mintea şi inima ca să-nvăţ ce înseamnă literele legate între ele. Tu m-ai ajutat să am încredere-n el. Trebuie să fi fost Tu acela. N-am mai avut încredere-n nimeni, în afară de Ol Gordy. Îşi puse fruntea în mâinile împreunate. Nu pricep de ce mi-a trădat încrederea, dar îţi mulţumesc că l-ai trimis aici, că m-ai ajutat să citesc şi astfel să găsesc mai multă lumină în paginile Cuvântului Tău. Indiferent ce fac alţi oameni, eu voi continua să-nvăţ, Doamne, voi învăţa mai departe, chiar şi când voi fi în Searcy. Şi totdeauna o să urmez calea Ta. Arată-mi lumina Ta, Doamne, ca să ştiu pe unde să umblu.

Imaginea lui Ieremia îi reveni în minte. Tessy înghiţi cu greu nodul din gât, alungând tristeţea ce ameninţa să o copleşească.

— Şi, Doamne, luminează-l şi pe Ieremia, ajută-l să îşi găsească drumul de întoarcere în Europa. Inima lui e acolo, alături de oamenii din lagărele acelea. Tu i-ai dat inima asta bună, Doamne. Nu-i drept să se simtă atât de neputincios şi nevrednic. Îngăduie-i să se întoarcă, Doamne. Tu îi poţi pregăti calea. Se simţi cuprinsă de pace. Şi, Doamne, ajută-mă să-mi fac prieteni noi. Nu mă lăsa să mă izolez din nou. Acum că ştiu ce-nseamnă să ai un prieten, vreau să am iarăşi prieteni. Îndreaptă-mi paşii spre o prietenie cu oameni în care să pot avea încredere, Te rog. Amin!

Când se ridică, Ol Gordy îi veni în gând. Era un prieten care nu o trădase niciodată. Ea era singura lui prietenă şi avea să plece în curând. Se simţi vinovată. Nu putea pleca fără să îşi ia rămas-bun de la el. Ol Gordy o încurajase să coboare de pe muntele acela, să meargă acolo unde oamenii se vor purta frumos cu ea. Va fi mândru de ea că în sfârşit aflase curajul de a pleca.

La prima oră a dimineţii va porni spre coliba lui şi va petrece ziua alături de el, vor face un picnic lângă pârâul învolburat şi îşi vor lua rămas-bun. Privirea îi căzu iar pe planşa de desen. Îi va da desenul cu saxifraga mov, devreme ce îi plăcea atât de mult. Un rămas-bun potrivit pentru Ol Gordy şi apoi nu avea să mai iasă din colibă până ce venea Pete după ea.

21

Lanţurile leagănului scârţâiau într-un cântec ruginit de dimineaţă. Ieremia ţinea o cană mare de cafea în palme şi trăgea cu nesaţ pe nări aroma amestecului de cafea, de ace de pin, de frunze veştejite şi flori de câmp, un parfum îmbătător.

Zgomote casnice, vocile domoale ale lui Callie şi Holden şi gânguritul copilei se auzeau din partea cealaltă a uşii cu sită. Ieremia şi-o imagina pe Evangelina în braţele lui Callie, cu mâinile ei cu gropiţe întinse către faţa radioasă a mamei, pe Holden întinzându-se peste spătarul scaunului ca să atingă capul fetiţei. O scenă fericită, care însufleţeşte inima.

Callie îi spunea „unchiul Ieremia”, făcându-l parte din cercul familiei, însă adevărul era că locul lui nu era acolo. „Persoane dislocate…” Descrierea din scrisoarea pastorului Dmitriev nu îi dădea pace. Trebuia să îi răspundă pastorului rus, să scrie vorbe de îmbărbătare şi poate făgăduinţa unui ajutor.

Dar încercase să ajute evreii în timpul războiului şi eşuase, încercase să o ajute pe Tessy şi dăduse greş. Cum mai putea fi de ajutor cuiva? Ieremia nu se simţise niciodată atât de infirm ca în momentul acela.

— Doamne Sfinte din ceruri, îngăduie-mi să fiu folosit de Tine…

El puse cana deoparte, îşi luă cârja şi coborî treptele terasei ce dădeau în curtea din spate, unde priveliştea munţilor era netulburată. Se bucură să privească la şirurile maiestuoase de verde şi la peticele viu colorate în auriu, brun-roşcat şi roşu al frunzelor de stejari, de arţari şi de oţetari ce îşi schimbau culoarea. Când venise în Shyler’s Point, sperase ca priveliştea spectaculoasă a lucrării Domnului să îi vindece inima suferindă. În anumite feluri, acest lucru se întâmplase. Sufletul lui fusese atins. Simţise prezenţa lui Dumnezeu în locul acela.

Dar făcuse alte răni peste cele care se vindecau. Era cu putinţă să se vindece complet? auzi cântecul unui mierloi, trilurile plăcute alinând durerea din inima lui Ieremia. El ridică fruntea, în căutarea cântăreţului şi privirea îi lunecă pe cer. Mişcă buzele când un zâmbet îl îmboldi şi un verset îi veni în minte. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, şi întinderea lor vesteşte lucrarea mâinilor Lui”.

Făcu semn cu ochiul spre cer.

— Ei bine, Doamne, întinderea cerului e deosebit de fermecătoare în dimineaţa asta, numai peruzea în locul unde se uneşte cu munţii, albastru ca oul de măcăleandru, chiar deasupra capului meu, şi un soare de un galben strălucitor ce luminează puternic şi mândru. Îţi admir paleta de culori.

Cum stătea în bătaia soarelui, înconjurat de locuri frumoase, se simţi cuprins de pace. Lucrurile nu erau fără cusur, dar Dumnezeu era prezent. Va avea nevoie de Domnul în ziua ce urma, când avea să urce la amvon ca să dea glas cuvintelor puternice pe care le aşternuse grăbit pe o planşă de scris.

Oamenilor nu le va plăcea mesajul lui, dar îl va transmite oricum. Ei erau sursa lui. O mişcare în partea dreaptă îi atrase atenţia. Miji ochii în lumina puternică a soarelui de dimineaţă şi zări o rochie albastră în carouri şi un păr strălucitor, de culoarea mierii, lunecând printre pâlcul de arţari. Tessy. El se încruntă. Fugea din nou? Nevoia de a vorbi cu ea, de a lămuri lucrurile îi dădu ghes.

Dacă petreceau puţin timp împreună, departe de oraş şi de lumea care judeca, poate ea va binevoi să îl asculte. Merse cu paşi grei până la marginea terasei şi strigă să se audă prin uşa cu sită.

— Holden? Callie? Merg să mă plimb. Să nu m-aşteptaţi devreme.

— Vrei să iei ceva de mâncare cu tine?

Un prânz în aer liber putea fi plăcut, dar trecea vremea până îi împachetau mâncarea şi Tessy era deja cu mult

înaintea lui.

— Mulţumesc, Callie, dar voi fi bine. Ne vedem mai târziu.

El se îndreptă spre cărarea dintre copaci unde Tessy se făcuse nevăzută.

Cum stătea pe poteca de pe munte, Ieremia se simţea mândru, cuprinzând cu privirea distanţa parcursă în ultimele două ore. Plimbările lungi alături de Tessy îl întăriseră şi îi dăduseră mai multă rezistenţă. Nu o scăpă din ochi pe Tessy, stând pe urmele ei.

Ea intrase într-o colibă dărăpănată, adăpostită la poala umbroasă a muntelui, într-o vale îngustă. Panta abruptă ce îl aştepta la coborâre părea înfricoşătoare, dar făcuse tot drumul până acolo. Va parcurge şi restul. Punând cârja înainte îşi lăsă picioarele să lunece. Se prinse de trunchiurile copacilor ca să îşi ţină echilibrul, în timp ce cobora încet şi fără oprire către colibă.

În cele din urmă, ajunse la poalele povârnişului. Când înaintă pe peticul de iarbă grasă spre colibă, vocea tristă a lui Tessy îi ajunse la urechi.

— Trebuia să vii la mine. Te-aş fi ajutat.

O voce nemulţumită de bărbat, aspră şi răguşită din pricina vârstei şi slăbiciunii, îi răspunse, dar Ieremia nu reuşi să desluşească vorbele.

— Sigur că meriţi să fii ajutat. Cum poţi spune aşa ceva? Nemulţumirea evidentă a lui Tessy îl îndemnă pe Ieremia să grăbească paşii. Cârja îi lunecă şi el se prăbuşi pe burtă, în veranda dărăpănată a colibei. Câteva momente mai târziu, Tessy stătea plecată asupra lui, cu ochii larg deschişi, nevenindu-i a crede.

— Ce faci aici? Ea se uită la drumul pe care Ieremia venise, apoi iar la el. M-ai urmărit?

Ieremia dădu din cap că da, respirând prea greu pentru a-i răspunde.

— Te-ai temut că mă duceam la alt furt din nou să fur?

Ea încrucişă braţele şi se uită urât, fulgerându-l cu

privirea ochilor ei gri. Ieremia se ridică în picioare, prinzându-se de stâlpul cioplit rudimentar al verandei.

— Am vrut să mă asigur că eşti bine. Ştiu că nu eşti hoaţă.

Ea îi luă cârja de jos şi i-o dădu.

— Te-ai lovit?

Ieremia scutură din cap.

— Cine-i în colibă?

Lui Tessy îi tremura bărbia.

— Prietenul meu, Ol Gordy. Şi e tare bolnav. Cred că... cred că-i pe moarte.

Ea se întoarse repede în colibă şi Ieremia o urmă. Ea îngenunche lângă un pat vechi, din frânghie, în care stătea un bărbat pe nişte pături murdare. Obrajii scofâlciţi, culoarea pământie din obraji şi ochii sticloşi erau semnele unei boli grave. El horcăia la fiecare respiraţie. Să fie pneumonie? Ieremia se temea că bărbatul nu mai avea multe zile pe pământ.

Se apropie de patul urât mirositor şi luă mâna bărbatului.

— Gordy? Sunt un prieten de-al lui Tessy.

Ochii cu margini roşii ai lui Gordy îl priviră ca prin ceaţă pe Ieremia. Avea buzele crăpate şi cea de jos era pătată cu sânge uscat.

— Prieten cu domniţa? Atunci o să ai grijă de ea în locu meu? O să mă răzbuni tu până la capăt?

— Să te răzbun?

Omul încercă să râdă, dar râsetul se transformă într-o tuse chinuitoare. Se trânti pe spate pe păturile murdare şi dădu slab din cap.

— Pe oamenii din oraş. N-o să fiu în stare să termin. Mai am case unde-i de mers.

Tessy se aplecă spre el.

— Ol Gordy, ce vrei să spui? Ce ai mai făcut?

Gordy îşi linse buzele.

— M-am răzbunat pe toată lumea. Au lăsat-o pe mama

să muncească pân’ a murit, n-au ridicat un deget ca s-o ajute. Nu le-a păsat nici cât negru sub unghie de o nevastă bătrână de Cherokee. Aşa că, s-a dus înainte de vreme…

El tuşi din nou, o tuse chinuitoare ce nu se mai termina. Ieremia îl ajută pe bărbat să stea în şezut.

— Tessy, adu-i nişte apă.

Tessy luă un polonic cu apă, dar Gordy, refuză agitând mâna.

— N-o să-mi fie de niciun folos. El se prăbuşi iar pe saltea. Domniţă, vreau să primeşti gherghefurile mamei mele care-s în cufăr. N-am cui să le dau decât ţie. Să le iei.

Lacrimi aninau pe genele de jos ale lui Tessy.

— Păstrează-le tu. Sunt ale tale.

Bătrânul scutură din cap, părul cărunt căzându-i pe frunte.

— N-am la ce să le folosesc acuma. El stătea cu ochii la Tessy care nu se dezlipea de pat, cu lacrimi şiroind pe obrajii palizi. Am încercat să-i pun să plătească, domniţă. Am luat lucruri din pricină că şi ei au luat de la tine şi de la mama mea. I-au luat viaţa. Au încercat să ia spiritu tău. Aşa că i-am făcut să plătească. Lucrurile acelea-s ascunse prin toată coliba. Şi alea-s pentru tine.

Inima lui Ieremia o luă la goană. Bătrânul din faţa lui era hoţul. Abia aştepta să îi spună lui Colt Murphy şi tuturor acuzatorilor că Tessy era nevinovată.

— În curând mă duc să mă-ntâlnesc cu Creatoru meu. N-oi ajunge să stau în Rai, da’ am nădejdea că m-a lăsa măcar s-o văd o dată pe mama, înainte să mă trimită în grija diavolului.

Ieremia simţi că se înfioară. Ce groaznic trebuia să fie gândul că moartea era aproape şi să fie sigur de pedeapsa veşnică. Se aşeză pe marginea patului.

— Gordy, ţi-ar plăcea să ştii cum poţi ajunge să îţi petreci veşnicia în rai, împreună cu mama ta şi cu Iisus?

Bărbatul oftă.

— Ştiu cum. M-a-nvăţat mama. Da’ m-am sălbăticit prea

tare. Am făcut prea multe greşeli. Le-am făcut anume. Acum Dumnezeu va trebui să mă pedepsească.

Ieremia luă mâna uscată şi fierbinte a lui Gordy.

— Ţi-a vorbit mama dumitale despre tâlharul de pe cruce? Iisus i-a zis „astăzi vei fi cu Mine în rai”. Mărturiseşte-ţi păcatul şi cere iertare. Cere-i lui Iisus să fie Mântuitorul tău şi vei fi primit cu bucurie în rai.

Suflarea lui Gordy devenea tot mai slabă, mâna era fără vlagă.

— Roagă-te cu mine. Nu vreau să mor în întuneric. Umbra morţii se apropie de mine. Mi-e frică…

Ieremia închise ochii şi se rugă cu glas tare.

— Doamne sfinte, sunt un păcătos…

Vocea aspră, şoptită a lui Gordy repetă cuvintele lui. Glasul plăcut şi subţire al lui Tessy i se alătură. Atunci Gordy căscă gura.

Ieremia deschise ochii. Gordy stătea cu ochii aţintiţi asupra uşii deschise a colibei. Un zâmbet îi lumina faţa.

— Lumina… Care alungă umbra morţii…

El întinse mâna. Ieremia privi spre uşă. Intrarea era învăluită în întuneric, soarele stătea ascuns pe după munţi. Mâna lui Gordy căzu. Pleoapele se închiseră şi o ultimă suflare şuieră din plămâni. Murise.

Faţa lui Tessy se strânse.

— A fost prietenul meu, Ieremia.

Ieremia se ridică şi o cuprinse în braţele sale. Ea plângea încet, lipită de gâtul lui, cu braţele strânse în jurul umerilor lui.

— E într-un loc mai bun în clipa asta, Tessy. Şi-a găsit pacea.

— Ştiu, dar are să-mi fie tare dor de el.

Ei plânseră împreună câteva minute, Tessy pentru pierderea prietenului ei, iar Ieremia pentru suferinţa ei. În cele din urmă, se desprinse şi Ieremia îi oferi o batistă. Ea se şterse la ochi, îşi suflă nasul, apoi îndreptă umerii, luând o atitudine hotărâtă.

— Părinţii lui Ol Gordy sunt îngropaţi lângă colibă, aproape de pârâul care curge. Le-am pus flori pe morminte de multe ori.

Ol Gordy şi-ar fi dorit să fie cu ei. Putem să-i săpăm un mormânt şi să-l îngropăm?

Ieremia şovăi.

— N-ar trebui să îi facem o înmormântare potrivită în oraş?

Ea scutură din cap, fluturându-şi părul de culoarea mierii.

— El n-a avut drag de oraş. Singurii oameni pe care îi plăcea erau mătuşile şi tatăl lui Callie. Dar tatăl lui Callie e mort şi locul acesta-i prea îndepărtat pentru ca domnişoarele Vivian şi Viola să poată veni. Pesemne că nici nu şi-ar mai aminti de el oricum. Au trecut mulţi ani de când îşi făcea simţită prezenţa prin oraş. Cel puţin, pe chipul ei apăru o grimasă de durere, atât cât să ştie cineva că există.

Deşi voia lui Gordy fusese aceea de a o ajuta pe Tessy, el îi pricinuise multă suferinţă.

— Ai vreo idee unde a ascuns lucrurile pe care le-a furat? Dacă vom înapoia obiectele acelea, vei fi absolvită de vină.

Tessy ridică din umeri.

— A ascuns un sac în scobitura aceea mică din fundul colibei. Ar putea fi un loc bun de ascunzătoare. Ea lăsă privirea la corpul nemişcat. Dar nu vreau să mă gândesc la toate astea. Vreau să-l îngropăm lângă mama şi tatăl lui. Poate dormi aici pentru totdeauna.

Ieremia încă nu era împăcat cu gândul că va îngropa un om pur şi simplu, fără a-i declara moartea, dar Tessy avea dreptate în privinţa sentimentelor pe care bătrânul le avea faţă de orăşeni. Ar fi preferat o înmormântare simplă, fără amestecul nimănui din Shyler’s Point.

— Mă duc să caut o lopată.

— Gura scobiturii e într-acolo. Tessy arătă cu mâna spre

o cuvertură ce stătea agăţată pe peretele din fund. Eu o s-aduc nişte apă să-l spălăm. Să-i găsim alte haine. Cât sapi tu... i se puse un nod în gât şi îşi întoarse ochii înlăcrimaţi spre el. Poţi săpa o groapă, Ieremia?

El ridică din umeri.

— N-am mai făcut asta. Dar o să-mi dau toată silinţa.

— Te ajut eu.

El se simţi cu inima mai uşoară. Nu văicăreli, nu critici. Numai acceptare şi dorinţa de a-i fi de ajutor. Nu era de mirare că o iubea. Dorinţa de a o lua în braţe şi de a-şi manifesta sentimentele aproape îl copleşea, dar nu era momentul potrivit, nu câtă vreme inima ei suferea.

— Ştiu că ai să m-ajuţi. Încep să sap şi după ce-l spălăm, o să te ajut să-l îmbraci pentru a fi îngropat.

Ea se aruncă în braţele lui şi îl cuprinse câteva clipe, dar din tot sufletul. Când ea se dezlipi de el, lacrimi scânteiau în ochii ei gri.

— Mă bucur c-ai venit după mine. Am nevoie de tine acum. El dădu din cap, înghiţind nodul din gât. Şi el avea nevoie de ea. Se ruga să aibă şansa de a-i spune acest lucru cât mai curând.

22

Inima lui Tessy prindea aripi în pieptul ei, chiar dacă în timpul rugăciunii fierbinţi rostite de Ieremia deasupra mormântului lui Ol Gordy durerea tristeţii o apăsa. Atâtea emoţii o încercau, abia le putea stăpâni. Amărăciune pentru moartea lui Ol Gordy şi pentru viaţa lui însingurată petrecută acolo, în valea aceea cufundată în umbre, departe de toată lumea, uşurarea că lucrurile furate puteau fi înapoiate, recunoştinţă pentru prezenţa lui Ieremia. Şi pentru dragoste.

Iubirea înflorise în inima ei pentru Ieremia. Dar nu îi putea mărturisi lui acest lucru. El avea să plece mai departe, spre Europa, dacă Dumnezeu răspundea rugăciunilor ei să îi facă drumul lin, în vreme ce ea se va muta în Searcy, împreună cu Pete.

Avusese mereu credinţa că atunci când iubirea pentru un bărbat va afla calea spre inima ei, se va simţi uşoară ca o pană. În schimb, îşi simţea inima grea. Nu va cunoaşte niciodată deznodământul fericit pe care îl trâmbiţau romanele. Vieţile lor erau prea diferite.

— Amin!

Tessy întâlni privirea lui Ieremia peste mormântul proaspăt făcut. Simţi un nou val de lacrimi, dar acestea nu erau pentru Ol Gordy. Alungă supărarea.

— Ar trebui să strângem lucrurile furate de Ol Gordy ca să le putem duce-n oraş.

El privi spre cer. Umbre tot mai întunecate îmbrăcau valea într-un gri de catifea.

— E greu să ne dăm seama cât e ceasul cu munţii care stau în faţa soarelui.

— Sunt deja ceasurile înaintate ale după-amiezii. Bine am face să ne grăbim.

El făcu un cerc cu cârja şi se îndreptă către colibă.

— Am găsit câţiva saci în peşteră şi mai mulţi în adăpost. O să văd ce-i în aceia. Tu aruncă o privire prin

colibă, bine?

Tessy reveni în atmosfera sumbră dintre pereţii colibei. Se duse la poliţa căminului şi ridică lampa. Spre disperarea ei, lampa lunecă din mâinile ei tremurânde şi se făcu bucăţi pe lutul tare. Acum va trebui să cotrobăiască pe întuneric. Teama o ţinea captivă.

— Doamne, te rog, ajută-mă. Cuvintele de la Isaia 41: 10 îi treceau prin minte. Tremurul de spaimă se domoli şi bătăile inimii se mai răriră. Îţi mulţumesc, Doamne.

Deşi umbre întunecate o împresurau, Tessy înaintă prin întuneric şi găsi trei saci ascunşi în diferite locuri în colibă. Îi trase până în pridvor. Un cărucior şubred pentru copii stătea cu roţile în sus în iarbă, dar era prea mic ca să ducă totul. Bătrânul fusese strângător. Va fi nevoie de câteva drumuri ca să ducă înapoi tot ce era în vale.

Ea şi Ieremia nu ar fi în stare să facă singuri acest lucru.

— Îmi pare rău, Ol Gordy, dar va trebui să mai aduc nişte oameni aici în vale. Sper să mă ierţi.

El nu auzea cuvintele, dar Tessy se simţea mai bine să îi vorbească. Un vânt mătură valea, aducând mireasma ploii. Nu mai era vreme de pierdut. Trebuiau să se grăbească. Ea închise obloanele de la fereastra lui Ol Gordy, ca să pună la adăpost puţinele lucruri ale acestuia şi obiectele ce fuseseră furate. Apoi înconjură coliba cu paşi grăbiţi, căutându-l pe Ieremia.

*

Tessy fugea prin iarbă spre Ieremia. Un fulger îi lumina chipul plin de griji. Tunetul bubuia în depărtare şi câteva picături de ploaie îi căzură răzleţ pe faţă. Se opri dinaintea lui, frângându-şi mâinile.

— Se pregăteşte o furtună. Nu-i momentul potrivit să pornim spre oraş. Am putea fi loviţi de fulger.

El făcu o grimasă.

— Nu putem rămâne aici toată noaptea. Nu s-ar…

cădea.

Să petreacă amândoi noaptea singuri în vale era în afara discuţiei. De altfel, avea de ţinut o cuvântare în dimineaţa următoare. Fulgerul lumina orizontul înspre nord şi un bubuit asurzitor de tunet îl urmă. Respiraţia ei era scurtă şi deasă.

— Furtunile astea se iscă dintr-odată şi pot fi teribile. Nu-i bine să stai în calea lor, fiindcă fulgeru acela-i primejdios.

— Atunci mai bine pornim la drum ca s-o putem lua înaintea furtunii la întoarcerea spre oraş. El îi arătă cu mâna. Furtuna e la nord. Noi o luăm spre sud. Va fi înapoia noastră dacă ne grăbim.

— Mi-e frică…

Vocea ei tremura asemenea frunzelor ce foşneau în bătaia vântului ce părea a se înteţi cu fiecare minut. Ieremia o strânse de mână.

— Ştiu. Dar nu vom umbla singuri pe furtuna asta. Şi Dumnezeu e acolo.

— Se face atât de întuneric. Şi am spart felinarul.

Să urce muntele învăluit în umbrele întunecate, pe picioarele lui nesigure, nu era un lucru care să îl facă prea sigur de sine nici pe el, dar mama sa îl învăţase că puterea venea de la Domnul. Cu ajutorul Domnului şi cu îndrumarea lui Tessy, el putea reuşi.

Aceasta cu condiţia ca Tessy să afle curajul de a-l ghida pe drumul spre ieşire.

— Tessy, ascultă-mă. Ieremia o prinse de mână. Spune-mi, ce ai descoperit în Cuvânt? Ce te-a învăţat Dumnezeu despre teamă?

— În Isaia 41: 10 zice „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu teînvăţ, tot Eu îţi vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare”.

Mâna lui Tessy tremura în căuşul palmei lui Ieremia, dar ea rosti versetul încrezătoare. El încuviinţă dând din cap şi

zâmbind.

— Dumnezeu te va întări. Lasă-te în seama Lui. Va merge cu tine prin întuneric, ferindu-te de primejdii, şi te va duce la lumină.

Ea privi spre apus unde cerul întunecat prevestea vreme rea. Se iscau fulgere ce luminau întreaga vale pentru câteva secunde scurte. Ea exclamă.

— Ieremia, dacă fulgerele continuă să apară precum licuricii, asta mă va ajuta să văd drumul ce ne scoate de aici. Va fi ca un felinar mare ce ne arată drumul.

— Bine gândit! Hai să folosim fulgerele spre binele nostru.

Tessy îi dădu drumul mâinii lui Ieremia.

— Ne-am înţeles, pastore, o să urcăm pas cu pas dealu. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă te-ai ruga în timpul urcuşului, fiindcă n-are să fie uşor.

— „Pot totul…”

Tessy zise restul… „în Hristos care mă întăreşte”. Ea îşi ridică bărbia mică şi îndrăzneaţă.

— Haide Ieremia.

Vântul îi împingea din spate, furnicându-i cu picături reci de ploaie şi din când în când cu loviturile grindinei de mărimea bobului de mazăre, dar se ţineau înaintea furiei furtunii. Atâtea descărcări electrice răsunau în noapte încât lui Tessy i se făcu părul măciucă. Şi totuşi, exploziile strălucitoare ale fulgerelor erau binevenite.

Tessy merse mai încet când auzi paşii târşâiţi ai lui Ieremia dinapoi. Se oprea din când în când, aşteptând lumina puternică a unui fulger care să o ajute să aleagă calea cea mai netedă. Respiraţia grea a lui Ieremia îi suna în urechi, un sunet pe care îl recunoştea în vacarmul făcut de vânt şi ploaie în spatele lor.

„Doamne sfinte care eşti în Ceruri, dă-i puterea de a mă urma şi mai departe. Luminează-mi drumul ca să-l pot duce teafăr acasă…” Ea păstră rugăciunea în inimă, în timp ce mergea la câţiva metri înaintea lui, îndeajuns de aproape ca

să fie văzută, dar la o distanţă sigură să nu îl facă să se împiedice din greşeală în călcâiele sale.

Cerul furtunos ca smoala ascundea câteva stele şi din când în când norii se risipeau cât Tessy să poată zări luna. Lumina corpului ceresc îi amintea de Cel care a făcut luna şi stelele. Dacă El fusese atât de puternic, încât să pună în văzduh, din vremuri de demult luna aceea mare, în formă de minge, atunci avea puterea şi de a-i conduce acasă teferi şi nevătămaţi pe ea şi pe Ieremia.

Se uită peste umăr când un tunet asurzitor făcu să îi freamăte pieptul. El se rezemă în cârjă şi plecă fruntea, sleit de puteri. Lui Tessy i se muie inima.

— Ieremia, eşti bine?

— Sunt în regulă. Cât de mult, zise el şi se opri, respirând greu, crezi că mai avem de mers?

După calculele ei, erau trecuţi bine de jumătatea drumului până în Shyler’s Point şi sâmbăta făcea loc duminicii.

— Un pic mai bine de doi kilometri, dar am terminat cu urcatul. De acum o s-avem mai mult de coborât. Te ajută asta cu ceva?

El râse.

— Sigur. Pune-mă pe o parte şi dă-mi un ghiont. O să mă dau numai de-a rostogolul.

Tessy zâmbi larg. Nu îşi pierduse simţul umorului, aşa că nu se dădea bătut. Se treziră loviţi de o rafală puternică de vânt. Ieremia făcu un pas înainte şi se poticni, iar Tessy îl apucă de braţ. Ţinură piept împreună furiei vântului.

Tessy luă mâna de pe Ieremia şi el râse.

— Ce-i de râs?

— E un verset în Isaia, capitolul 41 cred, care spune că Domnul împrăştie vrăjmaşii poporului şi vântul îi alungă departe. Pentru o clipă am crezut că asta se va întâmpla.

Tessy îi răspunse râzând, aşa cum el se aştepta, apoi se încruntă când o altă rafală puternică aduse picături mari şi grele de ploaie.

— Se pare că se-nteţeşte. Bine am face s-o luăm din loc.

— Tu eşti la cârmă, Tessy.

Ea aşteptă alt fulger ca să se poată orienta, apoi începu să înainteze cu paşi apăsaţi, ciulind urechea şi la Ieremia care venea în urma sa. „Tu eşti la cârmă, Tessy”, zisese el, iar ea se bucura nespus de încrederea pe care i-o arăta.

Totuşi, în acelaşi timp, recunoştea în sinea ei că ar fi preferat să meargă ea pe urmele cuiva. Dar îi plăcea să îl ajute pe Ieremia. Nu i-ar displăcea să fie mereu persoana care să îi vină în ajutor.

În faţa lor, lumini unduitoare, portocalii şi galbene, cu forme ciudate străpungeau întunecimea. Tessy se opri şi Ieremia se opri împiedicându-se de ea. Îl prinse de braţ.

— Să fie… să fie acelea spirite?

— Nu, nu-s spirite. Sunt oameni… cu torţe.

El făcu ochii mari uitându-se la flăcările care se apropiau, strângând din dinţi. Tremura din toate mădularele. Ea îl apucă de braţ.

— Ce-i cu tine?

— Lumina focului noaptea. El îşi înecă un suspin. Îmi răscoleşte amintiri dureroase.

— Din război?

— Da.

Ea îl strânse de braţ.

— Războiul s-a terminat, Ieremia.

— Ştiu.

Un fulger străbătu bolta cerească, urmat de un tunet asurzitor.

— Dar pentru mine nu se va termina niciodată, nu înainte să pot îndrepta lucruri acolo. O privi cu ochi blânzi, plini de regrete. Şi aici.

Alt fulger strălucitor apăru înaintea unui tunet atât de asurzitor, încât zbârli perii de pe ceafa lui Tessy.

— Putem vorbi mai târziu. Dacă acelea din faţă sunt torţe, atunci oamenii ne caută. Doctoru’ i-a trimis, crezi?

— Pesemne. Ieremia oftă din greu. Se vor întreba de ce

suntem împreună.

Tessy îşi aminti de acuzaţiile care i se aruncau că hoinăreşte. Se înfioră.

— N-o să arate bine în ochii lor, nu-i aşa?

El ridică din umăr.

— Tot ce putem face e să spunem adevărul. De ei depinde dacă vor crede ori ba.

Tessy înainta încet, tot strângându-i braţul lui Ieremia.

— Crezi că vor crede povestea cu *Ol* Gordy? Cei mai mulţi nici măcar nu ştiau că locuia acolo.

— Îi vom face să ne creadă, Tessy.

Înflăcărarea din glasul lui aduse speranţa în inima lui Tessy. Împreună puteau convinge oraşul. Împreună puteau face aproape orice. Lumina portocalie şi mişcătoare se apropie, separându-se în mingi diferite, pe acum văzându-se limpede că erau flăcări ale unor torţe. Iar pe deasupra urletelor vântului, se auzeau voci care strigau.

— Domnule pastor?!

— Ieremia… Ieremiiia!

El puse mâna căuş la gură.

— Sunt aici! Holden, sunt aici!

Tessy şi Ieremia o luară în direcţia torţelor, în timp ce el striga mai departe, până se întâlniră cu cei şase căutători. Holden îi dădu torţa lui Colt Murphy şi îl îmbrăţişă pe Ieremia.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu că eşti teafăr. Eu şi Callie ne-am făcut o grămadă de griji când am văzut că nu te-ntorci. El o privi şi pe Tessy, înălţând sprâncenele. Tessy, nu m-aşteptam să te găsesc aici. Şi tu îl căutai?

Bărbaţii o priviră pe Tessy cu ochi întrebători. Ea îşi înăbuşi emoţia. Dacă răspundea cu da, nimeni nu îi putea acuza, nici pe ea şi nici pe Ieremia, de vreo greşeală. Dar nu voia să mintă. Ieremia vorbea prin vuietul vântului.

— Am văzut-o pe Tessy plecând din oraş, azi-dimineaţă, aşa că m-am luat după ea.

Toate privirile se aţintiră asupra lui Ieremia. Expresiile,

luminate de strălucirea unduitoare a torţelor, aveau umbre aspre şi cute nemiloase.

— Şi mă bucur c-am făcut asta. Am rezolvat misterul furturilor şi…

Colt Murphy îl întrerupse.

— Domnu’ pastor, sunt bucuros că sunteţi teferi şi nevătămaţi, dar să stăm acilea de vorbă nu-i ideea cea mai bună. Trebuie să ieşim din calea furtunii.

Vântul stătea să le smulgă hainele. Flăcările se chirceau la capetele torţelor.

— Putem povesti mâine. Haideţi să mergem.

Colt se puse în fruntea grupului şi porni la drum. Holden îl ţinea pe Ieremia de braţ, iar Tessy îşi potrivi paşii alături de cei doi. Acum că ea şi Ieremia nu mai erau singuri şi că nu mai avea răspunderea de a-i arăta drumul, se simţea vlăguită.

Îşi simţea picioarele ca de plumb pe drumul rămas până în Shyler’s Point. Grupul se împrăştie la marginea oraşului, bărbaţii mergând la casele lor. Colt, Holden şi Ieremia o conduseră pe Tessy la casa ei. La marginea curţii, Colt se stropşi la Tessy.

— N-am habar de ce-ai fost afară pe prăpădu ăsta, dar o s-avem vreme mâine să ne lămurim. Să fii aici negreşit când mă-ntorc să stăm de vorbă.

— Da, domnule.

Privirea lui Tessy lunecă spre Ieremia. Părea pe punctul de a se prăbuşi cu tot cu cârjă. Îşi urmă imboldul şi îi dărui o sărutare fugară pe obraz.

— Mulţumesc pentru ajutorul de azi. N-aş fi reuşit singură.

El îi strânse mâna doar câteva clipe.

— Şi tu m-ai ajutat la fel de mult. Vom mai vorbi mâine. Apoi el râse înviorat. Ori, mai degrabă, azi mai târziu. Să fie după biserică?

El simţi o emoţie în piept, când cuvinte din predica pe care o avea pregătită se strecurară în mintea lui. Tessy

schiţă un zâmbet şi aprobă cu o mişcare a capului. Colt clătină din cap.

— N-are să fie niciun serviciu la biserică. Am făcut deja anunţul să anulăm. N-ai să ţii niciun cuvânt azi, pastore.

23

Ieremia se cufundă în cada plină cu apă caldă, se rezemă cu coatele pe marginea rotunjită a vanei şi scoase un oftat adânc. Fie Callie binecuvântată că îi pregătise cada şi oalele cu apă fierbinte. Muşchii lui încordaţi se destindeau încet. Îşi dorea să poată sta în apa aburindă ceasuri întregi.

Dar mult prea curând apa se făcu călâie. I se făcu pielea de găină pe braţe. Se gândi să mai ceară apă fierbinte, dar era aproape ora trei dimineaţa. Se prinse cu o mână de marginea lunecoasă a vanei şi luă un prosop aspru cu cealaltă. Picioarele îi tremurau de la efortul de a se ţine drept, în timp ce îşi trecea energic prosopul peste corp.

Se aşeză pe linoleumul rece de pe jos şi se căzni să îşi tragă pijamalele peste picioarele umede. În cele din urmă, îl strigă pe Holden. Acesta înclină vana, iar Ieremia îşi prinse protezele de picioare.

Holden se întoarse şi îi întinse mâna.

— Te simţi mai bine?

— Mult mai bine, mulţam.

Ieremia îl lăsă pe bărbat să îl ridice în picioare. Se aşeză pe un scaun de bucătărie şi îşi puse bărbia în mâini.

— Callie a adormit?

Holden turnă cafea în două căni. Îi dădu una lui Ieremia şi trase o sorbitură bună din cealaltă.

— Da. De când s-a născut Evangelina, n-am mai dormit o noapte întreagă, dar cred că în seara asta a stat trează cel mai mult.

Sentimentul de vinovăţie îi strânse inima.

— Îmi pare rău că v-am făcut griji la amândoi.

Holden ridică din umeri, cu un zâmbet în colţul gurii.

— Pentru asta-s prietenii.

Ieremia întinse mâna peste masă şi îi strânse braţul lui Holden pentru o clipă.

— Sunteţi prieteni buni. Vă mulţumesc. El oftă lung. A

fost o noapte pe cinste.

Picături de ploaie răpăiau pe acoperiş şi se scurgeau pe ferestrele aburite. Furia furtunii trecuse deja, lăsând în urmă un miros proaspăt şi sunetul plăcut al unei ploi uşoare.

Holden sorbi iar din cafea.

— După o zi pe cinste, bănuiesc.

Ieremia încuviinţă din cap.

— Eu şi Tessy am găsit hoţul. Un om în vârstă, pe nume Gordy, care trăia într-o vale, la câţiva kilometri spre nord de locul ăsta. Zicea că oraşu-i de vină pentru moartea mamei lui şi pentru nefericirea lui Tessy. Aşa că fura ca să-i facă pe oameni să plătească.

Holden se aplecă în faţă.

— Va recunoaşte toate astea în faţa şerifului ca Tessy să nu mai fie suspectă?

Ieremia îşi simţi inima plină de tristeţe.

— A murit cu mine şi Tessy alături. L-am îngropat pe pământul lui, zise el pufnind. Dar am găsit tot felul de obiecte ascunse prin colibă. L-aş putea duce pe Colt acolo dimineaţă şi să-i arăt.

Holden scutură din cap.

— După o furtună ca cea din noaptea asta, vor fi crengi căzute şi pământul lunecos. Colt n-o să vrea să meargă, cel puţin nu pentru o vreme.

Ieremia voia să lămurească lucrurile cât mai repede. Apoi îşi aminti ceva.

— De ce s-au anulat serviciile religioase? Fiindcă m-am pierdut sau din pricină că locuitorii oraşului nu vor să mai urc la amvon?

— Din cauza furtunii. Nu ştim niciodată cât de puternice sunt furtunile de la munte. Serviciul religios a fost anulat ca o precauţie, să nu coboare oamenii de pe deal pe vreme vitregă. Holden se strâmbă. Ca să fiu sincer, nu ştiu dacă oamenii ar sta acasă dacă ai predica. Pot fi foarte încăpăţânaţi şi, odată ce-şi pun în gând ceva, e destul de

greu să-i urneşti.

Ieremia îl credea. Ani la rând, localnicii crezuseră cu tărie că Tessy se făcea vinovată de tot răul care se abătea asupra comunităţii. Cuvântul de învăţătură ce îi stătea pe suflet trebuia împărtăşit şi cu cât mai grabnic avea prilejul de a-l face cunoscut, cu atât avea să se simtă mai bine.

Îi veni să caşte şi îi dădu drumul, făcând să i se întindă toată faţa.

Holden zâmbi.

— Ieremia, du-te la culcare. Căscă şi el. Eu sunt gata de somn. Putem dormi până târziu şi vorbim mâine după micul dejun.

— Nu zic ba. Ieremia se ridică simţindu-se amorţit şi îşi puse cârja la subsuoară. Ia uite, în noaptea asta mi-am pus la treabă muşchi pe care nici nu ştiam că-i am.

— Ai luat-o pe un drum destul de anevoios. În vocea lui Holden se simţea aprecierea.

— A meritat. Acum ştiu sigur că Tessy nu-i o hoaţă şi că oraşul va afla asta. Următorul pas e să-i conving că nu-i o piază rea. Apoi lucrurile vor sta altfel pentru Tessy aici.

*

O bătaie în uşă o trezi pe Tessy din somnul adânc. Se întoarse pe o parte, încruntată.

— Cine-i?

Uşa se deschise puţin şi apăru chipul îngrijorat al mamei.

— E Colt aici şi vrea să te vadă. Îmbracă-te şi vino.

Ea închise uşa, presupunând din câte se vedea că Tessy avea să facă ce îi ceruse. Tessy scoase un geamăt înfundat şi trase învelitoarea peste cap. Să vadă faţa lui Colt la prima oră a dimineţii nu era un mod plăcut de a-şi începe ziua. Adormise cu gândul la Ieremia şi plănuind ce să spună când avea să îl vadă.

Dar în momentul acela cuvintele îi fugiră din minte, înlocuite de neliniştea de a găsi cuvintele potrivite pentru a-

i spune lui Colt ce anume descoperise împreună cu Ieremia despre Ol Gordy.

Dădu la o parte învelitorile şi sări din pat. Îmbrăcă o rochie curată pe care o luă dintr-un cui din perete şi îşi trecu peria prin păr. Îi tremurau mâinile, venindu-i greu să mişte bine peria. Îşi dorea să se poată strecura afară, pe uşa din dos, în loc să dea faţă cu Colt.

Spera să fie o conversaţie scurtă. Intră în camera de zi. Mama amesteca într-o oală pusă pe sobă, iar Colt mărşăluia încolo şi încoace. Când o văzu intrând, Colt se răsuci şi arătă cu un deget spre masă. Tessy se aşează. La fel făcu şi el, de partea cealaltă.

— Credeam că ţi s-a zis să stai acasă până descâlceam povestea asta cu furăciunile. Privirea ameninţătoare a lui Colt trimise fiori reci prin trupul fetei. Cu toate astea, seara trecută erai colo şi umblai fără să mai întrebi.

Tessy înghiţi în gol şi se foi în scaun, simţindu-se la fel de bine în pielea ei, precum un câine ce scurma prin coşurile de gunoi.

— Am vrut să-mi văd un prieten. Nu m-aşteptam să stau atât de mult, dar…

O cuprinse tristeţea. Cum era cu putinţă ca Ol Gordy să fie plecat din lumea asta? Clipi să alunge lacrimile.

— Când am ajuns la coliba prietenului meu, l-am aflat foarte bolnav. În timp ce stăteam acolo… a murit.

Mama scoase un geamăt. Merse grăbită la masă şi puse mâinile pe umerii lui Tessy. Colt îngustă ochii.

— Asta nu mă lămureşte de ce erai afară la ora aceea târzie şi nici motivu pentru care pastoru din oraş era cu tine.

Cu toată oboseala, Tessy încerca să îşi facă ordine în gânduri.

— Ieremia, pastoru, a venit pe urmele mele când am plecat pe furiş din oraş. N-am ştiut până ce m-am trezit cu el la colibă. Dar mă bucur c-a fost acolo, fiindcă a zis nişte rugăciuni la capul lui Ol Gordy şi m-a ajutat să-l îngrop.

Colt îşi scutură capul, de parcă încerca să scape de un bâzâit din ureche.

— Tu şi pastoru’ aţi săpat o groapă, aţi pus un om în ea şi l-aţi acoperit cu pământ, fără să completaţi un formular de deces?

Tessy se înfioră. Ea ar îngropa cu mai mult respect un raton mort decât descria şeriful îngroparea lui Ol Gordy.

— Pastorul s-a rugat lângă trupul lui. A fost un serviciu simplu, dar frumos. Lui Ol Gordy i-ar fi plăcut.

Colt se lăsă pe spătarul scaunului, cu fruntea numai cute.

— Ol Gordy… Vrei să zici pustnicu’ ăla zdrenţăros şi fără neam ce trăia în vale? A fost „prieten” cu tine?

Tessy se simţi jignită. Colt nu avea dreptul să vorbească despre Ol Gordy în felul acela.

— Da. Prietenul cel mai bun pe care l-am avut până să vină pastoru’.

Mama o strânse aprobator de umăr. Colt zâmbi cu un aer de superioritate şi Tessy îşi dori să îi poată da un ghiont sănătos pe sub masă. Apoi el îşi mângâie bărbia cu mâna, ştergându-şi zâmbetul.

— Aşadar, ţi-ai vizitat „prietenu’” ăsta, l-ai îngropat ş-apoi ce-a urmat?

— Am făcut… adunat grămadă toate lucrurile care au fost furate din oraş. Aveam de gând să le aducem înapoi, dar erau prea multe.

Colt ridică o mână.

— Stai aşa. Ţi-ai ascuns obiectele furate în colibă?

— Nu. Ieremia a-ncercat să-ţi spună aseară. Ol Gordy a furat toate lucrurile alea.

Mâinile mamei se frământau pe umărul lui Tessy, iar fata îi strânse în palmă una din mâini.

— Înainte să moară, Ol Gordy a recunoscut că a furat lucruri de la oamenii din oraş. Orăşenii n-au fost de ajutor pentru el şi mama lui şi zicea că au fost răi şi cu mine. Voia să-i facă să plătească, aşa că fura de la ei.

Colt se încruntă şi coborî sprâncenele atât de mult încât ochii lui deveniră înguşti ca nişte tăieturi oblice.

— Dai vina pe un pustnic bătrân şi nebun pentru toate furăciunile ce s-au petrecut prin părţile astea?

Lui Tessy îi tremura bărbia.

— Da.

Colt îşi puse cotul peste spătarul scaunului.

— Tre' să-ţi zic, toată povestea asta sună prea bine. De unde să ştiu că n-ai ascuns tu lucrurile în coliba bătrânului tău prieten şi-apoi te-ai hotărât să dai vina pe el, că doar îi mort şi nu se mai poate apăra?

Tessy se aprinse la faţă. Mama ieşi cu paşi mari din cameră. Tessy strânse pumnii şi privi drept în ochii batjocoritori ai lui Colt.

— Pentru că părinţii m-au învăţat să nu spun minciuni şi să nu iau lucruri care nu-mi aparţin. Ieremia a fost de faţă. Întreabă-l ce a zis Ol Gordy.

Colt îşi răsfrânse buza de jos.

— O să-l întreb. Dar nu dau prea multă crezare la ce spune.

Tessy se trase îndărăt, făcând o faţă lungă.

— Nu dai multă crezare…? Ea scutură din cap. Cum poţi să nu dai crezare cuvântului unui pastor?

Şeriful râse în hohote.

— E bărbat, nu-i aşa? Un bărbat care a căzut pradă farmecelor tale. Ar crede orice i-ai spune. Aşa că chiar nu-i cuvântului. Ci al tău.

— Iar cuvântul fiicei mele e de ajuns.

Tessy se întoarse în scaun. Părinţii ei intrară în încăpere, tatăl sprijinindu-se de braţul mamei. Părul lui cărunt era nepieptănat şi cămaşa de noapte îi atârna, însă ochii străfulgerau de indignare.

— Colt, am îndurat toate presupunerile de „piază rea" a ficei mele. Tessy e o fată bună, cinstită, şi dacă ea zice că pustnicul a luat obiectele alea, atunci asta-i tot ce-i de zis. Verifică şi întreabă-l pe Ieremia Hatcher de crezi că-i

nevoie. Du-te şi scoate-l din groapă pe bătrânul acela sărman, dacă trebuie. Dar cât ne priveşte pe noi, am isprăvit cu asta.

Colt se ridică încet, încruntându-se la părinte.

— Localnicii s-ar putea să vadă altfel povestea.

Tatăl înălţă bărbia.

— Nu-mi prea pasă. Cum văd eu lucrurile contează pentru mine. Un zâmbet apăru pe faţa lui cu favoriţi. Am să le spun oamenilor părerea mea când voi socoti de cuviinţă. Dar, până atunci, dacă nu faci altceva decât să-mi chinuieşti fata cu acuzaţii, aş prefera să nu mai pui picioru' pe aici.

Colt se uită la părinte cu ochii mari şi cu gura căscată. Apoi o închise brusc şi expresia i se înăspri.

— Bănuiesc că m-oi duce.

Tessy îşi plimba privirea de la un bărbat la altul, de la Colt cel mic şi îndesat la tatăl ei slăbit. Dar, cumva, tatăl ei părea mai puternic şi mai curajos. Inima ei bătea puternic, animată de dragoste şi de mândrie. Părintele făcu un pas nesigur înainte şi întinse mâna.

— La revedere, Colt.

Colt trecu cu paşi apăsaţi, fără a strânge mâna tatălui, smulse pălăria dintr-un cui aflat lângă uşă, o trânti pe cap şi ieşi mânios din casă.

*

Ieremia relată evenimentele petrecute în ziua de dinainte în mod sincer şi respectuos, chiar dacă expresia posacă a şerifului şi tonul zeflemitor îl scotea din sărite.

Când încheie, Colt pufni.

— Tu şi fata lui McCleary spuneţi aceeaşi poveste. Sigur că aţi avut la dispoziţie toată ziua şi mai toată noaptea ca să o puneţi cap la cap.

Ieremia simţea cum se înfurie. Se ruga în gând să aibă răbdare.

— N-a fost nevoie să coacem o poveste. Spunem

adevărul.

— Timpul va lămuri lucrurile, bănuiesc. Colt se scărpină în barbă. Peste două zile, după ce se usucă pământul, ne-om întoarce în valea ceea ş-om cerceta. Până atunci, să nu pui picioru' acolo, pastore. Şi ar fi spre binele tău să te ţii departe de Tessy McCleary.

Dacă Ieremia ar fi avut două picioare zdravene, ar fi sărit din scaun, ar fi înfipt un pumn în nasul de ipocrit al şerifului şi i-ar fi spus exact ce gândea despre presupunerile lui nefondate.

— N-am greşit cu nimic şi nici Tessy, aşa că n-o să accept să stau arestat în casă. El se căzni să se ridice în picioare, în timp ce Colt se ridică să îl domine cu înălţimea lui. Nu încerc să fiu lipsit de respect, dar stau nevinovat dinaintea Autorităţii Supreme pentru mine. Cu timpul, vei vedea şi tu adevărul.

Colt se întoarse pe un călcâi şi o luă spre uşă. Apucă mânerul, dar apoi se opri şi aruncă un zâmbet dispreţuitor peste umăr. Deschise uşa larg şi făcu un gest teatral cu mâna.

— Pofteşte înăuntru, domnişoară McCleary.

24

Tessy se uită la culoarul ce ducea spre dormitoarele casei din bârne. Părea că trecuseră câteva ceasuri de când mama, tatăl şi Ieremia se închiseseră în dormitorul părinţilor.

Ea spălase vasele rămase de la micul dejun, le uscase şi le pusese la locul lor. Şterse bine masa, puse o faţă în carouri şi un bol din ceramică cu conuri de pin. Mătură podeaua de sub masă, scutură preşul afară.

Iar ei tot nu ieşeau. Se apropie pe vârfuri de uşa închisă, ispita dându-i ghes să intre şi să afle motivul pentru care tatăl îi ceruse să îl cheme pe Ieremia. Ea ridică pumnul, gata să bată, când uşa se deschise larg. Se trase brusc, nedorind să fie surprinsă stând acolo, ca cineva care ascultă pe la uşi.

Mama ieşi prima, cu un zâmbet discret ce îi înfrumuseţa chipul. Ieremia venea mai încet în urma ei, folosindu-se de cârjă. Lumina ce arăta hotărârea din ochii lui îi trezi şi mai tare curiozitatea lui Tessy.

Ieremia o prinse pe Tessy de braţ.

— Pot să îţi răpesc o clipă din timpul tău?

În voce i se citea accentul din Sud şi inima lui Tessy iar tresări. Ea dădu din cap că da. El îi făcu semn cu mâna spre uşa de la intrare.

— Hai să ieşim, ce zici? Odată ajunşi afară el îi cuprinse uşor umerii. N-o să te pot vedea restul săptămânii. Îmi pare rău, pentru că ştiu că trebuie să facem nişte ore de citit şi de scris, dar eu…

El se muşcă de buza de sus şi încruntă fruntea. Inima ei bătea cu putere şi sângele îi zvâcnea în cap. Oare de ce bărbatul acesta era sursa atâtor emoţii nebuneşti? Nu trebuia să fie mai simplu să ai un prieten? La gândul că nu se va bucura de compania lui, ea simţi o durere neaşteptată.

El oftă.

— Duminica ce vine voi spune ultimul cuvânt de învăţătură aici, în Shyler’s Point. Tatăl tău e destul de întremat ca să-şi reia îndatoririle.

Tessy se stăpânea să nu o podidească plânsul. Fericirea pentru însănătoşirea tatălui era umbrită de plecarea sigură a lui Ieremia. Lăsă capul în pământ.

— Am fost destul de supărat când Colt mi-a zis că a anulat serviciul religios de azi. Dar, după ce am stat de vorbă cu tatăl tău, mă bucur de furtună. Aş fi pricinuit un alt fel de furtună şi aş fi făcut o harababură din toate, lăsându-mă prins în laţul mâniei. Dumnezeu mi-a dat şansa de a face lucrurile după voia Lui şi nu după a mea. Multe depind de ultima mea predică, Tessy. Vreau să fiu instrumentul lui Dumnezeu, vocea lui. Iar asta-nseamnă că am nevoie de un timp petrecut singur cu El în rugăciune şi în studiul Bibliei. El o strânse de mâini. Nu vreau să crezi că mă ascund din pricina unor vorbe aruncate de Colt.

Ea ridică încet privirea. Pe chipul lui Ieremia se citea dorinţa sinceră de a fi ascultat şi crezut.

— Ce a zis Colt, c-am fost cu tine ca să te urmăresc…

Tessy se desprinse din mâinile lui.

— Nu contează, Ieremia.

— Ba da. El o ţinea înlănţuită în sinceritatea ochilor lui albaştri. Da, la început voiam să petrec un timp cu tine ca să văd ce faci, dar nu ca să dovedesc că erai o hoaţă, ci numai să dovedesc că nu erai.

Ea se încruntă.

— Am crezut că dacă vedeam ce faci, puteam spune tuturor că nu ai luat niciodată ceva ce nu-ţi aparţinea. Nu am stat cu ochii pe tine din pricină că nu aveam încredere, ci pentru că aveam încredere cu adevărat şi credeam în nevinovăţia ta. Înţelegi?

O parte din durerea ei se topi sub privirea lui sinceră.

— Da.

— Pesemne vor fi câţiva care o să mă vadă păstrând distanţa faţă de tine şi vor căuta motive care să lămurească

asta. Dar nu mă izolez de tine, mă izolez cu Dumnezeu. El tăcu, privind întrebător la chipul ei. Mă crezi?

Dacă ea îl credea şi el se dovedea un mincinos, inima ei avea să se facă fărâme. Dar voia să îl creadă. În pofida tuturor suferinţelor pe care oamenii i le pricinuiseră în trecut, tot comportamentul răutăcios şi toate neînţelegerile, voia să îl creadă pe Ieremia. Chiar dacă asta însemna să fie iarăşi dezamăgită.

— Tessy?

Ea oftă.

— Te cred.

Zâmbetul ce îi lumina chipul era lucrul cel mai frumos pe care Tessy îl văzuse vreodată. Simţea că îi dau lacrimile. Vorbele ei simple au avut un efect mai mare decât şi-ar fi putut ea imagina cândva. Chiar dacă se întâmpla ceva, chiar dacă la urmă el o dezamăgea în vreun fel, momentul acela de bucurie nestăvilită făcea să merite o posibilă suferinţă.

El îi luă mâna şi o strânse.

— Ai grijă de tine, Tessy. Ne vedem peste o săptămână.

El îi dădu drumul la mâini şi se depărtă şchiopătând. Chiar dacă paşii lui erau înceţi, lui Ieremia i se părea că scăpase de o greutate.

Tessy rămase pe terasa din faţă, privind în urma lui, până ce el o luă după colţ şi se făcu nevăzut. Avea să îşi petreacă săptămâna aceea în rugăciune, singur cu Dumnezeu, după cum spusese. Atunci, ea îi va urma exemplul. Se va ruga şi ea. Dacă Ieremia intenţiona să rămână în Shyler’s Point doar încă o săptămână, el va avea nevoie de un loc unde să meargă. Din câte ştia, Dumnezeu nu deschisese încă uşi lui Ieremia la alte biserici, aşa că se va ruga pentru asta. Şi se va ruga şi pentru ea, pentru noul ei început în Searcy.

*

Pământul plin de apă înghiţea cârja lui Ieremia, făcându-i drumul greu de străbătut. Conversaţia avută cu pastorul McCleary se repeta în mintea lui şi nerăbdarea de a începe citirea Bibliei şi rugăciunea îl făceau să îşi piardă răbdarea din pricina mersului anevoios. Aerul mirosea altfel după furtuna din noaptea ce trecuse, a pământ şi totuşi a curat.

Oare planul pe care el şi bunul pastor îl puseseră la cale va aduce o împrospătare sufletească locuitorilor oraşului? Păsările cântau, trilurile lor vesele ţinând isonul perfect speranţei pe care o purta în suflet.

Ridică privirea la cerul albastru şi senin, zâmbind.

— Îmi pun nădejdea în Tine că le vei înmuia inimile, la fel cum ploaia de azi-noapte a muiat pământul. Fă ca mesajul pe care-l pregătim să străpungă întunericul lor cu o lumină care să nu se stingă. Ai puterea de a vindeca, aşa că vindecă teama din oraşul acesta.

În următoarele trei zile, Ieremia ieşi din cameră numai pentru a lua masa. Miercuri pe la amiază, când se puse la masa unde se servea cina, Holden îi dădu un plic. Ieremia se uită curios la expeditor. Se încruntă.

Callie îi puse dinainte o farfurie cu şuncă şi fasole boabe.

— Nu-s veşti proaste, nu-i aşa?

Ieremia îşi trecu degetul pe sub clapa plicului ca să îl deschidă.

— De câte ori văd cuvântul Polonia, îmi amintesc cât de greu o duc evreii de acolo, chiar în momentul ăsta.

Holden luă farfuria din mâinile lui Callie.

— Ieremia, ştiu că trăieşti cu sentimentul că ai eşuat în Europa, însă eu şi Callie credem că ai făcut ceva cu adevărat miraculos.

Pastorul ridică ochii de la plic.

— Miraculos?

— Da. Datorită ţie, au fost salvate vieţi. Copiii sunt în sânul unor familii care vor avea grijă de ei şi le vor da şansa de a creşte şi de a deveni orice le permite ţara asta.

Callie îşi lăsă mâinile pe umerii lui Holden.

— E adevărat.

Ieremia avea un nod chinuitor în gât.

— Dar au fost atâţia pe care nu i-am putut salva…

O tristeţe pe care o ştia prea bine îl cuprinse iar. Holden scutură din cap.

— Ai schimbat ceva. Dumnezeu plânge alături de tine pentru vieţile pierdute, dar crezi că El te consideră răspunzător? Ai lucrat de partea binelui acolo, iar eu şi Callie suntem mândri de tine.

Callie încuviinţă din cap.

— Fii mândru de tine, Ieremia. Dă mulţumire pentru vieţile pe care le-ai schimbat. Ea se aşează la masă. Pastorul McCleary a zis odată că, dacă un singur om ar fi fost gata să accepte darul mântuirii, Iisus tot s-ar fi lăsat răstignit pe cruce. Dacă ai fi ştiut de dinainte că nu vei putea salva decât un singur copil de urgia lui Hitler, ai fi socotit că nu merita riscul?

Ieremia se trase îndărăt.

— Sigur că nu!

Callie zâmbi.

— Ai făcut mult mai mult decât să salvezi un singur copil. Fii recunoscător. După cum Tessy ţi-a spus cu atâta înţelepciune, Dumnezeu se uită la motivul din inima omului şi judecă dorinţa lui de a face binele, nu numai ce a dus la bun sfârşit. Dacă Dumnezeu acceptă bucuros ce ai oferit, de ce refuzi să vezi asta?

Lacrimile îi înceţoşau privirea, dar Ieremia tot nu îşi putu ascunde un zâmbet. Ce prieteni minunaţi erau cei doi! Dumnezeu îl adusese în locul acela, alături de oamenii aceia, ca să se vindece.

— Ai dreptate, Callie. Trebuie să-L laud pe Domnul pentru fiecare viaţă pe care El mi-a îngăduit s-o salvez din Europa. Are un plan pentru copiii aceia şi eu trebuie să fiu recunoscător că planul Lui se va realiza în vieţile lor.

— Aşa se vorbeşte! zâmbind voioasă, Callie arătă spre farfuriile cu mâncare. Fasolea rece nu-i bună deloc. Aşa că,

haideţi să ne rugăm, vreţi?

În seara aceea, Ieremia urcă la amvon cu inima grea. Doar câţiva oameni erau prezenţi. Pentru moment, se gândise să nu ţină studiul biblic, însă prezenţa lui Tessy în locul ei obişnuit, în rândul din faţă, îl făcu să se răzgândească. Iisus ar fi murit pentru un singur păcătos pocăit. Ieremia şi-ar fi riscat viaţa ca să salveze un singur copil evreu.

Astfel că, în seara aceea, va împărtăşi cuvântul de învăţătură, chiar dacă o singură persoană primea mesajul în inima sa. Alesese Psalmul 23, unde Iisus era numit păstor. Imaginea surprindea afecţiune şi compasiune. În timp ce expunea îndatoririle păstorului faţă de turma sa, se uita în ochii atenţi ai lui Tessy ca să se îmbărbăteze.

Ceilalţi nu păreau deschişi la vorbele frumoase care sperase să le înmoaie inimile. În schimb Tessy, o, Tessy îi sorbea cuvintele, dându-i curajul de a continua, în pofida dezaprobării ce emana din partea celor mai mulţi credincioşi. După ce încheie cuvântul de învăţătură, Holden conduse imnul „Blândul păstor”, un sfârşit perfect al acelei seri.

Cu toate acestea, cântarea suna lipsită de vioiciune. Cântecul se termină, lumea se ridică în picioare, dar Ieremia le făcu semn cu mâna.

— Aşteptaţi, vă rog. Am un anunţ de făcut.

Credincioşii rămaseră pe loc, întorcând priviri ce trădau lipsa de răbdare în direcţia lui. El îşi îndreptă umerii şi zâmbi forţat.

— Duminica aceasta voi rosti cuvântul meu de rămas-bun dinaintea comunităţii domniilor voastre. Nu e un mesaj pentru cei slabi de înger, cred însă că Dumnezeu vrea să ajungă la urechile fiecărui locuitor din Shyler’s Point.

Se auzi un murmur în rândurile micii adunări.

— Am nădejdea că ne vom revedea duminică.

Tot bodogănind, oamenii ieşiră unii după alţii. Tessy rămase în bancă, cu ochii ei mari, gri şi expresivi. Ieremia

îşi făcu cu greu drumul spre ea şi se opri la câţiva paşi. Chipul ei dulce se înseninã cu un zâmbet discret şi Ieremia avu nevoie de multă stăpânire de sine ca să nu o prindă de mână.

— Mă gândesc că vei vorbi într-o biserică ticsită de lume duminică, după ce ai zis mai devreme. Se va duce vorba că ai zis că cei slabi de înger n-ar trebui să vină. Niciunul nu va dori să fie acuzat de asta, aşa că vor veni foarte mulţi.

Să fie ea încântată ori îngrijorată la gândul acesta?

— Pe asta mă bazez.

Ea se îndoi puţin de spate.

— Am încredere că ştii ce faci.

— Ştiu.

Ea dădu repede din cap, fluturându-şi părul.

— Mi-am închipuit eu. Nu eşti slab de înger, Ieremia Hatcher, şi te admir pentru asta.

La acest compliment, el simţi cum îi tresaltă inima în piept.

— M-am rugat pentru tine săptămâna asta, să-ţi afli drumul de la plecarea de pe muntele ăsta. Pentru o clipă, durerea i se întipări pe faţă, dar apoi ea surâse. Dumnezeu are planuri mari pregătite pentru tine. Ştiu asta pur şi simplu.

Lui Ieremia i se strânse inima. Îi venea să o cuprindă pe Tessy în braţe şi să îşi lipească buzele de ale ei. Îşi dorea să îi şoptească „te iubesc”. Voia să o audă spunându-i că îl iubea. Dar egoismul era sursa acelor sentimente, aşa că rămase neclintit şi fără cuvinte. Tessy se ridică, veni lângă el şi îi întinse mâna delicată. El o luă. Mâna ei se potrivea atât de bine într-a lui. Un zâmbet dulce îi însufleţi ochii.

— Dacă nu voi putea trece de lume duminică, dă-mi voie să-ţi spun acum… Prezenţa ta aici a fost deosebită pentru mine. Prietenia ta e un dar pe care nici măcar nu m-aşteptam să-l primesc vreodată. O să-mi amintesc mereu lecţiile pe care mi le-ai predat. Ea clipi de câteva ori. Ai făcut o schimbare în viaţa mea, Ieremia. Îţi mulţumesc.

El făcuse o schimbare în viaţa ei. Într-o viaţă. Într-o viaţă preţioasă, infinit de valoroasă. Sufletul lui cânta de uimire la auzul cuvintelor ei. Ea îşi dezlipi mâna de a lui, îi mai dărui un zâmbet cu lacrimi ce îi scânteiau în ochi, apoi ieşi cu paşi repezi din biserică. Ieremia se prăbuşi pe locul ei şi rememoră fiecare cuvânt rostit de ea. El rememoră şi răspunsul lui plin de speranţă la cuvintele ei.

Tată Ceresc, o iubesc pe Tessy. O iubesc mai mult decât mi-am imaginat că pot. Dar Te iubesc pe Tine mai mult. Luminează-mă ce să fac, unde să merg. Nu şt*iu încă în ce fel o să îmi arăţi drumul, dar* şt*iu că o vei face. În clipa asta, cu fiecare părticică din mine, doresc nespus să o rog pe Tessy să mi se alăture în misiune, să fie parte din tot restul vieţii mele. Dar nu vreau să-i cer aceste lucruri din egoism. Dă-mi un semn, Doamne. Tu ai udat lâna pentru Ghedeon, aşa că arată-mi voia Ta într-un fel pe care să nu-l înţeleg greşit. Şi dă-mi curajul de a accepta voia Ta, oricare ar fi ea...*

25

Duminică dimineaţa, Tessy îşi puse rochia cea mai bună, cea galbenă de organdi, cu guler alb, întărit. Îşi trase pe picioare singura pereche de ciorapi de mătase pe care o avea, cu grijă să nu agaţe materialul delicat cu degetele aspre. Pantofi albi cu bretea subţire, prinsă într-un nasture, şi cu tocuri înalte îi completau ţinuta.

Îşi trecu peria prin şuviţele curate, făcând mişcări lungi şi încete ce o făceau să simtă fiori de plăcere pe spate. Ori să fie gândul de a-l vedea pe Ieremia cel ce dădea naştere fiorilor încântători? Părul i se ridica şi se zburlea, electrizându-se. Ea se încruntă şi scotoci prin sertar după batista din dantelă pe care bunica i-o dăduse când împlinise şaisprezece ani. O legă peste păr şi apoi îşi studie înfăţişarea în oglinda crăpată de deasupra măsuţei de toaletă. Nu se putea măsura cu modelele din revistele de modă, dar se va prezenta onorabil.

Să facă o plimbare, în drumul spre biserică, avându-i pe mama şi pe tatăl ei de o parte şi de alta, în timp ce soarele de toamnă le încălzea creştetul şi un vânticel le flutura hainele era pură bucurie după vremea îndelungată petrecută de tatăl ei în pat. El fluiera o melodie veselă. Tessy se întrebase dacă i-ar fi greu tatălui ei să vadă pe altcineva la amvon, dar nu ar fi trebuit să îşi facă gânduri. Fericirea lui de a merge acolo îi însufleţi inima.

De câte ori făcuse ea drumul acela duminica, prin oraş, alături de părinţii săi? Simţi amărăciunea tristeţii când îşi aminti că vremea ei acolo, în Shyler S Point, se apropia curând de sfârşit, odată cu mutarea în Searcy, dar, pe de altă parte, se bucura. Oare ce îi rezerva viitorul, odată plecată de pe muntele acela? Şi ce îl aştepta pe Ieremia?

După ce trecea ziua aceea, şi el avea să plece. Tristeţea îi rodea inima. Îi va fi dor de el, era prietenul ei şi îl iubea, dar Dumnezeu avea un plan pentru el şi era cel mai nimerit să îl lase pe Ieremia să urmeze calea Domnului. Mâhnirea

pălea în faţa unui val de aşteptare plină de bucurie.

Oare ce urma să se petreacă în viaţa lui?

— O, vai…

Mama se opri, făcându-i pe Tessy şi pe tată să stea odată cu ea.

Curtea bisericii era înţesată de căruţe şi catâri, de automobile şi orăşeni ce se vânzoleau unii pe lângă alţii. Familia Winters era lângă scări, stând de vorbă pe un ton scăzut cu mătuşile lui Callie. Tessy aruncă o privire prin curte, recunoscu familia Spencer, pe Ted Maness şi familia lui, pe Colt Murphy…

Toţi locuitorii oraşului Shyler’s Point trebuie să îşi fi făcut apariţia la serviciul religios din dimineaţa aceea.

— Mamă, tată, eu dau o fugă înainte ca să prind un loc pentru noi.

Mama îi dădu un ghiont uşor.

— Da, du-te.

Tessy îşi făcu loc prin mulţime, urcă în grabă scările şi intră în bisericuţă tropăind. Se opri gâfâind în mijlocul culoarului. Ieremia stătea în faţa altarului simplu pe care stătea o Biblie enormă şi foarte veche. El stătea cu capul plecat şi cu spatele îndoit. Se ruga. Tessy îşi ţinu respiraţia şi privi la dunga albă de piele ce se vedea între părul tuns cu grijă şi gulerul hainei de la un costum maro.

O mâncau degetele să se lipească de muşchii aceia întinşi de la gât şi să înlăture tensiunea prin mângâieri. Deodată, el se întoarse şi o surprinse privindu-l.

— Tessy…

El rămase cu ochii larg deschişi la ea şi cu mirarea întipărită pe faţă. Cum de reuşea el să o facă mereu să se simtă atât de specială?

— ’neaţa, Ieremia. Ea arătă cu degetul mare peste umăr. Cuvintele tale au făcut minunea. Toată lumea e acolo. Nu văd cum o să-ncăpem cu toţii în strane.

Ochii lui scânteiau.

— Dacă Iisus a putut hrăni mulţimea cu prânzul

sărăcăcios al unui copil, tot El va găsi un mod de a lungi băncile astea ca să-ncapă toată lumea care aşteaptă în spate.

Tessy râse. Nu se putea abţine. Iubirea făcea valuri şi dădea pe afară.

— Vrei să deschid uşile şi să le spun că eşti gata?

— Un minut, te rog.

El îşi încheie nasturii de la haină, îşi îndreptă gulerul, apoi îşi întoarse cârja şi se duse la locul său din spatele amvonului. Stătu drept, cu bărbia sus.

— Sunt gata.

Lui Tessy îi tremurau buzele.

— Mă rog pentru tine, Ieremia Hatcher.

Ea merse repede la uşi şi le deschise larg. Oamenii dădură buzna. Atâtea guri şi, totuşi, nu glăsuia niciuna. Se strânseră unii lângă alţii pe bănci, cu umerii lipiţi, cu genunchii strânşi, cu copiii în poală. Toate privirile erau îndreptate în faţă, la locul unde stătea Ieremia, la fel de tăcut, ţinând mâinile pe Biblia deschisă de pe pupitru.

Mama şi tatăl intrară ultimii şi se duseră lângă Tessy, la capătul primei strane din stânga-la locul ei. În clipa în care tatăl se aşeză pe locul strâmt, rămas liber pe banca din lemn, Ieremia îşi drese vocea.

— 2 Timotei, primul capitol, versetele unu până la şapte. El citi fără întrerupere, dar la versetul al şaptelea, citi mai rar şi rosti apăsat fiecare cuvânt. „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste şi de chibzuinţă”.

El îşi plimbă privirea prin sală şi avu impresia că nimeni nu lua nici măcar o gură de aer, atât de nemişcată era adunarea care aştepta.

— Atunci când Pavel a scris scrisoarea aceasta lui Timotei, creştinii erau persecutaţi şi Pavel ştia că foarte curând avea să părăsească viaţa aceasta pământească. El voia ca dragul lui Timotei să înţeleagă cum să meargă înainte, cum să se întărească şi să înfrunte momentele

grele care îl aşteptau. Ştia că, atunci când lucrurile se înrăutăţesc, e uşor să simţi frica. Astfel, el i-a amintit lui Timotei că frica nu vine de la Dumnezeu. El ne dă un duh de putere, de iubire şi de chibzuinţă.

O adiere de vânt pătrunse prin uşile deschise fluturând paginile Bibliei. El le netezi cu grijă.

— Când am venit în comunitatea aceasta acum doar câteva săptămâni, inima mea era plină de teamă. Veneam dintr-o Europă răvăşită de război. Trăisem cu zgomotul focurilor de armă şi cu ţipetele oamenilor care mureau. Am văzut familii despărţite, oraşe distruse. Am simţit gustul sărat al lacrimilor şi al sudorii.

El încruntă fruntea cu amărăciune. M-am furişat prin locuri întunecate, auzindu-mi inima bătând cu putere, cu misiunea de a alina suferinţa evreilor care erau forţaţi să se ascundă. El se cutremură, plecându-se în faţă de parcă ar fi fost lovit. Frica a fost umbra mea mereu. Se îndreptă de spate, cu o expresie tristă pe chip. Am venit aici ca să mă vindec. Prima oară când am văzut munţii voştri atât de frumoşi şi de măreţi am căpătat o speranţă în suflet, aceea că era cu putinţă să aflu vindecarea. Dragostea pe care mulţi dintre voi mi-aţi arătat-o, privirea lui se plimbă de la doctor şi Callie la mătuşile lui Callie şi la micul Jimmy şi zăbovi asupra lui Tessy, m-a ajutat să mă vindec de rănile pe care războiul le-a lăsat în inima mea. Dar, pe măsură ce am ajuns să vă cunosc, să devin un obişnuit al acestei comunităţii şi al oamenilor ei, am ajuns să-nţeleg un lucru. El încruntă privirea. Şi aici sălăşluieşte frica. Nu frica de focurile de armă sau de bombele ce cădeau din cer. Nu frica de acoliţii lui Hitler care invadau oraşul şi răpeau oamenii. Ci frica de o copilă. De o fată firavă. O fată care, după superstiţia voastră, poartă cu ea o piază rea care poate atrage răul asupra voastră.

Se auzi un murmur slab prin biserică. Ieremia se aplecă în faţă.

— Ascultaţi numai cuvintele lui Dumnezeu. El nu ne dă

un duh de frică! Duhul lui este putere. Puterea de a ne dezbăra de legăturile superstiţiilor care ne ţin prizonieri. Duhul lui e iubire. Iubirea care priveşte dincolo de înfăţişarea noastră exterioară şi vede omul dinăuntru. Duhul Lui e unul de chibzuinţă, unul ce recunoaşte că singurele adevăruri de netăgăduit sunt cele care se găsesc în paginile Cărţii Lui.

Inima lui Tessy bătea cu putere, ea văzând siguranţa din vocea lui şi compasiunea din ochi. Acesta era mesajul lui Dumnezeu.

— La sfârşitul celei de-a doua scrisori, Pavel ne previne că oamenii îşi vor astupa urechile să nu audă adevărul şi vor crede poveşti neadevărate.

El ridică Biblia şi o ţinu sus. Lacrimi îi străluceau în ochi, o mărturie a dorinţei lui arzătoare de a rupe lanţurile superstiţiilor dătătoare de frică şi de a răspândi dragostea lui Dumnezeu în comunitatea aceea.

— Oameni dragi, credeţi-mă când vă spun că superstiţiile sunt nişte născociri. Superstiţiile sunt minciuni scornite de cel rău ca să vă împietrească inimile şi să vă-mpiedice să împliniţi planul desăvârşit al lui Dumnezeu pentru fiecare dintre voi. De aceea, în versetele 14 până la 17, din capitolul al treilea, Pavel îl sfătuieşte pe Timotei, iar Dumnezeu ne îndeamnă pe noi, să continuăm să facem ceea ce am învăţat prin cuvântul Său.

Paginile Bibliei foşneau în adierea vântului ce se făcea simţită în biserică, atingând fiecare om asemenea Duhului Sfânt în ziua de Rusalii.

— Ne aminteşte să citim scripturile acestea ca să înţelegem ce e de folos pentru credinţă, pentru dojană, pentru îndreptare, pentru învăţarea căii drepte, astfel încât să putem fi folosiţi pentru orice lucrare bună. El lăsă încet mâna, punând Biblia pe pupitru. Pentru orice lucrare bună, nu rea.

Ieremia plecă fruntea, ca pentru a-şi aduna puterile. Când ridică iar capul, lacrimi îi şiroiau pe obraji.

— Cât de mult mi-a rănit inima răul făcut de om. Atacurile lui Hitler împotriva celor nevinovaţi... N-o să fiu niciodată în stare să şterg imaginile acelea din mintea mea. Vocea îi suna gâtuită de hohotele de plâns pe care şi le stăpânea. Atâtea acte de cruzime fără rost. Am vrut să scap de cruzime. Dar aici, pe muntele ăsta, înconjurat de frumuseţea lui Dumnezeu, am regăsit-o.

Tessy realiză că avea faţa udă. Ridică mâna să îşi şteargă lacrimile şi, în acelaşi timp, Ieremia îşi trecea palmele peste obraji.

— Am aflat-o în singurătatea unui bătrân care a preferat să trăiască de unul singur într-o vale întunecată, decât să înfrunte dispreţul celor care trăiau pe partea scăldată în soare a muntelui. Am găsit-o în tristeţea profundă a unei tinere însingurate, învinuită pentru lucruri pe care nu le putea controla. Amărăciunea sufletească i se întipări pe faţă. În locul ăsta, în splendoarea frumuseţilor lui Dumnezeu am dat de oameni care trăiesc într-o umbră adâncă, care au o purtare dată de frică, în loc de dragoste, oameni care fac răul, în loc să fie iubitori. El clătină din cap, cu speranţa înseninându-i chipul. Dar lucrurile nu trebuie să fie aşa. Putem trăi aşa cum vrea Dumnezeu să trăim, dacă ne eliberăm de temerile noastre şi-i dăm voie ca, prin puterea şi dragostea Duhului Său, să ne umple de chibzuinţă pentru a-L căuta pe El şi adevărul Lui. El luă o gură de aer cu respiraţia întretăiată şi duse mâna la piept. Nu sunt perfect, dar mila şi îndurarea lui Dumnezeu m-au adus aici ca să mă vindec de frică şi durere. Mila şi îndurarea Domnului pot face acelaşi lucru şi pentru voi, dacă doar îl veţi lăsa. Vă rog să îl căutaţi.

El întinse mâna, palma lui deschisă părând a aştepta pe cineva să o strângă.

— Deschideţi-vă inimile şi minţile iubirii Lui. Primiţi-o pentru voi înşivă şi trăiţi laolaltă în armonie şi pace, nu în frică şi învinuiri.

Pastorul lăsă capul în jos, strânse marginea amvonului

cu mâinile şi lăsă umerii. Tatăl lui Tessy se ridică şi înaintă cu paşi mari pe culoar. Puse braţul peste umerii căzuţi ai lui Ieremia.

— Tânărul acesta a găsit curajul de a spune cuvintele pe care eu le-am păstrat în tăcere mai bine de douăzeci de ani. Stau dinaintea voastră în momentul acesta ca să cer iertare… fiicei mele, pentru că n-am pus capăt o dată pentru totdeauna acestui şir lung de nedreptăţi şi de amărăciuni. Şi vouă, pentru că v-am îngăduit să stăruiţi în credinţele voastre strâmbe în pieze rele, blesteme şi ghinioane.

Tatăl fetei întoarse privirea spre Ieremia.

— Pastore, azi ne-ai adus mesajul lui Dumnezeu. Ţi-ai făcut partea. Acum de noi depinde dacă îl primim sau dacă vom continua pe calea răului. El îl bătu prieteneşte pe Ieremia pe umăr şi păşi în faţă, privirea-i arzătoare ajungând la fiecare chip din sală. Alegeţi astăzi 2 Timotei 3: 17… „din pruncie cunoşti Sfintele Scripturi, care pot să-ţi dea înţelepciunea care duce la mântuire prin credinţa în Hristos Iisus”. Vă veţi ridica şi veţi mărturisi credinţa voastră azi?

Scândurile podelei scârţâiră. Callie şi Holden se ridicară. În capătul celălalt al băncilor, Vivian şi Viola se ridicară deodată, una lângă alta, cu mâinile împreunate, cu bărbiile pufoase înălţate şi cu ochii scânteind. Apoi micul Jimmy Peterson şi mama lui, Nancy Kirby, Flossie Tate… Unul câte unul, în toată biserica, oamenii se ridicau în picioare.

Ted Maness se ridică brusc, dar se îndreptă cu paşi hotărâţi spre uşile deschise. Întoarse o privire mânioasă şi batjocoritoare în direcţia tatălui lui Tessy, înainte de a coborî treptele tropăind.

Părintele nici nu se clinti. Ridică mâinile.

— Haideţi să cântăm. „O, ce prieten am în Iisus…”

Glasuri i se alăturară, dar Tessy nu putea să cânte. Schimbarea care tocmai se petrecuse în biserică îi aducea bucurie şi uşurare în inimă, însă ceva o gâtuia, înăbuşind

orice sunet. Ea asculta.

cu o strângere în piept, cu inima bătând cu putere, plină de recunoştinţă în suflet.

Apoi, cineva o bătu uşor pe umăr şi se întoarse. Ea scoase un suspin. Pete se aplecă spre ea şi îi vorbi drept în ureche.

— Hai afară, Tessy.

El se întoarse şi ea îl urmă instinctiv. Cântarea se revărsa prin fereastra deschisă şi îi învăluia în mesajul fericit al speranţei. El o conduse până lângă peretele bisericii, unde un bărbat, pe care Tessy nu îl văzuse niciodată, îi aştepta în umbra clădirii.

Pete i-l prezentă pe bărbat.

— Tessy, el e profesorul Warren care se ocupă de departamentul de botanică la liceu. Domnule profesor Warren, sora mea, Tessy.

Tessy îi strânse mâna bărbatului.

— Bună ziua, domnule.

— Aşadar, ea este tânăra artistă. Profesorul Warren radia. Ţi-a dat Pete vestea cea bună?

Tessy privea uluită la cei doi bărbaţi. Ce se petrecea?

— Încă nu. Pete părea să ardă de nerăbdare. Tessy, îţi aminteşti desenul pe care mi l-ai trimis?

Ea se încruntă gânditoare.

— Vrei să spui desenul cu zăgazul castorilor?

— Da. I l-am arătat profesorului Warren. Dumnealui scrie în acest moment o carte despre flora şi fauna din Arkansas.

Ea făcu o grimasă.

— Plante şi animale.

Tessy se îndoi de spate.

— O!

— Caută un artist care să creeze planşele pentru cartea sa şi…

Profesorul îşi frecă mâinile.

— Dragă tânără, mi-ar face plăcere să-ţi ofer un contract.

Tessy scutură din cap.

— Nu înţeleg.

Pete îşi lăsă mâna grea pe umărul ei.

— Dacă faci desenele pentru carte, vei fi plătită pentru munca ta.

— Plătită să desenez?

Cu siguranţă ei glumeau.

— Te asigur că va fi o sumă consistentă. Profesorul Warren o fixă cu o privire serioasă. Pentru început, vei fi plătită pentru timpul şi munca ta. Apoi, după ce cartea e publicată, vei primi drepturi de autor.

— O parte din banii câştigaţi, o lămuri Pete.

Profesorul râse.

— Gândindu-ne la popularitatea unor asemenea proiecte în trecut, ar putea fi ceva destul de avantajos din punct de vedere financiar pentru dumneata, domnişoară.

Sumă consistentă… Carte publicată… Drepturi de autor… Avantaje financiare… Tessy simţi că ameţeşte. Se uita când la un bărbat, când la altul, fără cuvinte.

— Ei bine, Tessy, ce zici?

Pete stătea în aşteptare, cu ochii lui gri larg deschişi şi plini de speranţă. Pentru prima dată, Tessy citea în privirea lui altceva decât dezamăgire.

— Eu…

— Tessy, putem sta de vorbă?

Ea se întoarse la cererea rostită pe un ton scăzut. Ieremia stătea la câţiva metri în spatele ei. Lumea se împrăştia prin curte şi câţiva oameni erau adunaţi în jurul tatălui şi mamei sale. Deodată, nu îşi dorea decât să fie singură cu Ieremia.

Atinse mâneca hainei fratelui său.

— Sunt foarte curioasă de proiect şi vreau să vorbim mai multe despre el. Vreţi să veniţi acasă la prânz? Putem vorbi atunci. Acum însă trebuie să vorbesc ceva cu Ieremia.

26

Ieremia o conduse pe Tessy prin pădure spre Pârâiaşul Noroios.

Pe drum, el culese o mână de flori sălbatice de aceeaşi culoare galbenă ca rochia ei. Tessy se îmbujoră sfioasă când i le dărui, iar culoarea din obrajii ei era mai frumoasă decât a oricărei flori care a existat vreodată.

Se aşezară unul lângă altul pe piatra de lângă zăgazul castorilor.

Serviciul religios de la biserică îi pusese lui Ieremia emoţiile la grea încercare, însă măreţia munţilor îl umplu cu o forţă interioară ce depăşea slăbiciunile omeneşti. Câteva şuviţe din părul de culoarea mierii al lui Tessy scăpară de sub batista legată în jurul capului, făcând-o să semene cu o „babushka” rusă. Firele se ridicau uşor în adierea înmiresmată. Nu îşi mai acoperise părul în felul acela.

Babushka era lâna lui. El voia să îi vorbească despre semnul de la Dumnezeu, voia să îi ceară mâna.

Dar se cădea să o ceară în căsătorie când avea atât de puţine de oferit? Tessy puse buchetul pe piatră, între ei, şi prinse între degete o frunză de arţar colorată într-un roşu închis. Rupse frunza în bucăţi mici, aruncând bucăţelele una câte una în râu.

După ce termină ce avea în mână, râse voioasă.

— Ai rămas fără cuvinte în dimineaţa asta?

El tresări.

— Ce?

— Ai avut multe de spus la slujbă, iar acum nu pot scoate o vorbuliţă de la tine.

Ieremia râse ca pentru a se lua în glumă.

— Încerc să găsesc cuvintele potrivite.

Ea îşi netezi fusta peste genunchi şi se uită la el cu coada ochiului.

— Îmi plac florile ce cresc pe pajişte sau în glastră, dar nu-s făcută pentru conversaţiile înflorite, Ieremia. Poţi vorbi

simplu.

El zâmbi.

— Bănuiesc că pot face asta.

— Ştiu că poţi. Mai ales după cum te-ai descurcat în dimineaţa asta. Lacrimi scânteietoare îi luminau ochii. Ai reuşit să-i faci pe toţi din oraş să se uite la mine şi să vadă altceva decât o piază rea fără minte…

— Pentru că nu eşti o piază rea fără minte. Eşti o copilă a lui Dumnezeu, creată după chipul Lui, cu daruri şi puteri menite pentru slava Lui. Ardoarea lui devenea mai puternică şi tot ce simţea pentru Tessy cerea să fie dat pe faţă. Oraşul şi părerile nesocotite ale oamenilor au încercat să te convingă de altceva, dar am ştiut tot timpul că nu era adevărat. Eşti o fiinţă minunată, şi la suflet şi la trup, şi eu te iubesc.

Luată prin surprindere, Tessy luă o gură de aer. Ieremia simţi o strângere de inimă, până şi veveriţele îşi încetară sporovăiala pentru câteva secunde ce păreau ireale. Din ochii ei gri curgeau lacrimi, dar bucuria îi înseninа chipul.

— Tu… tu mă iubeşti, Ieremia?

Rosti întrebarea într-o şoaptă sacadată şi cu suspine. Ieremia îi prinse mâinile între ale sale.

— Da, te iubesc. Foarte mult.

— Mă iubeşti… Un zâmbet arcui încet colţurile gurii ei şi degetele i se lipiră mai strâns de palmele lui. Ieremia Hatcher, pastorul, mă iubeşte.

Ea îndreptă umerii şi înălţă bărbia ca o regină. Pe Ieremia îl podidiră lacrimile, văzând puterea pe care cuvintele lui o aveau asupra ei. Oare nimeni nu îi mai spusese vreodată că o iubeşte? Ea chicoti şi faţa i se încreţi de încântare.

— Spune-mi motivul, Ieremia. Zi-mi de ce mă iubeşti.

Ea îl privi pătrunzător, ca pentru a încerca să citească răspunsul în ochii lui. El lipi palmele ei de pieptul lui şi le ţinu acolo, ca ea să simtă bătăile inimii lui.

— Te iubesc pentru că ai o inimă bună. Te iubesc pentru

libertatea cu care cutreieri pădurile, cu atâta graţie şi uşurinţă. Te iubesc pentru felul în care asculţi şi primeşti mesajele pe care le transmit de la amvon duminica, văd dragostea lui Dumnezeu strălucind în ochii tăi când privesc spre credincioşii adunaţi, îmi place nespus părul tău, felul în care se unduieşte în vânt şi străluceşte la soare. Iubesc ochii tăi gri, ce par mereu a căuta acceptarea.

El o cuprinse în braţe şi o strânse la piept.

— Dar nu-i nevoie să cauţi acceptarea. O ai la Dumnezeu şi la mine. Te iubesc, Tessy McCleary.

Ea îşi lipi obrazul de umărul lui şi palmele pe piept.

— Şi eu te iubesc, Ieremia Hatcher.

Ieremia o depărtă uşor şi îşi apropie încet buzele de ale ei. Respiraţia ei era caldă şi suavă, iar buzele nevinovate când îi răspunse la sărut.

— O, Tessy…

El desfăcu batista din părul ei şi îşi trecu degetele prin şuviţele mătăsoase. Inima lui se umplea de fericirea că femeia aceea, miloasă, frumoasă şi specială îl iubea. Iubea sincer pastorul infirm şi trist.

Ea îi mângâie linia obrazului cu vârfurile degetelor.

— Ieremia?

— Da, draga mea?

— N-am fost atât de fericită în viaţa mea.

Lacrimile îi curgeau întruna.

— Ştiu. Ştiu, Tessy.

Rămaseră îmbrăţişaţi în vreme ce muzica pădurii (cântecul păsărilor, şoapta vântului, clipocitul pârâului) le încânta urechile. După minute lungi şi minunate, Tessy scoase un suspin.

— Şi acum ce facem?

Ieremia îşi împleti degetele cu ale ei.

— Urmează să ne căsătorim. Ştiu că asta-i voia lui Dumnezeu. Dar ce va fi după aceea? Nu ştiu. Cred că Dumnezeu mă cheamă să mă-ntorc în Europa, să păstoresc evreii deportaţi, dar nu mi-a dat mijloacele de a ajunge

acolo.

Ea se ridică în picioare, deschizându-şi ochii mari gri, cu o bucurie ce îi lumina chipul.

— Am eu.

Ieremia se încruntă.

— Ai… ce?

Ea râse şi îl cuprinse cu braţele pe după gât, aproape făcându-l să cadă de pe piatră.

— Am banii!

El se desprinse din strânsoarea ei.

— Despre ce vorbeşti?

— Îţi aminteşti de omul acela din curtea bisericii, care era cu Pete? Cuvintele ei se rostogoleau unele peste altele precum apa pârâului peste pietre. E profesor de plante şi animale. A văzut un desen pe care i l-am trimis lui Pete când eram supărată pe tine şi am vrut să mă răzbun. Scrie o carte şi a zis că o să mă plătească să desenez planşele pentru ea şi o, Ieremia! Putem face asta!

Ea sări în picioare şi se învârti în cerc fericită.

— Voi primi drepturi de autor, aşa că vom reuşi! Nu înţelegi?

Ieremia nu înţelegea, dar se bucura prea mult de explozia ei de veselie ca să i-o umbrească. Ea se trânti lângă el şi îşi lipi obrazul de umărul lui. Îşi făcu de lucru cu nişte flori.

— Desigur, n-o să putem pleca de îndată. Mai întâi, am de făcut multe desene, dar le-ar putea folosi şi pe cele din caietul meu de desen. Şi vreau o nuntă adevărată, Ieremia, s-o am pe Callie domnişoară de onoare şi tort şi rochie. Mama mi-o poate face. Vreau să-ţi cunosc familia, pe toată, înainte să urcăm pe vasul acela mare şi să traversăm oceanul. Ea înclină capul să îl privească. Îţi place ideea?

Bucuria dănţuia în sufletul lui.

— Şi eu vreau toate aceste lucruri. Abia aştept să te prezint mamei mele şi tatălui meu. Te vor îndrăgi la fel de mult ca mine.

— O, sper să fie aşa.

Ea rămase tăcută, cu capul pe umărul lui şi cu părul gâdilându-i obrazul. După un timp, ea chicoti din nou.

— De ce râzi?

— De noi.

Ea se ridică şi puse palmele pe piatra întinsă, lângă coapsa lui, privindu-l zâmbitoare în ochi.

— Cine ar fi ghicit că Dumnezeu va pune laolaltă un pastor şi o…

Ieremia o făcu să tacă punând uşor un deget pe buzele ei. Nu va îngădui niciodată să mai fie spus cuvântul acela. De către nimeni.

— Şi cea mai frumoasă femeie din lume.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— O, Ieremia…

El o strânse la piept şi când se întâlniră în sărut, dulceaţa ei întrecu orice imaginaţie.

MULŢUMIRI

Întâi de toate, vreau să mulţumesc cititorilor mei care au vrut să citească povestea lui Ieremia. Sper să vă încânte povestea lui cu un final ca-n poveşti.

Desigur, mulţumesc familiei mele, care a îndurat scrisul meu la maşină până târziu în noapte, cinele cumpărate din magazin şi sporovăitul despre oameni imaginari ca şi cum erau adevăraţi. Sprijinul vostru este o adevărată binecuvântare.

Mulţumesc părinţilor mei care m-au încurajat mereu să scriu şi care sunt susţinătorii mei cei mai entuziaşti. Sunt atât de recunoscătoare că, dintre toţi părinţii de pe lume, voi sunteţi cei pe care Dumnezeu mi i-a dăruit.

Membrilor minunaţi ai echipei mele care mă fac să râd, se roagă pentru mine şi mă ţin cu picioarele pe pământ. Sunteţi o adevărată binecuvântare pentru mine.

În cele din urmă, vreau să dau slavă lui Dumnezeu în mod special pentru că are planuri minunate pentru noi şi că

are grijă ca planurile acestea să fie îndeplinite. Atunci când credem că lucrurile se destramă, de cele mai multe ori ele se aşază pur şi simplu. Îţi mulţumesc pentru tot ce însemni pentru mine. Fie ca orice laudă ori slavă să se întoarcă la Tine.

Editura Life
OP 10, CP 25
Oradea, Bihor
Tel. 0359 177 636
Mobil: 0771 746 787
E-mail: editura life@@gmail.com

TESSY ȘTIE CĂ ESTE ZADARNIC SĂ SE ÎNDRĂGOSTEASCĂ DE UN PASTOR.

Ce predicator și-ar dori o femeie ca ea, despre care se crede că poartă ghinion, care are mereu frunze prin păr și tuș pe degete? Dar ea nu se poate împotrivi dragostei pentru bărbatul care merge în cârje și în ochii căruia citește întotdeauna căldură sufletească și acceptare. Și mai vede ceva în ochii lui Ieremia: o durere profundă. Iar Tessy vrea să îl ajute să se vindece de durerea aceea. De-ar ști cum...

Kim Vogel Sawyer este o autoare renumită, cu vânzări record ale poveștilor despre dragoste și speranță precum *When Love Returns* și *Room for Hope*. Cu peste un milion de cărți publicate, Kim a adunat numeroase premii, printre care și premiul pentru scriitori americani de ficțiune creștină, premiul Carol pentru ficțiune creștină, premiul pentru inspirație acordat de cititori și premiul pentru excelență Gayle Wilson. Locuiește în centrul statului Kansas, împreună cu soțul ei, Don, cadru militar în rezervă. Îi face plăcere să călătorească, să coase la mașină și să petreacă timp alături de fiicele ei și de familiile acestora.

ISBN 978-606-8915-04-3

LIFE PUBLISHERS ROMANIA
www.liferomania.ro